Ὀρθόδοξος Τύπος

ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελλήνιου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος — 12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2014 Σπυρίδωνος Ἐπισκόπου Τριμυθοῦντος, Ἰωάννου Ζιχνῶν, Ἀλεξάνδρου Ἱερομάρτυρος, Ἀρχιεπ. Ἱεροσολύμων — ΕΤΟΣ ΝΔ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2049

ΑΙ ΤΡΑΓΙΚΑΙ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ...

Ἐνῶ ἐμεῖς ἑωρτάζαμε τήν μνήμην τοῦ μαρτυρήσαντος ὑπὸ τῶν Λατινοφρόνων, Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐδέχετο μὲ δοξολογικὰς τιμὰς τὸν Αἱρεσιάρχην Πάπαν εἰς τὸ Φανάριον...

ΠΡΟΣΦΑΤΑ ἐμεῖς οἱ ἁγιορεῖτες ζήσαμε μιὰ μεγάλη καὶ τραγικὴ εἰρωνεία. Συγκεκριμένα τὴν ὥρα, ποὺ ἑορτάζαμε στὸν ἱστορικὸ ναὸ τοῦ Πρωτάτου Ἁγίου Ὄρους, τὴν μνήμη τοῦ ὁσιομάρτυρος καὶ ὁμολογητοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ πρώτου τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ποὺ μαρτύρησε ἐπὶ λατινόφρονος (οἰκουμενιστοῦ) Ἰωάννου τοῦ Βέκκου, σχεδὸν ταυτόχρονα, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, δεχόταν μὲ δοξολογικὲς τιμές, μὲ λειτουργικοὺς ἀσπασμοὺς κ.λπ. τὸν αἱρεσιάρχη Πάπα Φραγκίσκο. Ἐμεῖς στὸ Πρωτᾶτο ψάλαμε ὕμνους στηλιτεύοντας τὴν παπικὴ κακοδοξία καὶ αἵρεση καὶ ὁ Πατριάρχης μας ἀπὸ τὴν βασιλεύουσα πόλη ἔπλεκε τὰ ἐγκώμια στὸν αἱρεσιάρχη Πάπα. Σὲ αὐτὸ φυσικὰ φταῖμε καὶ ἐμεῖς, γιὰ τὴν χρόνια σιωπή μας καὶ τὴν λευκὴ ἐπιταγή μας. Ἀξίζει λοιπὸν πολὺ αὐτὸ νὰ δημοσιευθῆ στὴ στήλη τοῦ Ὀρθοδόξου Τύπου «Γεγονότα καὶ σχόλια».

τοῦ ***Ἁγιορείτου Μοναχοῦ Νικολάου***

Καὶ τώρα ἐπὶ τὸ προκείμενο. Τὰ ὅσα ἔλαβαν χώρα στὸ Φανάρι κατὰ τὴν θρονικὴ ἑορτή, μεταξὺ ὀρθοδοξίας καὶ παπισμοῦ, κατὰ τὴν ἐπίσημο ἐπίσκεψη τοῦ αἱρεσιάρχου Πάπα σὲ αὐτό, ἐφ' ὅσον δὲν ἦταν καὶ δὲν εἶναι καρποὶ τῶν θεολογικῶν διαλόγων, ἀλλὰ τῆς φαναριώτικης διπλωματίας, εἶναι παράνομα, αὐθαίρετα καὶ προκλητικά, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ γίνη μεγάλη διαφήμιση καὶ νὰ ἐξισωθῆ ἡ Ὀρθοδοξία μὲ τὴν παπικὴ κακοδοξία. Τὸ φῶς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως μὲ τὸ σκότος τῆς πλάνης τῶν αἱρέσεων, ἡ ὀρθόδοξος ἀλήθεια μὲ τὸ ψεῦδος τῆς παπικῆς αἱρέσεως.

Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ τῆς ἀποστασίας, οἱ συχνὲς προκλητικὲς παράνομες καὶ αὐθαίρετες συμπροσευχὲς τῶν οἰκουμενιστῶν μὲ τοὺς αἱρετικοὺς παπικούς, ἔχουν ὡς σκοπὸ νὰ ἀμβλύνουν τὸ φρόνημα τῶν Ὀρθοδόξων πιστῶν, καὶ τοὺς προτρέπουν μὲ τὸ παράδειγμά τους νὰ δεχθοῦν δηλαδὴ τὸ σκότος τῆς αἱρέσεως τοῦ παπισμοῦ καὶ νὰ ἀποβάλουν τὸ φῶς τῆς ἀληθείας τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Ἐφ' ὅσον εἶδαν τὰ ἀδιέξοδα τῶν θεολογικῶν διαλόγων, ἐπέλεξαν τὴν ὁδὸ τῶν συμπροσευχῶν, γιὰ νὰ ἐπιταχύνουν τὴν ψευδοένωση τῶν ἐκκλη-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἀποκαλύψεις ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θράκης κ. Γ. Παύλου εἰς τὴν ἡμερίδα ἐναντίον τοῦ Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν

ΠΩΣ Η ΝΕΑ ΤΑΞΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΕΙ ΤΗΝ ΔΙΑΛΥΣΙΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΙΣΛΑΜΟΠΟΙΗΣΙΝ ΤΗΣ

Ἀφοῦ ἐκτύπησε τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἱστορίαν τώρα θέλει νὰ καταργήση καὶ νὰ ἀφαιρέση ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους Ἕλληνας τὴν Ὀρθόδοξον Θεολογίαν, τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν, Ζωὴν καὶ Λατρείαν. Τί εἶπον εἰς τὴν ἡμερίδα ἐναντίον τῆς ἱδρύσεως τοῦ Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Πειραιῶς, Αἰτωλοακαρνανίας, Γόρτυνος, οἱ καθηγούμενοι τῶν Ἱερῶν Μονῶν Κουτλουμουσίου καὶ Φιλοθέου τοῦ Ἁγίου Ὄρους, Ἁγιορεῖται Μοναχοί, ὁ τέως Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς κ. Κ. Οἰκονόμου καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Π.Ε.Θ.

• Ἡ Νέα Τάξις Πραγμάτων ἀναβιώνει στὸν 21ον αἰῶνα τὸν συλλογικόν καὶ παγκόσμιον Χιτλερισμόν. • Τὸ Τμῆμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν θὰ καταστῆ μόνιμος πυριτιδαποθήκη τοῦ Ἰσλὰμ εἰς τὴν Ἑλλάδα. • Ἐπικρίσεις ἐναντίον τῶν τεσσάρων Μητροπολιτῶν Θράκης, οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν τὸ «πράσινον φῶς» διὰ τὴν ἵδρυσίν του «κόντρα» εἰς τὴν γενικωτέραν στάσιν τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Οἱ ὁμιληταὶ κατέρριψαν ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα τῆς συγκυβερνήσεως περὶ δῆθεν ἐθνικῶν λόγων, οἱ ὁποῖοι ἐπιβάλλουν τὴν ἵδρυσιν τοῦ Τμήματος. • Μεθοδεύεται ἡ ἀλλοίωσις τῶν Θεολογικῶν Σπουδῶν. • Τὰ θεολογικὰ ἐπιχειρήματα ἐναντίον τῆς ἱδρύσεως τοῦ Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν εἰς τὴν Θεολογικὴν Θεσσαλονίκης.

«Βροντερὸν» ὄχι εἰς τὴν δημιουργίαν Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης προέταξαν Σεβ. Μητροπολῖται τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς, καθηγηταὶ Πανεπιστημίων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐκπρόσωποι θεολογικῶν φορέων καὶ Καθηγούμενοι τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, εἰς τὴν ἡμερίδα, τὴν ὁποίαν διωργάνωσεν ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης. Εἰς τὴν ἡμερίδα, ἡ ὁποία μετεδίδετο ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν «Πειραϊκὴν Ἐκκλησίαν» καὶ εἶχε πολὺ μεγάλην ἀπήχησιν εἰς τὸν πιστὸν Ἑλληνικὸν λαὸν κατηγγέλθη ὅτι: 1ον) Ἡ ἵδρυσις τοῦ τμήματος ἔρχεται εἰς εὐθεῖαν ἀντίθεσιν μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Τριαδικοῦ δόγματος καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας (Τὸ Ἰσλὰμ δὲν ἀποδέχεται τὸν Χριστὸν ὡς Θεόν) καὶ 2ον) Ἡ ἵδρυσίς του εἶναι σαφῶς μέρος εὐρυτέρου νεοεποχίτικου καὶ νεοταξικοῦ σχεδίου Μουσουλμανοποιήσεως τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀπορροδοξοποιήσεως τῆς Θεολογίας, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀκόμη περισσότερον δὲ εἶναι μέρος τοῦ σχεδίου διωγμοῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἐπεσήμανεν εἰς τὴν ἡμερίδα (26ην Νοεμβρίου) ὁ καθηγητὴς τοῦ Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης κ. Γεώργιος Δ. Παύλου καὶ προσέθεσε:

«Ναὶ σήμερα στὴν Ἑλλάδα ἡ Νέα τάξη Πραγμάτων, ἀφοῦ ἔκλεψε τὸν πλοῦτο καὶ τὴν γῆ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀφοῦ ἐδίωξε καὶ διώκει τοὺς Ἕλληνες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τώρα μέσῳ τῶν δικῶν της θέλει νὰ διώξει καὶ τὸν Χριστὸ τὸν Ἴδιο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἕλληνες. Ἡ Νέα Τάξη Πραγμάτων μαζὶ μὲ τὴν ἑλληνικὴ Γλῶσσα καὶ ἱστορία θέλει νὰ καταργήσει καὶ νὰ ἀφαιρέσει ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες τὴν Ὀρθόδοξη Θεολογία, τὴν Ὀρθόδοξη πίστη, τὴν Ὀρθόδοξη ζωή, τὴν Ὀρθόδοξη Λατρεία. Θέλει νὰ ἐκδιώξει ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τὸν Χριστό.

Ἡ νέα τάξη πραγμάτων μισεῖ τὸν ἄνθρωπο, μισεῖ τὸν κόσμο, μισεῖ τὰ παιδιά, μισεῖ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναίκα, μισεῖ τίς φυλὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ τὶς χῶρες των, μισεῖ τὴν δημοκρατία καὶ τὴν ἐλευθερία, μισεῖ τοὺς λαούς, τὶς γλῶσσες, τὶς θρησκεῖες καὶ τοὺς πολιτισμούς των. Καὶ ἐν τέλει μισεῖ τὸν Θεό, τὸν Ζῶντα.

Ἡ Νέα τάξη πραγμάτων εἶναι ἀνθρωποκτόνος, εἶναι κοσμοκτόνος, εἶναι Θεοκτόνος. Ἐν τέλει εἶναι ζωοκτόνος καὶ αὐτοκτόνος. Θέλει νὰ ἀπλώσει τὸ σκοτάδι πάνω

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

«Ἐν κρυπτῷ»

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Ο ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ χριστιανός ἐργάζεται πάντα «ἐν κρυπτῷ» καὶ ἀποφεύγει τήν προβολή καί τόν ἔπαινο τῶν ἀνθρώπων. Ἐνοχλεῖται ἀπό τά εὐμενῆ σχόλια καί ἀποστρέφει τό πρόσωπό του ἀπό τούς ἰδιοτελεῖς ἐγκωμιαστές του. Τήν τακτική αὐτή δέν ἐπιλέγουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Θά ἔλεγα ὅτι οἱ περισσότεροι ζοῦν καί δραστηριοποιοῦνται, γιά νά προβάλλονται.

Δυστυχῶς καί στούς κληρικούς ὑπάρχει αὐτή ἡ τάση. Στήν ἐποχή μας μάλιστα ἔχει κορυφωθεῖ, γιατί τήν ἐνισχύουν καί τά μέσα τῆς ἐπικοινωνίας, ὅπως ἡ τηλεόραση, τό διαδίκτυο, ὁ τύπος, τό ραδιόφωνο κ.λπ. Ὅμως ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις τῶν φιλόδοξων ἀνθρώπων ἔρχονται σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τά ὅσα τονίζει ὁ Χριστός στήν ἐπί τοῦ ὄρους ὁμιλία του: «Νά προσέχετε τήν ἐλεημοσύνη σας, νά μή γίνεται μπροστά στούς ἀνθρώπους, γιά νά σᾶς ἐπιδοκιμάσουν. Ἀλλιῶς, μή περιμένετε ἀνταμοιβή ἀπό τόν οὐράνιο Πατέρα σας. Ἔτσι, ὅταν κάνεις ἐλεημοσύνη μή τό διατυμπανίσεις, ὅπως κάνουν οἱ ὑποκριτές στίς συναγωγές καί στούς δρόμους, γιά νά τούς τιμήσουν οἱ ἄνθρωποι· σᾶς βεβαιώνω πώς αὐτή ἡ τιμή εἶναι ὅλη καί ὅλη ἡ ἀνταμοιβή τους. Ἐσύ, ἀντίθετα, ὅταν δίνεις ἐλεημοσύνη, ἄς μή ξέρει οὔτε τό ἀριστερό σου χέρι τί κάνει τό δεξί σου, γιά νά' ναι ἀληθινά κρυφή ἡ ἐλεημοσύνη σου. Κι ὁ Πατέρας σου, πού βλέπει τίς κρυφές πράξεις, θά σέ ἀνταμείψει φανερά. Καί ὅταν προσεύχεστε, νά μή εἶστε σάν τούς ὑποκριτές, πού τούς ἀρέσει νά στέκονται καί νά προσεύχονται στίς συναγωγές καί στά σταυροδρόμια, γιά νά κάνουν καλή ἐντύπωση στούς ἀνθρώπους· σᾶς βεβαιώνω πώς αὐτή εἶναι ὅλη κι ὅλη ἡ ἀνταμοιβή τους. Ἐσύ, ἀντίθετα, ὅταν προσεύχεσαι, πήγαινε στό πιό ἀπόμερο δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ σου, κλεῖσε τήν πόρτα σου καί προσευχήσου ἐκεῖ κρυφά στόν Πατέρα σου· κι ὁ Πατέρας σου, πού βλέπει τίς κρυφές πράξεις, θά σέ ἀνταμείψει φανερά» (Ματθ. στ΄ 1-6).

Ἐκεῖνος πού ἀγωνίζεται πνευματικά καί ἐργάζεται κατά Θεόν, γνωρίζει ὅτι ἐάν θελήσει νά προβάλει τόν ἀγώνα του καί τά ἔργα του, μοιάζει μέ τόν ἀνόητο οἰνοποιό, ὁ ὁποῖος ἐνῶ κοπιάζει γιά τό ἀμπέλι του καί τήν καλή ποιότητα τοῦ παραγόμενου οἴνου, ἀφήνει ἀνοιχτή τήν κάνουλα τοῦ βαρελιοῦ καί χάνεται ὅλος του ὁ κόπος. Ἡ ἐν κρυπτῷ πνευματική καί φιλανθρωπική ἐργασία εἶναι ἡ μόνη ἐργασία πού ἀναγνωρίζει ὁ Θεός καί δίνει τήν ἀνταμοιβή φανερά.

Πολλοί ἰσχυρίζονται ὅτι πρέπει νά γνωστοποιοῦνται οἱ καλές πράξεις, γιά νά παρακινοῦνται καί ἄλλοι σέ παρόμοιες. Ἀγνοοῦν ὅμως τό μεγάλο κίνδυνο νά ὁδηγηθοῦν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί στήν ὑπερηφάνεια καί νά χάσουν τήν ἀνταμοιβή ἀπό τό Θεό, νά συμβεῖ δηλαδή ἐκεῖνο πού πάθαιναν καί οἱ γραμματεῖς καί φαρισαῖοι, οἱ ὁποῖοι μέ τήν ὑποκρισία καί προβολή γίνονταν ἀντιπαθητικοί ἀπό τούς ἀνθρώπους καί τό Θεό.

Μακάρι κάποτε νά πετύχουμε τήν ἐν κρυπτῷ ἐργασία, ἀδιαφορώντας γιά τίς κρίσεις καί τούς ἐπαίνους τῶν κοσμικῶν καί ἀδιάφορων ἀνθρώπων. Ἔγνοιά μας πρέπει νά εἶναι ἡ ἀναγνώριση τοῦ ὁποιου ἔργου μας ἀπό τό Θεό καί ὄχι ἀπό τούς ἀνθρώπους.

Ὁ πρῶτος Ἱ. Ναὸς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου

Ὁ πρῶτος Ἱερὸς Ναὸς πρὸς τιμὴν τοῦ προσφάτως ἁγιοκατα-ταχθέντος Γέροντος Πορφυρίου τοῦ Καυσοκαλυβίτου, ἐνεκαινιάσθη τὴν 2αν Δεκεμβρίου, ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Παροναξίας κ. Καλλινίκου, εἰς τὸ χωρίον Ἅγιου Ἀρσενίου τῆς Νάξου. Τὴν παραμονὴν τῶν ἐγκαινίων ἐπραγματοποιήθη συνέδριον μὲ θέμα τὴν προσωπικότητα τοῦ Γέροντος Πορφυρίου, εἰς τὸ ὁποῖον ὡμίλησαν ὁ πατὴρ Σαράντος Σαράντης, ὁ Ὁμότιμος καθηγητὴς τῆς Παιδαγωγικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν κ. Γεώργιος Κρουσταλάκης καὶ ὁ κ. Γεώργιος Γανωτὴς φιλόλογος - συγγραφεύς. Ἄλλοι Ἱεροὶ Ναοὶ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου ὑπάρχουν (ἀπὸ ἕνας) εἰς τὴν Κένυαν καὶ τὴν Ὁλλανδίαν.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἡ Παπικὴ αὐδεντία - Τὸ παπικὸν πρωτεῖον

Τοῦ ***κ. Χρήστου Νικολοπούλου,*** *Θεολόγου-Βυζαντινολόγου*

(3ον- Τελευταῖον)

Κατὰ τὸν 10ο αἰ. οἱ Γερμανοὶ αὐτοκράτορες παραχωροῦσαν στοὺς ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας βασιλικὰ κτήματα καὶ χαρακτήριζαν ὡς βασιλικὴ περιουσία καὶ τὶς ἐκκλησιαστικὲς ἐκτάσεις. Οἱ ἐπίσκοποι ἐντάσσονταν στὴν τάξη τῶν βασιλικῶν ἀξιωματούχων καὶ εἶχαν εὐρύτατες πολιτικὲς ἁρμοδιότητες. Οἱ ἐπίσκοποι ἀναδείχθηκαν σταδιακὰ σὲ τοπικοὺς ἡγεμόνες ἢ φεουδάρχες, οἱ ὁποῖοι προσέφεραν στὸν ἑκάστοτε αὐτοκράτορα τὴν πλήρη ἀφοσίωσή τους, μὲ ἀντάλλαγμα τὴν παραχώρηση πολιτικῶν καὶ οἰκονομικῶν προνομίων. Οἱ κληρικοὶ ἦταν προτιμότεροι ἀπὸ τοὺς λαϊκοὺς ἡγεμόνες, ἐπειδὴ λόγω τῆς ἱερωσύνης τους κωλύονταν ἀπὸ τὸ βασιλικὸ ἀξίωμα. Ἐπίσης, λόγω τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀγαμίας τοῦ κλήρου στὴ Δύση, δὲν μποροῦσαν νὰ συγκροτήσουν, φιλόδοξες ἡγεμονικὲς οἰκογένειες. Ὁ αὐτοκράτορας καθιστοῦσε ἀναγκαία τὴν παρέμβασή του στὴν ἐκλογὴ καὶ τὴν ἐγκαθίδρυση τῶν ἐπισκόπων (καισαροπαπισμός), οἱ ὁποῖοι γονυκλινεῖς, ἔδιναν ὅρκο, ὄχι μόνο προσωπικῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ αὐτοκράτορα, ἀλλὰ καὶ ὑποτελοῦς ἡγεμόνα. Ὁ ὅρκος δινόταν πρὶν ἀπὸ τὴν ἐγκαθίδρυση τοῦ ἐπισκόπου στὸ θρόνο του, ἡ ὁποία γινόταν ἐπίσης ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα μὲ τὴν ἐπίδοση τῆς ποιμαντορικῆς του ράβδου, ἀργότερα μὲ τὴν ἐπίδοση καὶ τοῦ ἐπισκοπικοῦ δακτυλίου. Ἔτσι ἡ ἀπόλυτη ἀφοσίωση τῶν ἐπισκόπων στοὺς αὐτοκράτορες περιόριζε τὴν ἀφοσίωσή τους, ὄχι μόνο πρὸς τὴν ἐκκλησιαστική τους ἀποστολή, ἀλλὰ κυρίως πρὸς τὸν παπικὸ θρόνο.

Οἱ 27 αὐτὲς σύντομες προτάσεις μποροῦν νὰ ἀξιολογηθοῦν λοιπὸν μὲ κριτήριο τὴν ἀγωνία τοῦ πάπα, ὁ ὁποῖος δὲν μποροῦσε αὐτὴν τὴν ἐποχή, νὰ ἀσκεῖ τὰ κανονικά του δικαιώματα στὸ δίκαιο τῶν χειροτονιῶν καὶ κρίσεως τῶν ἐπισκόπων, στὶς ἐπισκοπὲς τῆς τακτικῆς του δικαιοδοσίας, χωρὶς τὴν προηγούμενη συναίνεση τῶν τοπικῶν ἡγεμόνων. Ἡ σκληρὴ καὶ ἄκαμπτη διατύπωση τῶν προτάσεων ἀναδύεται ἀπὸ τὴν τραγικὴ διαπίστωση, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ παρέμβει σὲ καμία σχεδὸν ἐκλογὴ ἐπισκόπου τῆς κανονικῆς του δικαιοδοσίας, χωρὶς τὴν ἔγκριση τοῦ τοπικοῦ ἄρχοντα.

Ἀξίζει νὰ ἀναφερθεῖ ὅτι τὸν 11ο αἰ. οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἄρχοντες ἔλεγχαν τὴ μισὴ περίπου κρατικὴ περιουσία τῆς Γερμανίας. Ὁ πάπας Γρηγόριος Ζ΄ (1073-1085) ὑποστήριζε ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία, σύμφωνα μὲ τοὺς ἱεροὺς κανόνες, ἦταν ἀναπαλλοτρίωτη καὶ συνεπῶς δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἐπιστραφεῖ στὸ κράτος, ὅταν θὰ ἔπαυαν νὰ εἶναι κοσμικοὶ ἄρχοντες. Ὁ ἀγώνας αὐτὸς τῆς 'περιβολῆς', ὅπως ὀνομάστηκε, μεταξὺ τῶν δύο ἐξουσιῶν (βασιλείας καὶ ἱερωσύνης) προσέλαβε εὐρύτατες διαστάσεις. Ἡ σύγκρουση αὐτὴ τοῦ παπικοῦ θρόνου ἐναντίον τοῦ Γερμανοῦ αὐτοκράτορα, πέρασε ἀπὸ πολλὲς φάσεις. Ὑπῆρξαν ἀφορισμοὶ Γερμανῶν αὐτοκρατόρων, βιαιότητες, λεηλασίες παπικῶν ἐδαφῶν, ἐμφύλιες συγκρούσεις καὶ ἀρκετοὶ ὑποκριτικοὶ ἀσπασμοὶ εἰρήνης μεταξὺ τοῦ πάπα καὶ τοῦ αὐτοκράτορα. Ἄλλοτε ἡ πλάστιγγα τῆς ἐπιτυχίας ἔκλινε πρὸς τὴ μεριὰ τοῦ παπικοῦ θρόνου καὶ ἄλλοτε πρὸς τὴ μεριὰ τοῦ Γερμανοῦ αὐτοκράτορα. Τὸ ἰσχυρὸ χαρτὶ τοῦ πάπα ἦταν ἡ ἀπειλὴ ἀφορισμοῦ τοῦ ἑκάστοτε ἀνυπάκοου αὐτοκράτορα, ἐνῶ ὁ Γερμανὸς ἡγέτης μὲ τὴ δύναμη τῶν ὅπλων μποροῦσε ἀνὰ πᾶσα στιγμὴ νὰ εἰσβάλει καὶ νὰ λεηλατήσει τὰ παπικὰ ἐδάφη καὶ νὰ ὁδηγήσει στὴν αἰχμαλωσία τὸν πάπα.

Ὁ ἀγώνας αὐτὸς ἔληξε τὸν 14ο αἰ. μὲ τὴ σταδιακὴ παρακμὴ καὶ κατάπτωση τοῦ παπισμοῦ στὸ χριστιανικὸ κόσμο τῆς Δύσης, κυρίως ἀπὸ τὴν κατάχρηση τῶν πνευματικῶν μέσων γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν πολιτικῶν στόχων ἢ καὶ τῶν χιμαιρικῶν ὁραμάτων τῶν παπῶν. Ἀναδύθηκε στὸ προσκήνιο τῆς Δύσης ἡ ἰσχυροποιημένη συνείδηση τῶν ἐθνικῶν κρατῶν, τὰ ὁποῖα δὲν ἔδειχναν πιὰ τὴν ἴδια εὐαισθησία οὔτε πρὸς τοὺς Γερμανοὺς αὐτοκράτορες, οὔτε πρὸς τὸ περιεχόμενο τῆς πνευματικῆς ἀποστολῆς τοῦ παπικοῦ θρόνου στὸ χριστιανικὸ κόσμο. Οἱ ἀπειλούμενες πνευματικὲς ἀπειλὲς ἀπὸ τὸν πάπα ἐναντίον τῶν χριστιανῶν βασιλέων τῆς Δύσης ἦταν πλέον τόσο συνηθισμένες, ὥστε νὰ ἀντιμετωπίζονται ὡς ἀδιάφορες. Ἄλλωστε καὶ οἱ ἴδιοι οἱ πάπες ἐνεργοῦσαν περισσότερο ὡς κοσμικοί, παρὰ ὡς πνευματικοὶ ἡγέτες τῶν χριστιανικῶν λαῶν. Τὸ τέλος μίας ἐποχῆς εἶχε ἔλθει, ἐνῶ ἄνοιξε ἡ ὁδὸς γιὰ τὴ χειραφέτηση τῶν κρατῶν τῆς Δύσης ἀπὸ τὴν παπικὴ αὐθεντία. Σημαντικὸ ρόλο στὴν ἐξέλιξη αὐτὴ διαδραμάτισε στὴ Δύση ἡ διάδοση ἀλλὰ καὶ ἡ ἀξιοποίηση συστηματικὰ στὴ θεολογία τῶν 'Πολιτικῶν' τοῦ Ἀριστοτέλη. Ἡ ἀριστοτελικὴ θεωρία, γιὰ τὴν ἑρμηνεία τῆς κοινωνίας σὲ συνδυασμὸ πρὸς τὴν κατανόηση τοῦ ἀνθρώπου ὡς 'κοινωνικοῦ ζώου', τὸ ὁποῖο ἔχει συγκεκριμένα δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις ἐναντι τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, ἐπηρέασε καὶ τὴ σχολαστικὴ θεολογία. Οἱ μαθητὲς τοῦ Θωμᾶ Ἀκινάτη χρησιμοποίησαν τὴν ἀριστοτελικὴ ἀναγωγὴ τῶν πάντων σὲ μία ὑπέρτατη αἰτία, γιὰ νὰ θεμελιωθεῖ ἡ ἀναγωγὴ ὅλων τῶν ἐξουσιῶν σὲ μία ὑπέρτατη πηγή.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

Ἡ σιωπὴ τῶν Καθηγουμένων τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐπὶ τῶν ἐκκλησιολογικῶν παρεκτροπῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου

Βλέπε εἰς τὴν 5ην σελ.

ΜΕ ΒΑΣΙΝ ΤΑΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Πότε ἐπιτρέπεται ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου (ἀποτείχισις) ἑνὸς Ἐπισκόπου

ΕΧΟΜΕΝ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΟΥ ΑΥΣΤΗΡΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ ΤΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ, ΩΣ ΕΠΡΑΞΑΝ ΕΣΧΑΤΩΣ ΔΙΑΛΑΜΨΑΝΤΕΣ ΟΣΙΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Πολὺ διαφωτιστικὴ διὰ τὸν ἔντιμον κλῆρον καὶ τὸν Ὀρθόδοξον πιστὸν λαὸν καὶ ἦτο ἡ ἡμερίς, τὴν ὁποίαν ὡργάνωσε τὸ γραφεῖον αἱρέσεων καὶ παραθρησκειῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀποτειχίσεως καὶ τῆς διακοπῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας, ὅταν οὗτοι (οἱ πιστοί) διαπιστώνουν ὅτι ὁ Ἐπίσκοπός των διδάσκει αἵρεσιν, ὡς τὴν χαρακτηρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς καὶ ἄλλους ὁσίους γέροντας τῆς Ἐκκλησίας μας, ὡς παναίρεσιν τὴν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ ἡμερὶς εἶχε διὰ θέμα της: «Ὁ 15ος κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου καὶ ἡ διακοπὴ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κοινωνίας». Εἰς ἀνακοινωθὲν μὲ τὰ πορίσματα τῆς ἡμερίδος ἐπισημαίνονται τὰ ἀκόλουθα:

«Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Πειραιῶς, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Σεραφείμ, σὲ συνεργασία μὲ τὸ Γραφεῖο ἐπὶ τῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Τὸ ἐξουσιαστικὸν παπικὸν πρωτεῖον, προκαθορίζει τὴν ἀποτυχίαν τῶν διαλόγων καὶ τῶν συζητήσεων μὲ τοὺς παπικούς

Τοῦ ***Β. Χαραλάμπους,*** *θεολόγου*

Στὴν Ἱστοσελίδα τοῦ Βατικανοῦ Vatican.va, εἶναι ἀναρτημένη ἡ καλούμενη ἀπὸ τοὺς Παπικοὺς «Κατήχηση τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας» (Catechismo della Chiesa Cattolica). Ἐνῶ θὰ ἀνέμενε κανεὶς ὅτι τὸ μακροσκελέστατο αὐτὸ κείμενο θὰ ἀσχολεῖτο μὲ τὰ Παπικὰ δόγματα, ἡ κατ' ἐξοχὴ ἔγνοια τοῦ κειμένου, εἶναι νὰ "ἀποδείξει" διὰ μέσου τῆς διαδοχῆς, ποὺ ἀπώλεσαν ὅτι εἶναι ἡ "μόνη Ἐκκλησία". **Πουθενὰ δὲν γίνεται ἀναφορὰ γιὰ τὸ filioque καὶ τὶς ἄλλες παπικὲς κακοδοξίες.** Ἀναφέρεται μόνο ἡ προεξάρχουσα Παπικὴ ἐμμονή, τὸ ἐξουσιαστικὸ δηλαδὴ πρωτεῖο.

Τὸ ἐδάφιο 816 ἀναφέρεται στὴ «μόνη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ» "L' unica Chiesa di Cristo" (ἐννοώ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ καὶ ΣΧΟΛΙΑ

Ἡ Τουρκία κτίζει πελώρια τζαμιὰ εἰς τὰ Βαλκάνια!

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ σάπια πολιτικὴ ἔπαψε νὰ ὑπηρετεῖ ἀξίες. Μπροστὰ στὴν ὅποια μικροπολιτικὴ σκοπιμότητα εἶναι ἱκανὴ νὰ ξεπουλήσει ἀκόμα καὶ τὴν ταυτότητα μίας χώρας. Ὁ λόγος γιὰ τοὺς πολιτικοὺς τῶν Βαλκανίων, οἱ ὁποῖοι ἀνεγείρουν τζαμιὰ στὶς ὀρθόδοξες χῶρες τους, προκειμένου νὰ ἀποκτήσουν τὴν εὔνοια τῶν νεοθωμανῶν τῆς Τουρκίας, μὲ χρήματα τῆς Τουρκίας! «Τὴ δημιουργία τοῦ μεγαλύτερου μουσουλμανικοῦ τεμένους στὰ Βαλκάνια ἔχει χρηματοδοτήσει ἡ Τουρκία. Πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια στὴν πρωτεύουσα τοῦ Κοσσυφοπεδίου, Πρίστινα, μπῆκαν τὰ θεμέλια τοῦ μεγαλύτερου τζαμιοῦ στὰ Βαλκάνια μὲ χρηματοδότηση τουρκικῶν φορέων. Ἕνα ἄλλο τεράστιο τζαμὶ χτίσθηκε στὴν Σερβία, στὸ Νόβι Παζάρ. Ἐνῷ αὐτὴν τὴν ἐποχὴ χτίζεται καὶ τὸ μεγάλο τζαμί, 4.500 τ.μ. στὸ Σεράγεβο καὶ αὐτὸ μὲ τὴν συνδρομὴ τουρκικῶν φορέων. Τὴν περασμένη ἑβδομάδα, σημειώνει ἡ σλαβικὴ ἐφημερίδα Dnevnik, τέθηκαν τὰ θεμέλια τοῦ μεγαλύτερου μουσουλμανικοῦ τεμένους τῶν Βαλκανίων στὰ Σκόπια, τὸ ὁποῖο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ναὸ θὰ περιέχει καὶ ἕνα μεγάλο μουσουλμανικὸ ἐκπαιδευτικὸ κέντρο» (Ἱστολ. Ξυπνῆστε Ρέ)! Οἱ νεοθωμανοὶ ἡγέτες τῆς Τουρκίας, ἀφήνοντας νηστικούς τοὺς ἐξαθλιωμένους πολίτες τους, σκορποῦν ἀφειδῶς ἑκατομμύρια γιὰ τὴν ἀνέγερση τζαμιῶν στὰ Βαλκάνια, βάζοντας πόδι στὶς πρώην ὀθωμανικὲς κτήσεις, τὶς ὁποῖες ὀνειρεύονται νὰ ξαναποκτήσουν, μὲ τὴν ἀρωγὴ τῶν σάπιων πολιτικῶν! Ἂν κάποια μέρα φτάσουν ξανὰ οἱ μεμέτηδες ὡς στὴ Βιέννη ἂς μὴ ἐκπλαγοῦμε!

Ἀθλία βεβήλωσις Ὀρθοδόξου Ἱ. Ναοῦ εἰς τὴν Τουρκίαν!

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ποὺ οἱ ἐδῶ πολιτικάντηδες συναγωνίζονται μεταξύ τους, ποιὸς θὰ φανεῖ πιὸ ἀρεστὸς στοὺς μουσουλμάνους μεμέτηδες τῆς ἀεὶ ἐχθρικῆς μας γείτονος Τουρκίας, προωθώντας τὴν ἀνέγερση τοῦ τζαμιοῦ στὴν Ἀθήνα καὶ ἀλλαχοῦ, ἐκεῖνοι συνεχίζουν ἀκάθεκτοι νὰ μετατρέπουν ἱστορικοὺς ναούς μας σὲ τζαμιά. Ὅσα δὲν μποροῦν νὰ τὰ κάνουν τζαμιά, τὰ βεβηλώνουν! Ἰδοὺ ἡ ἐπιβεβαίωση: «Σὲ εὐτελῆ ἐκθεσιακὸ κέντρο ἔχει μετατραπεῖ ὁ καθεδρικὸς ὀρθόδοξος ναὸς τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους στὴν Κρήνη (Τσεσμέ), δημιουργώντας μας προβληματισμὸ καὶ ἀπογοήτευση γιὰ τὴν προκλητικὴ αὐτὴ συμπεριφορὰ τοῦ Τουρκικοῦ Ὑπ. Πολιτισμοῦ, βεβήλωσης τῶν Ἑλληνικῶν χριστιανικῶν καὶ πολιτιστικῶν μνημείων στὴν Τουρκία. Μετὰ τοὺς βανδαλισμοὺς ἐκκλησιῶν στὴν Καππαδοκία κατὰ τὴν διάρκεια γυρισμάτων τῶν τουρκικῶν σήριαλ, τὸν διαγωνισμὸ γιὰ τὴν δημιουργία ξενοδοχειακῆς μονάδας μέσα στὸν χαρακτηρισμένο ἀρχαιολογικὸ χῶρο τοῦ ἑλληνικοῦ χωριοῦ Λιβίσι, ποὺ παραμένει χωριὸ φάντασμα μετὰ τὴν μικρασιατικὴ καταστροφή, τὴν μετατροπὴ τῶν ἐκκλησιῶν σὲ τζαμιά, τώρα ἔχουμε καὶ τὴν μετατροπή τους σὲ παζάρια, μὲ ἐσώρουχα καὶ πανέρια!» (Ἱστολ. Ρομφαία). Καὶ ἐνῷ θὰ ἔπρεπε, ὡς ἄμεση καὶ δυναμικὴ ἀντίδραση, νὰ ἀναστείλουν οἱ κυβερνῶντες μας, ἐπ' ἀόριστον τὴν ἀνέγερση τοῦ τεμένους τῶν Ἀθηνῶν, μέχρι οἱ βάρβαροι μεμέτηδες νὰ μάθουν τί ἐστὶ πολιτισμός, τηροῦν «σιγὴ ἰχθύος». Ὅθεν, καλὰ μᾶς κάνουν οἱ ἀπολίτιστοι γείτονές μας, ἀφοῦ ψηφίζουμε τέτοιους ψοφοδεεῖς πολιτικούς!

Τζιχαντιστὲς πωλοῦν νήπια ὡς σκλάβες τοῦ σεξ!

ΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ἀπὸ τὸ μέτωπο τῶν τζιχαντιστῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς εἶναι κυριολεκτικὰ φρικτές. Οἱ κακουργίες καὶ οἱ θηριωδίες τους εἶναι πρωτοφανεῖς καὶ ἀνείπωτες. Δεῖτε ἕνα δεῖγμα: «Τὴν ὥρα ποὺ ἡ Δύση πολεμᾷ δήθεν τοὺς τζιχαντιστές, ἡ ISIS, ξεπερνώντας κάθε ὅριο νοσηρῆς φαντασίας, πουλάει βρέφη ἑνὸς ἔτους ὡς σκλάβες τοῦ σέξ. Ἡ τιμή τους; 172 δολλάρια! Οἱ τζιχαντιστὲς διαπίστωσαν ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ "ἀγοραστικοῦ κοινοῦ" ἦταν μεγάλο καὶ ἔτσι διαμόρφωσαν νέο "τιμοκατάλογο" μὲ αὐξημένες τιμὲς γιὰ τὸ ἀπάνθρωπο ἐμπόριο γυναικῶν, κοριτσιῶν καὶ βρεφῶν. Μάλιστα, ὅπως ἀναφέρουν τὰ βρωμερὰ κτήνη, ἡ αὔξηση στὶς τιμὲς γίνεται γιὰ τὴν ἐνίσχυση τοῦ ἔργου τους καὶ ὅποιος δὲν συμμορφώνεται μὲ τὸν νέο τιμοκατάλογο θὰ ἐκτελεῖται. Ἐξυπακούεται ὅτι ὅλα τὰ θύματα εἶναι εἴτε Γεζίντι, εἴτε Χριστιανές, καθὼς ἡ ἱκανοποίηση τῶν ἀρρωστημένων ἐνστίκτων τους σὲ "ἄπιστες" δὲν θεωρεῖται ἔγκλημα» (Ἱστολ. Κατοχικὰ Νέα)! Μέσα στὴ φρίκη μας, θὰ θέλαμε νὰ ρωτήσουμε τὴν ὑποψήφια εὐρωβουλευτὴ τοῦ κόμματος Πρασίνων, κ. Ἄννα Στάμου, ἡ ὁποία ἀσπάσθηκε τὸ Ἰσλάμ, καὶ ποὺ ὑπερηφανεύεται γι' αὐτό, καὶ μαζὶ τὸ κόμμα της, τί γνώμη ἔχουν γιὰ τὴν παραπάνω φρικιαστικὴ εἴδηση! Ἂν διαθέτουν ἐλάχιστο φιλότιμο, ἂς μᾶς ἀπαντήσουν!

Πάπας: Ὁ ἐνσαρκωτὴς τῶν πιὸ μεγάλων διαχωριστικῶν!

Ο «ΑΛΑΘΗΤΟΣ» συνεχίζει ἀκάθεκτος τὶς ἀνοησίες του. Δὲν ἀφήνει εὐκαιρία νὰ πάει χαμένη καὶ νὰ μὴ ἀνοίξει τὸ στόμα του, ἀδιαφορώντας ἂν ἀερολογεῖ. Δεῖτε ἕνα πρόσφατο δεῖγμα: «Μήνυμα στὴ διεθνῆ κοινότητα νὰ οἰκοδομεῖ "γέφυρες καὶ ὄχι τείχη" ἔστειλε ὁ πάπας Φραγκίσκος μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐπέτειο τῆς πτώσης τοῦ τείχους τοῦ Βερολίνου […] "Ἡ πτώση αὐτὴ (εἶπε) συνέβη ἀπροειδοποίητα, ὅμως κατέστη δυνατὴ χάρη στὴ μακρὰ καὶ ὑπὸ δύσκολες συνθῆκες δέσμευση τόσων ἀνθρώπων ποὺ πολέμησαν, προσευχήθηκαν καὶ ὑπέφεραν, γιὰ ὁρισμένους θυσίασαν τὴν ζωή τους. Μεταξὺ αὐτῶν ὁ πάπας Ἰωάννης Παῦλος ὁ Β΄ διαδραμάτισε πρωταγωνιστικὸ ρόλο", προσέθεσε. Ὁ ποντίφικας ἀπηύθυνε ἔκκληση προκειμένου ὁ κόσμος, ὅπως εἶπε, νὰ ἀναπτύξει μία κουλτούρα τῆς προσέγγισης, ἱκανὴ νὰ γκρεμίσει ὅλα τὰ τείχη, ποὺ διαιροῦν ἀκόμα τὸν κόσμο μὲ στόχο "ποτὲ πιὰ οἱ ἀθῶοι νὰ ἐκδιώκονται καὶ πολλὲς φορὲς νὰ σκοτώνονται, γιὰ τὰ πιστεύω τους ἢ τὴ θρησκεία τους"» (Ἱστολ. Ναυτεμπορική). Δεῖτε ποιὸς μιλάει γιὰ διαχωρισμούς: ὁ ἐνσαρκωτὴς τῶν ποιὸ μεγάλων διαχωριστικῶν τῆς ἱστορίας! Αὐτὸς ποὺ ἀνύψωσε τὰ πιὸ ψηλὰ καὶ ἀνυπέρβλητα διαχωριστικὰ ἀνάμεσα στὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν αἵρεσή του ἐδῶ καὶ χίλια χρόνια. Αὐτὸς ποὺ παραμένει πεισματικὰ γαντζωμένος στὴν δαιμονικὴ ἐγκόσμια ἐξουσία του καὶ κρατᾷ δέσμιους ἑκατομμύρια πιστούς του, μακριὰ ἀπὸ τὴν σωτηρία!

Βιάζονται διὰ τὴν θεσμοθέτησιν τοῦ ὁμοφυλοφιλικοῦ «γάμου»!

ΒΙΑΖΟΝΤΑΙ, πιέζοντας, νὰ καθιερώσουν καὶ στὴ χώρα μας τὸν «γάμο» τῶν ὁμοφυλοφίλων! «Τὴν ἄμεση ἐπέκταση τοῦ συμφώνου συμβίωσης στὰ ὁμόφυλα ζευγάρια ζητᾷ ὁ Συνήγορος τοῦ Πολίτη, μὲ ἀφορμὴ τὴν παρέλευση ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τὴν ἔκδοση σχετικῆς ἀπόφασης τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου. Ὁ Συνήγορος ὑπενθυμίζει ὅτι ἡ μὴ συμμόρφωση μὲ τὶς ἀποφάσεις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου ἐκθέτει τὴ χώρα διεθνῶς καὶ δὲν συνάδει μὲ ἕνα σύγχρονο κράτος δικαίου. […] ἡ ἐξασφάλιση ἰσονομίας γιὰ ὅλους τοὺς πολίτες, ἀνεξαρτήτως σεξουαλικοῦ προσανατολισμοῦ, θὰ πρέπει νὰ ἀποτελεῖ πρωταρχικὴ ὑποχρέωση τῆς Πολιτείας καὶ τονίζει ὅτι ἡ καθυστέρηση ἐκσυγχρονισμοῦ τοῦ νομοθετικοῦ πλαισίου πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνση δὲν δημιουργεῖ μόνο προβλήματα στοὺς ἄμεσα ἐνδιαφερόμενους, ἀλλὰ ἐπιτείνει τὴ σύγχυση στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία, συντηρώντας στερεότυπα καὶ προκαταλήψεις καθὼς καὶ συμπεριφορὲς ἀπαξίωσης καὶ περιθωριοποίησης» (Ἱστολ. Τὰ Νέα)! Ἀπὸ ὅλες τὶς ἐπισημάνσεις τῆς Ἀνεξάρτητης Ἀρχῆς ξεχωρίζουμε τὸν ἰσχυρισμό, ὅτι ἡ μὴ καθιέρωση τοῦ ἀνίερου ὁμοφυλοφιλικοῦ «γάμου», «ἐπιτείνει τὴ σύγχυση στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία». Δηλαδὴ κατὰ τὸν Συνήγορο τοῦ Πολίτη: ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία ἔχει τεράστιο πρόβλημα ἀπὸ τὴν μὴ θεσμοθέτηση τοῦ «γάμου» τῶν ὁμοφυλοφίλων! Τὴ δική τους βιασύνη τὴν «βαπτίζουν» ἀνάγκη τῆς κοινωνίας!

Πατριάρχης Μόσχας: Ἡ Εὐρώπη νομιμοποιεῖ τὴν ἁμαρτίαν!

ΒΑΡΥΣΗΜΑΝΤΗ δήλωση ἔκαμε ὁ Πατριάρχης Μόσχας, κατὰ τὴν πρόσφατη ἐπίσκεψή του στὴ Σερβία. Μίλησε γιὰ ὅλα. Ξεχωρίζουμε τὴν ἀναφορά του στὴν ἀποχριστιανοποίηση τῆς Εὐρώπης, ὁ ὁποία σύντομα θὰ εἶναι προάγγελος τραγικῶν ἐξελίξεων στὴ γηραιὰ ἤπειρο: «Σήμερα, ἡ διαδικασία τῆς ἐκκοσμίκευσης, ἡ ἄρνηση τῆς ἀπόλυτης ἀλήθειας, ἡ κατάργηση τῆς ἔννοιας τῆς ἁμαρτίας ἀπὸ τὴ δημόσια ζωή καὶ τὴ συνείδηση, ἔχουν αὐξηθεῖ σὲ πρωτοφανῆ ποσοστά. Μὲ βαθιὰ λύπη βλέπουμε ὅτι πολλὲς εὐρωπαϊκὲς χῶρες νὰ ἔχουν ἐγκαταλείψει τὴν χριστιανική τους ταυτότητα. Αὐτὸ τὸ σφάλμα παρουσιάσθηκε μὲ τὴν ἐνίσχυση σὲ νομοθετικὸ ἐπίπεδο ἑνὸς προτύπου γιὰ τὸ δημόσιο βίο, ὅπως εἶναι ἡ ἀναγνώριση τοῦ γάμου ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου, ἰσοδύναμα μὲ τὸν γάμο μεταξὺ ἄνδρα καὶ γυναίκας καθὼς καὶ ἡ υἱοθεσία παιδιῶν ἀπὸ ζευγάρια τοῦ ἰδίου φύλου, καθὼς καὶ ἡ νομιμοποίηση τῆς εὐθανασίας καὶ τὸ δικαίωμα τῶν γυναικῶν νὰ παραχωροῦν τὸ σῶμα τους, τὴ μήτρα τους, γιὰ σύλληψη καὶ πολλὰ παρόμοια δικαιώματα» (Ἱστολ. Ξυπνῆστε Ρέ). Ὁ Μακαριώτατος μετέφερε στὴν Σερβία τὴν θέληση τοῦ εὐσεβοῦς ρωσικοῦ λαοῦ νὰ πάει κόντρα στὴν ὁλέθρια ἀποχριστιανοποίηση τῆς ἀποστατημένης Δύσεως. Νὰ δηλώσει ὅτι ἡ ὀρθόδοξη «ρωσικὴ ἄνοιξη» εἶναι ἡ ἰσχυρὴ τροχοπέδη κατὰ τοῦ συγχρόνου καταστροφικοῦ πνεύματος τῆς «Νέας Ἐποχῆς» καὶ τῆς «Νέας Τάξεως Πραγμάτων». Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Δύση κατρακυλᾷ στὴν ἄβυσσο τῆς χειρότερης ἠθικῆς καταπτώσεως ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἡ Ὀρθόδοξη Ρωσία ἀντιστέκεται! Δόξα στὸ Θεό!

Ἵδρυσις ὑπουργείου Γιόγκα εἰς τὴν Ἰνδίαν!

ΣΧΟΛΙΑΣΑΜΕ πολλὲς φορὲς τὴν ραγδαία διείσδυση τοῦ ἀποκρυφισμοῦ τῶν ἀνατολικῶν θρησκευμάτων στὴ δυτικὴ κοινωνία καὶ τὴν ἀπίστευτη πνευματικὴ διάβρωση ποὺ συντελοῦν, ἰδιαίτερα στὶς τάξεις τῶν νέων. Εἶναι δὲ τέτοια ἡ ζήτηση, ὥστε χιλιάδες «προσκυνητὲς» Ἰνδουισμοῦ συρρέουν στὴν Ἰνδία, προκειμένου νὰ μυηθοῦν ἀπὸ «τὶς πηγὲς» στὴν «ἀνατολικὴ πνευματικότητα» καὶ ἰδιαίτερα στὴ γιόγκα. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὁδήγησε τὴν ἰνδικὴ κυβέρνηση νὰ συστήσει ὑπουργεῖο γιόγκα! «Ὑπουργό... Γιόγκα ὅρισε ὁ ἰνδὸς πρωθυπουργὸς Ναρέντρα Μόντι, στὸ πλαίσιο εὐρέως ἀνασχηματισμοῦ τῆς κυβέρνησής του, τὴν ἡγεσία τῆς ὁποίας ἀνέλαβε τὸν Μάϊο […] Ὁ ὑπουργὸς Γιόγκα καὶ Ὁμοιοπαθητικῆς εἶναι ἐπιφορτισμένος, μεταξὺ ἄλλων, μὲ τὴν προώθηση τῆς ἀγιουρβέδα- τοῦ ἀρχαίου ἰνδικοῦ, παραδοσιακοῦ συστήματος Ἰατρικῆς- τῆς γιόγκα, τῆς ὁμοιοπαθητικῆς καὶ ἄλλων ἐναλλακτικῶν θεραπειῶν. Ὁ ἐθνικιστὴς καὶ ἰνδουιστὴς Μόντι εἶναι χορτοφάγος, ἀσκεῖται καθημερινὰ στὴ γιόγκα καὶ τὸν Σεπτέμβριο ζήτησε ἀπὸ τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη νὰ ἐξετάσουν τὴν καθιέρωση Παγκόσμιας Ἡμέρας τῆς Γιόγκα» (Ἱστολ. Τὰ Νέα)! Ἡ δαιμονικὴ γιόγκα ἀπέκτησε πλέον καὶ χαρτοφυλάκιο, ὥστε, ὡς κρατικὴ ὀντότητα, νὰ παρασύρει στὸν ἀποκρυφιστικὸ ὅλεθρο μὲ μεγαλύτερη ἀποτελεσματικότητα! Ἐν ἀναμονῇ λοιπὸν τῆς καθιερώσεως ἀπὸ τὸν Ο.Η.Ε. καὶ παγκόσμιας Ἡμέρας Γιόγκα! Ὁσονούπω θὰ «σκάσει μύτη», ἐκεῖ φτάσαμε!

«Θεολόγοι» πρωτοστατοῦν εἰς βλάσφημα δημοσιεύματα!

ΜΕ ΕΚΠΛΗΞΗ παρατηροῦμε ὅτι σὲ βλάσφημα δημοσιεύματα γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου, πρωτοστατοῦν τελευταῖα … θεολόγοι! Ἕνας τέτοιος, ὁ καθηγητὴς Θεολογίας Μπάρι Γουίλσον δημοσίευσε νέα ἀνιστόρητη μελέτη περὶ τοῦ «γάμου τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν Μαγδαληνή»! Δεῖτε τὸ νέο ἐξωφρενικὸ δημοσίευμα: «Γιὰ ἀποδείξεις περὶ γάμου τοῦ Ἰησοῦ μὲ τὴ Μαρία τὴ Μαγδαληνή, μὲ τὴν ὁποία μάλιστα εἶχαν ἀποκτήσει καὶ δύο παιδιὰ κάνει λόγο ἕνα νέο βιβλίο μὲ τίτλο "Τὸ Χαμένο Εὐαγγέλιο". Σύμφωνα μὲ τὸ βιβλίο, ὑπῆρχε μία ἄγνωστη πτυχὴ τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ 13 χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴ σταύρωσή του, καθὼς καὶ μία ἀπόπειρα δολοφονίας τῆς Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς καὶ τῶν παιδιῶν τους. Ὁ καθηγητὴς Θεολογίας Μπάρι Γουίλσον, καὶ ἡ συγγραφέας Simcha Jacobovici βασίζουν αὐτοὺς τοὺς ἰσχυρισμοὺς σὲ ἕνα χειρόγραφο ποὺ χρονολογεῖται 1450 χρόνια πρὶν καὶ τὸ ὁποῖο ἀνακάλυψαν στὴ Βρετανικὴ Βιβλιοθήκη […] Τὸ "Χαμένο Εὐαγγέλιο" δὲν εἶναι τὸ μόνο βιβλίο, ποὺ κάνει λόγο γιὰ γάμο τοῦ Ἰησοῦ μὲ τὴ Μαγδαληνή. Καὶ ὁ Νίκος Καζαντζάκης στὸν "Τελευταῖο Πειρασμὸ" ἔκανε ἕνα ἀνάλογο ὑπαινιγμό, ἀλλὰ καὶ ὁ Ντὰν Μπράουν στὸν "Κώδικα ντὰ Βίντσι", ἕνα παγκόσμιο μπεστ σέλερ, ἀναφέρεται καὶ αὐτὸ στὴν ἐν λόγῳ θεωρία» (Πηγή: www.xorisoria.gr)! Δὲν μᾶς ἐκπλήσσει κυρίως τὸ βιβλίο καὶ τὸ περιεχόμενό του, ἄλλωστε μᾶς ἔχουν συνηθίσει πιὰ μὲ τέτοιες ἀνοησίες, ἀλλὰ ὁ «θεολόγος» συγγραφέας του!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΡΙΜΥΘΟΥΝΤΟΣ

Στίς 12 Δεκεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρός ἡμῶν Σπυρίδωνος τοῦ θαυματουργοῦ. Ὁ ἅγιος Σπυρίδωνας γεννήθηκε στά τέλη τοῦ 3ου αἰώνα στήν Κύπρο καί ἦταν ταπεινός καί ἁπλός ἄνθρωπος. Ἀπό νεαρά ἡλικία ἔγινε βοσκός προβάτων καί ἤξερε λίγα γράμματα, μέ τά ὁποῖα δίδασκε ἁπλούς ἀνθρώπους τά λόγια τοῦ Εὐαγγελίου. Ὅταν ἦλθε σέ ἡλικία νυμφεύθηκε καί ἀπέκτησε παιδιά. Κατόπιν ἡ γυναίκα του κοιμήθηκε καί ὁ ἅγιος Σπυρίδωνας ἔγινε ἱερέας λογικῶν προβάτων καί ἀργότερα ἐπίσκοπος στόν θρόνο τῆς Τριμυθούντας τῆς Κύπρου. Ὁ Θεός τόν στόλισε μέ ὅλες τίς ἀρετές καί ἰδιαίτερα μέ τήν πραότητα, τήν ταπεινοφροσύνη, τήν εὐσπλαγχνία, τήν ἀφιλοχρηματία καί τήν ἐλεημοσύνη, γι' αὐτό τοῦ δώρισε καί τήν ἀρετή τῆς θαυματουργίας. Ἔτσι μέ τήν προσευχή του πρόσφερε στό ποίμνιό του ἄφθονη βροχή σέ περίοδο ἀνομβρίας, μετέβαλε ἕνα φίδι σέ χρυσό χάριν ἐλεημοσύνης, ἁμαρτωλούς ἀνθρώπους ὁδήγησε στήν μετάνοια μέ θαυματουργικό τρόπο, νεκρό παιδί ἀνέστησε καί ἀρρώστους ἰάτρευσε. Ἦταν τόση ἡ χάρη του, πού ὅταν λειτουργοῦσε παρίσταντο ἄγγελοι καί συλλειτουργοῦσαν. Ὁ ἅγιος Σπυρίδωνας τό 325 πῆρε μέρος στήν πρώτη Οἰκουμενική Σύνοδο ἐπί Μ. Κωνσταντίνου, ὅπου κατήσχυνε τόν Ἄρειο μέ τό θαῦμα, πού ἐπιτέλεσε. Σέ μεγάλη ἡλικία παρέδωσε τήν ἀγνή ψυχή του στόν Θεό καί τό λείψανό του ἀπό τότε εἶναι πηγή θαυμάτων καί ἰάσεων.

Ἡ Παπικὴ αὐθεντία - Τὸ παπικὸν πρωτεῖον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Ἡ στροφὴ τῆς σχολαστικῆς θεολογίας καὶ τῆς φιλοσοφίας πρὸς τὸν νομιναλισμὸ καὶ ἡ νέα ἐκκοσμικευμένη ἑρμηνεία τῆς πολιτικῆς ζωῆς κατὰ τὸν 14ο αἰ. ἐπιβεβαίωσαν τὴν εἴσοδο σὲ μία νέα ἐποχὴ γιὰ τὶς σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, στὰ κράτη τῆς Δύσης. Βέβαια οἱ πάπες δὲν παραιτήθηκαν ποτὲ ἀπὸ τὴ συγκροτημένη θεωρητικὴ βάση τῆς παπικῆς αὐθεντίας, ἀλλὰ ἦταν πλέον ἀδύνατον νὰ τὴν χρησιμοποιήσουν στὴν πολιτικὴ θεωρία. Τὰ κράτη τῆς Δύσης ἀποσυνδέθηκαν ἀπὸ τὸ παλαιὸ αὐτοκρατορικὸ σύνδρομο τῆς παπικῆς στέψεως. Δὲν ζητοῦσαν πλέον συναίνεση ἀπὸ τοὺς πάπες γιὰ τὴν ἀνακήρυξή τους σὲ αὐτοκράτορες, ἐνῶ σὲ κάθε χώρα ὁ κλῆρος ἄρχισε νὰ ἀσκεῖ αὐτοτελῶς τὴ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἀποκλείει τὶς ὁποιεσδήποτε παπικὲς ἐπεμβάσεις.

Οἱ βασιλεῖς τῶν χριστιανικῶν κρατῶν τῆς Δύσης εἶχαν σαφῶς ἐθνικὴ συνείδηση καὶ δὲν διεκδικοῦσαν πλέον τὴν ἐκπροσώπηση ὁλόκληρης τῆς χριστιανικῆς οἰκουμένης, γι' αὐτὸ καὶ ἄρχισαν νὰ ἑρμηνεύουν τὴ σχέση τους πρὸς τὸν παπικὸ θρόνο μὲ αὐστηρὰ ἐθνικὰ ἢ πολιτικὰ κριτήρια.

Μέχρι ποὺ ἦρθε ὁ 16ος αἰ. μὲ τὸν Λούθηρο καὶ τὴν Προτεσταντικὴ Μεταρρύθμιση, ὄχι μόνο νὰ ἀμφισβητήσει τὴν ἐξουσία τοῦ πάπα, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν ἐξαλείψει παντελῶς ἀπὸ τὶς συνειδήσεις ἑκατομμυρίων πιστῶν. Τὸν 18ο αἰ., μὲ τὴ Γαλλικὴ ἐπανάσταση καὶ τὴν ἐπικράτηση τῆς ἐλεύθερης σκέψης, ἐπῆλθε θρησκευτικὴ ἀδιαφορία καὶ ἄρχισαν νὰ ἀναδύονται τάσεις περιορισμοῦ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ πάπα, κυρίως ἔξω ἀπὸ τὶς Ἄλπεις (τὸ Βατικανὸ ἀνέκαθεν ὑποστήριζε μία ὑπεράλπεια πολιτική). Ὁ πάπας Πίος Θ΄ (1846-1878), μόλις ἀνέβηκε στὸν παπικὸ θρόνο ἀποφάσισε νὰ ἀπαντήσει δυναμικὰ στὶς δραματικὲς αὐτὲς ἐξελίξεις, συγκαλώντας τὴν περιώνυμη Α΄ Σύνοδο τοῦ Βατικανοῦ ἢ Εἰκοστὴ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο γιὰ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς. Οἱ Δυτικοὶ ὅταν συγκαλοῦν μία σύνοδο στὴν ὁποία ἀποφασίζουν σοβαρὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, αὐθαίρετα τὴν ἀποκαλοῦν Οἰκουμενική, ἐπειδὴ θέλουν νὰ τῆς προσδώσουν παγκόσμιο χαρακτήρα, παρόλο ποὺ οἱ ἀποφάσεις της ἀφοροῦν μόνο τὴ μερίδα τῶν πιστῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ ὄχι ὅλων τῶν χριστιανῶν.

Ἡ θέσπιση τοῦ Ἀλαθήτου

Στὶς 18 Ἰουλίου 1870, ἡ Α΄ Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ καθόρισε, «μὲ θεία ἀποκάλυψη, ὡς δόγμα πίστεως: ὅτι ὁ Ρωμαῖος ποντίφηκας ὅταν μιλάει ἀπὸ τὴν καθέδρα, δηλαδὴ ὅταν ἀσκεῖ τὸ ἀξίωμα τοῦ ποιμένα καὶ διδασκάλου ὅλων τῶν χριστιανῶν, μὲ τὴ δύναμη τῆς ὑπερτάτης ἀποστολικῆς του ἐξουσίας ὁρίζει ὅτι διδασκαλία ποὺ ἀφορᾶ τὴν πίστη ἢ τὰ ἤθη πρέπει νὰ τηρεῖται ἀπὸ τὴν οἰκουμενικὴ Ἐκκλησία (Αὐτό, ἀναφέρει ἡ Σύνοδος, συμβαίνει), ἐπειδὴ χάρη στὴ θεία βοήθεια, ποὺ ὑποσχέθηκε (ὁ Θεὸς) στὸ πρόσωπο τοῦ μακαρίου Πέτρου, κατέχει τὸ ἀλάθητο (Τοῦ Θεοῦ). Ὁ θεῖος Λυτρωτὴς θέλησε (νὰ τὸ κάνει αὐτὸ) γιὰ νὰ εἶναι δασκαλεμένη ἡ Ἐκκλησία του, ὅταν (ὁ πάπας) ὁρίζει διδασκαλία ποὺ ἀναφέρεται στὴν πίστη ἢ στὰ ἤθη. Αὐτὲς οἱ ἀποφάσεις τοῦ Ρωμαίου ποντίφικα δὲν ὑπόκεινται σὲ μεταρρύθμιση ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ἀλλὰ ἂν κάποιος, Θεὸς φυλάξει, ἀμφισβητήσει αὐτὸν τὸν λόγο μας, ἀναθεματίζεται» (*docemus et divinitus revelatum dogma esse definimus: Romanum Pontificem, cum ex Cathedra loquitur, id est, cum omnium Christianorum pastoris et doctoris munere fungens pro suprema sua Apostolica auctoritate doctrinam de fide vel moribus ab universa Ecclesia tenendam definit, per assistentiam divinam, ipsi in beato Petro promissam, ea infallibilitate pollere, qua divinus Redemptor Ecclesiam suam in definienda doctrina de fide vel moribus instructam esse voluit; ideoque ejusmodi Romani Pontificis definitiones ex sese, non autem ex consensu Ecclesi?, irreformabiles esse. Si quis autem huic Nostri definitioni contradicere, quod Deus avertat, presumpserit: anathema sit*).

Ἑπομένως, ὅταν ὁ πάπας ἀσκεῖ τὸ ἀξίωμά του ὡς ποιμένας καὶ διδάσκαλος ὅλων τῶν χριστιανῶν καὶ ἐκδίδει ὁριστικὴ δογματικὴ ἀπόφαση ποὺ ἀναφέρεται σὲ ἀποκεκκαλυμένη ἀλήθεια τῆς πίστεως ἢ τῆς ἠθικῆς, τότε ἀποφαίνεται ex cathedra (ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου τοῦ Πέτρου) καὶ ἔχει τὸ ἀλάθητο. Αὐτὲς οἱ ἀποφάσεις δὲν ὑπόκεινται σὲ μεταρρύθμιση ἢ ἀκύρωση ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἐκκλησιαστικὸ ὄργανο ἢ σύνοδο ἐπισκόπων. Ὁ πάπας δὲν ἔχει τὸ ἀλάθητο, ὡς διδάσκαλος γιὰ τὰ καθημερινὰ ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς συγγραφέας λόγων ἢ ἄλλων ἐγγράφων καὶ ὅταν ἐκφράζει τὴ γνώμη του γιὰ ἄλλες ἀνθρώπινες ἐπιστῆμες.

Οἱ ἀποφάσεις αὐτὲς προκάλεσαν ἐξέγερση τῶν φιλελεύθερων καθολικῶν ὅπως τοῦ Ignatius Dollinger, Friedrich καὶ Huber τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μονάχου καθὼς καὶ τοῦ ἐπισκόπου Ketteler τῆς Mayence, καὶ τοῦ Maret κοσμήτορα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων ἀλλὰ καὶ πλῆθος ἄλλων. Μάλιστα ὅταν ὑποστήριξαν πὼς γιὰ τὸ παπικὸ ἀλάθητο δὲν ὑπάρχει ἀσφαλὴς παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, ὁ πάπας ἀπάντησε στὰ Ἰταλικὰ «ἡ παράδοση εἶμαι ἐγώ» (La traditio sono io). Ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς Ignatius Dollinger ὑποστήριξε πὼς ὁποιοδήποτε ἄρθρο τῆς πίστης δὲν πρέπει μόνο νὰ ἐπιδοκιμάζεται ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους, ποὺ εἶναι συνενωμένοι μὲ τὸν πάπα, ἀλλὰ ἡ οἰκουμενικότητα αὐτοῦ νὰ ἐπ

Η στήλη της «Πανελληνιου ενωσεως θεολογων»

«Τὸ Ζήτημα τῆς ὑποχρεωτικότητας καὶ τοῦ χαρακτήρα τοῦ Μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς 115/2012 ἀπόφασης τοῦ Διοικητικοῦ Ἐφετείου Χανίων»

(5ον - Τελευταῖον)

12. Οἱ Διευθυντὲς Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης ὀφείλουν, μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ διοικητικοῦ καὶ πειθαρχικοῦ Προϊσταμένου, νὰ ἐλέγχουν ὅτι οἱ Διευθυντὲς ΣΜ κατὰ τὴν ἐνάσκηση τῶν προαναφερόμενων ὑπηρεσιακῶν καθηκόντων τους ἐνέργησαν σύμφωνα μὲ τὴ συνταγματικὴ ἐπιταγὴ τοῦ ἄρθρου 16 παρ. 2, περὶ ὑποχρεωτικῆς παρακολούθησης τοῦ ΜτΘ ἀπὸ τοὺς ὀρθόδοξους μαθητὲς καὶ πρὸς ἀποκλεισμὸ ἀπαλλαγῆς μαθητῶν γιὰ ἄλλους λόγους πλὴν αὐτῶν τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης.

Ἀπὸ τὰ παραπάνω προκύπτει μὲ σαφήνεια ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ ΜτΘ ἀποτελεῖ ὑποχρέωση τῆς Πολιτείας, γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης τῶν μαθητῶν. Τὸ ΜτΘ ποὺ ὀφείλει νὰ παρέχει ἡ Πολιτεία πρέπει νὰ ἔχει ὀρθόδοξο χαρακτήρα καὶ νὰ διδάσκεται σὲ ἐπαρκῆ ἀριθμὸ ὡρῶν ὑποχρεωτικὰ στοὺς ὀρθόδοξους μαθητές. Γιὰ τοὺς μὴ ὀρθόδοξους μαθητὲς παρέχεται ἡ δυνατότητα ἀπαλλαγῆς γιὰ λόγους θρησκευτικῆς συνείδησης. Εἶναι αὐτονόητο ὅτι δὲ χωρᾶ ἐπίκληση λόγων θρησκευτικῆς συνείδησης ἀπὸ ὀρθόδοξο μαθητὴ μὲ σκοπὸ τὴν ἀπαλλαγή του ἀπὸ Ὀρθόδοξο ΜτΘ. Τὸ αἴτημα γιὰ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὸ ΜτΘ γιὰ λόγους θρησκευτικῆς συνείδησης ἀποτυπώνεται σὲ δήλωση τοῦ μαθητῆ, ἡ ἀλήθεια τῆς ὁποίας ἐλέγχεται νόμιμα ἀπὸ τὸν Διευθυντὴ ΣΜ, ἐνῶ οἱ Διευθυντὲς Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης ἐλέγχουν γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν παραπάνω, τόσο ἀπὸ οὐσιαστικὴ ὅσο καὶ ἀπὸ διαδικαστικὴ ἔποψη.

Ζ. ΕΠΙΛΟΓΙΚΑ: Η ΓΝΩΜΗ ΕΝΟΣ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗ

Μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐπίκληση τῆς ἀπόφασης «Lautsi κατὰ Ἰταλίας»33 (βλ. παραπάνω, ὑπὸ Δ.3.), ἡ ὁποία ὁμολογουμένως προκάλεσε τὸ παγκόσμιο νομικὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἀποτέλεσε νομολογιακὸ σταθμὸ ὡς

Τοῦ ***κ. Σ. Μιχελουδάκη, Δικηγόρου - Διδάκτορος Α.Π.Θ.***

πρὸς τὰ θεμελιώδη χαρακτηριστικὰ τῆς ἔννοιας τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, ἀξίζει νὰ ἐπισημανθοῦν οἱ σκέψεις τοῦ δικαστῆ τοῦ ΕΔΔΑ Giovanni Bonello, ὅπως ἐκφράζονται στὴ σύμφωνη «χωριστὴ γνώμη» του στὸ κείμενο αὐτῆς τῆς ἀπόφασης. Ὁ δικαστὴς Bonello προβάλλει ὁρισμένες εὔστοχες ἀπόψεις ὡς πρὸς τὴ φύση καὶ τὰ ὅρια τῆς πολιτιστικῆς θεώρησης, στὴν ὁποία προβαίνει ἢ ὀφείλει νὰ προβαίνει, ὁπότε ἀπαιτεῖται, τὸ ΕΔΔΑ, παρατηρώντας εὔστοχα ὅτι «Ἕνα δικαστήριο ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιτρέπει στὸν ἑαυτό του νὰ ὑποφέρει ἀπὸ ἱστορικὸ Ἀλτσχάϊμερ. Δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἀγνοεῖ τὴν πολιτιστικὴ συνέχεια τῆς ροῆς ἑνὸς ἔθνους μέσα στὸ χρόνο, οὔτε νὰ ἀγνοεῖ αὐτὸ ποὺ κατὰ τὴ διάρκεια τῶν αἰώνων ἔχει ὑπηρετήσει, προκειμένου νὰ διαμορφώσει καὶ νὰ καθορίσει τὸ προφὶλ ἑνὸς λαοῦ. Κανένα ὑπερεθνικὸ δικαστήριο δὲν ἔχει ὁποιαδήποτε δουλειὰ νὰ ὑποκαθιστᾶ μὲ τὶς δικές του ἠθικὲς μακέτες τὶς ποιότητες αὐτές, ποὺ ἡ ἱστορία ἔχει ἀποτυπώσει στὴν ἐθνικὴ ταυτότητα». Στὴ συνέχεια ἐπισημαίνει, ὡς πρὸς τὴν -ἠθελημένη ἢ ἀθέλητη- σύγχυση θεμελιακῶν ἐννοιῶν καὶ ἀξιῶν: «Παράλληλα μὲ τὴ θρησκευτικὴ ἐλευθερία, ἐξελίχθηκε στὶς πολιτισμένες κοινωνίες ἕνας κατάλογος ἀξιοσημείωτων (συχνὰ ἀξιέπαινων) ἀξιῶν, ἀνάλογων μέ, ἀλλὰ διαφορετικῶν ἀπὸ τὴ θρησκευτικὴ ἐλευθερία, ὅπως ἡ ἐκκοσμίκευση, ἡ πολυφωνία, ὁ διαχωρισμὸς Ἐκκλησίας καὶ Κράτους, ἡ θρησκευτικὴ οὐδετερότητα, ἡ θρησκευτικὴ ἀνοχή. (...) Ἀλλὰ αὐτὲς δὲν εἶναι ἀξίες ποὺ προστατεύονται ἀπὸ τὴ Συνθήκη, καὶ εἶναι οὐσιῶδες ἐλάττωμα νὰ ἀναμειγνύει κανεὶς αὐτὲς τὶς ἀνόμοιες ἔννοιες σὰν νὰ ἦταν ἐναλλάξιμες μὲ τὴ θρησκευτικὴ ἐλευθερία». Σὲ σχέση μὲ τὸ περιθώριο δράσης καὶ παρέμβασης τοῦ ΕΔΔΑ, ὁ Giovanni Bonello παρατηρεῖ: «Ἡ Συνθήκη ἔδωσε στὸ Δικαστήριο τὴν ἁρμοδιότητα νὰ ἐπιβάλει τὴν ἐλευθερία τῆς θρησκείας καὶ τῆς συνείδησης, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐξουσιοδότησε νὰ καταπιέζει τὰ Κράτη πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ κοσμικοῦ χαρακτήρα ἢ νὰ ἐξαναγκάζει τὶς χῶρες σὲ σχήματα θρησκευτικῆς οὐδετερότητας. Ἐναπόκειται σὲ κάθε Κράτος νὰ ἐπιλέξει, ἐὰν θὰ εἶναι κοσμικὸ ἢ ὄχι, καὶ ἐὰν καὶ σὲ ποιὸ βαθμό, θὰ διαχωρίσει τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὴ διακυβέρνηση». Ἐπιπλέον, ἀναφερόμενος στὰ παιδιὰ τῆς προσφεύγουσας Lautsi, συσχετίζει τὰ δικαιώματά τους μὲ τὰ δικαιώματα τῆς πλειοψηφίας τῶν μαθητῶν μίας σχολικῆς τάξης: «Ὅλοι οἱ γονεῖς, καὶ τῶν τριάντα μαθητῶν, σὲ μία ἰταλικὴ αἴθουσα διδασκαλίας ἀπολαμβάνουν ἐξίσου τὸ θεμελιώδες δικαίωμα τῆς Συνθήκης, νὰ δέχονται τὰ παιδιά τους διδασκαλία σύμφωνα μὲ τὶς θρησκευτικὲς καὶ φιλοσοφικές τους πεποιθήσεις, τουλάχιστον ἀνάλογη μὲ ἐκείνη τῶν παιδιῶν τῶν Lautsi. Οἱ γονεῖς ἑνὸς μαθητῆ ἐπιθυμοῦν αὐτὴ νὰ εἶναι ἐκπαίδευση "χωρὶς Ἐσταυρωμένο" καὶ οἱ γονεῖς τῶν ὑπόλοιπων εἴκοσι ἐννέα, ἀσκώντας τὴν ἐξίσου θεμελιώδη ἐλευθερία τους νὰ ἀποφασίζουν, ἐπιθυμοῦν ἡ ἐκπαίδευση αὐτὴ νὰ εἶναι ἐκπαίδευση "μὲ Ἐσταυρωμένο". Κανεὶς δὲν ἔχει μέχρι στιγμῆς προτείνει κανένα λόγο γιατί ἡ θέληση τῶν γονέων τοῦ ἑνὸς μαθητῆ θὰ πρέπει νὰ ἐπικρατήσει, καὶ αὐτὴ τῶν γονέων τῶν ὑπόλοιπων εἴκοσι ἐννιὰ μαθητῶν θὰ πρέπει νὰ καταποντιστεῖ. Οἱ γονεῖς τῶν εἴκοσι ἐννέα ἔχουν τὸ θεμελιῶδες δικαίωμα, ἰσοδύναμο σὲ ἰσχὺ καὶ ἀνάλογο σὲ ἔνταση, νὰ δέχονται τὰ παιδιά τους διδασκαλία σύμφωνα μὲ τὶς θρησκευτικὲς καὶ φιλοσοφικές τους πεποιθήσεις, εἴτε πρόκειται γιὰ φιλικὴ πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένο εἴτε ἁπλῶς ἀδιάφορη γιὰ τὸν Ἐσταυρωμένο, διδασκαλία».

Καταλήγοντας ὁ Ἰταλὸς δικαστὴς τοῦ ΕΔΔΑ σημειώνει μὲ νόημα: «Ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία δὲν εἶναι ἐκκοσμίκευση. Ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία δὲν εἶναι ὁ διαχωρισμὸς Ἐκκλησίας καὶ Κράτους. Ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία δὲν εἶναι θρησκευτικὲς ἴσες ἀποστάσεις. Ὅλες αὐτὲς εἶναι σαγηνευτικὲς ἔννοιες, καμία ὅμως δὲν ὁρίστηκε "θεματοφύλακας" τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας».

* Σ. ΜΙΧΕΛΟΥΔΑΚΗΣ – Ε. ΠΕΠΕΣ (ἐπιμ.), Πρακτικὰ Πανελληνίου Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου μὲ θέμα: Τὸ Μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν: Προβληματισμοὶ – Ἐπισημάνσεις – Προτάσεις» (11-13 Μαρτίου 2012), (χ.ε.), Θεσσαλονίκη 2014, σελ. 141-155.

Σημειώσεις:

33. Ἀξίζει ἐδῶ νὰ ἐπισημανθοῦν τὰ «ἕξι διδάγματα τῆς ὑπόθεσης Lautsi», ὅπως τὰ διατύπωσε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ὁ καθηγητὴς Νομικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ατλάντα Jonh Witte. Σύμφωνα μὲ τὸν καθηγητὴ Witte «ὑπάρχει πλέον ἔνθεν κακεῖθεν τοῦ Ἀτλαντικοῦ μία νομικὴ σύγκλιση, γύρω ἀπὸ ἕξι νομικὲς ἀρχές: α) Πρῶτο: ἡ παράδοση μετράει. β) Δεύτερο: τὰ θρησκευτικὰ σύμβολα διαθέτουν συχνὰ ἐγγενῆ πολιτιστικὴ ἀξία. γ) Τρίτο: οἱ τοπικὲς νοοτροπίες ἀξίζουν σεβασμό. δ) Τέταρτο: ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία δὲν προαπαιτεῖ τὴν ἐκκοσμίκευση τῆς κοινωνίας. ε) Πέμπτο: ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία δὲν ἀποδίδει στὶς μειοψηφίες τὸ δικαίωμα "παρενοχλητικοῦ" τύπου ἀρνησικυρίας στὶς πλειοψηφικὲς πρακτικές. στ) Ἕκτο: οἱ ὑποθέσεις θρησκευτικῶν συμβολισμῶν εἶναι σοβαρές». Βλ. WITTE, «Ἀνάρτηση τοῦ Ἐσταυρωμένου στὶς σχολικὲς αἴθουσες: τὰ ἕξι διδάγματα τῆς "ὑπόθεσης Λάουτσι"», http://www.ppol.gr/cm/index.php? Datain=6792&LID=1 (προσπελάστηκε 03.03.2013).

Τρόποι σωτηρίας καί ἁγιότητος

«Ὁ δέ Ἰησοῦς ἔφη αὐτῷ· ἀγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καί ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καί ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου». Δηλαδή τί εἶπε ὁ Κύριος: Ν' ἀγαπᾶς Κύριον τόν Θεόν σου μέ ὅλη τήν καρδιά σου καί μέ ὅλη τήν ψυχή σου καί μέ τό νοῦ σου, ὁλόκληρο.

Αὐτή λοιπόν τήν ἀγάπη ζοῦσαν οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, καί αὐτή ἡ ἀγάπη ὡδήγησε ὁρισμένους ἐξ αὐτῶν νά βροῦν διαφορετικούς τρόπους, γιά νά εὐαρεστήσουν τόν Θεό. Βέβαια ὅλοι οἱ Ἅγιοι, ἀπό ἀγάπη κινούμενοι, ἔκαναν τόν προσωπικό τους ἀγῶνα, τήν προσωπική τους ἄσκηση. Ὅλοι ἀγωνίσθηκαν μέ ὅλη τους τήν ψυχή, μέ ὅλη τους τήν καρδιά, γιά νά τηρήσουν τίς ἐντολές τοῦ Κυρίου καί νά τόν εὐχαριστήσουν. Μερικοί ὅμως ἀπό αὐτούς μεταχειρίσθηκαν κάτι τό ἰδιαίτερο, κάτι τό ξεχωριστό, γιά νά δείξουν τήν ἀγάπη τους.

* * *

Κάτι τέτοιο ἔκανε καί ἡ Ἁγία Σωσάννα (15/12), ἡ ὁποία ὅταν πέθαναν οἱ γονεῖς της, σκέφθηκε ἕνα διαφορετικό τρόπο, γιά νά εὐχαριστήση τόν Κύριο.

Ἀφοῦ μοίρασε τήν περιουσία της στούς πτωχούς, ντύθηκε μέ ἀνδρικά ροῦχα, κούρεψε τά μαλλιά της καί πῆγε σέ ἀνδρικό μοναστήρι στά Ἱεροσόλυμα καί πῆρε τό ὄνομα Ἰωάννης. Μάλιστα ἀγωνίσθηκε πάρα πολύ, ὅπου καί ἀπέκτησε πολλές ἀρετές.

Μετά ἀπό εἴκοσι χρόνια ἀγώνων καί ἄσκησης πέρασε μία μεγάλη δοκιμασία. Κάποια ἀσκήτρια, πού πῆγε στό Μοναστήρι, ἐπειδή τήν νόμισε ἄνδρα, παρασύρθηκε ἀπό τόν δαίμονα καί τήν παρακινοῦσε σέ ἁμαρτία. Ἐπειδή ἡ ὁσία δέν συμφωνοῦσε μαζί της, αὐτή τήν συκοφάντησε ὅτι δῆθεν πῆγε νά τήν βιάση.

Ἡ Ἁγία δέχθηκε τήν συκοφαντία μέ εὐχαρίστηση καί ζητοῦσε μετάνοια, γιά τό ἔγκλημα, πού τήν κατηγοροῦσαν.

Ὅταν τό ἔμαθε ὁ Ἐπίσκοπος Ἐλευθερουπόλεως πῆγε στό Μοναστήρι καί μάλωσε τόν Ἡγούμενο, γιατί ἐπέτρεψε νά γίνωνται στό Μοναστήρι τέτοια αἴσχη. Ὁ Ἡγούμενος σκέφθηκε νά καθαιρέση τόν κατηγορηθέντα Ἰωάννη. Τότε ὑποχρεώθηκε ἀπό ἀνάγκη ἡ μακαρία Σωσάννα νά ζητήση δύο ἀδελφές καί δύο διακόνους γυναῖκες, καί ἀφοῦ πήγανε σέ κάποιο ἀπόμερο μέρος τούς φανέρωσε ὅτι ἦταν γυναῖκα.

Ὅταν ἔμαθε αὐτό ὁ Ἐπίσκοπος ἐξεπλάγη καί τήν χειροτόνησε διάκονο. Ἀπό τότε ἡ Ἁγία ἔκανε πολλά θαύματα στό ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀργότερα ὅταν ὁ Ἡγεμόνας Ἀλέξανδρος πῆγε στήν Ἐλευθερούπολη καί προσέφερε θυσία στά ἀναίσθητα εἴδωλα, ἡ Ἁγία παρουσιάσθηκε μόνη της μπροστά του καί μέ τήν προσευχή της γκρέμισε ὅλα τά εἴδωλα καί ὡμολόγησε τόν Χριστό.

Ἔτσι τήν ὑπέβαλαν σέ φρικτά μαρτύρια, ἔκοψαν τούς μαστούς της, ἀλλά καί πάλι ἡ Ἁγία μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ ἔγινε καλά.

Ὅταν οἱ δήμιοι εἶδαν τό θαῦμα αὐτό πίστεψαν στόν Χριστό. Γι' αὐτό τούς ἀποκεφάλισαν καί ἔλαβαν οἱ μακάριοι τά μαρτυρικά στεφάνια.

Κατόπιν ἔχυσαν στῆς μακαρίας Σωσάννης τό στόμα λειωμένο μολύβι, πού ἔφθασε μέχρι τά σπλάγχνα της. Ὅμως καί πάλι ἡ Ἁγία μέ τή θεία Χάρη φυλάχθηκε ὑγιής.

Ἔτσι τήν ἔδειραν καί ἀφοῦ τήν ἔρριξαν στήν φωτιά παρέδωσε ἡ μακαρία τήν Ἁγία της ψυχή στόν Νυμφίο Χριστό, πού τόσο ἀγάπησε.

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ἡ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΩΣΙΣ» καὶ οἱ ἐκδόσεις «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ» γιὰ τὶς ἑορτὲς τῶν Χριστουγέννων προσφέρουν ὡς δῶρο στὸ ἥμισυ τῆς τιμῆς **(5€ ἕκαστος)** τοὺς δύο τόμους «**ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ**» γραμμένα ἀπὸ τὸν μακαριστὸ π. Χαράλαμπο Βασιλόπουλο.

Ὁ α΄ τόμος περιέχει κηρύγματα στὰ Εὐαγγέλια καὶ ὁ β΄ τόμος περιέχει κηρύγματα στοὺς Ἀποστόλους. Τὰ κείμενα εἶναι ὁμιλίες περιεκτικές, σύντομες περίπου 15 λεπτῶν, μεθοδικές, γιὰ νὰ μαθαίνωνται εὔκολα ἀπὸ τοὺς ὁμιλητὲς καὶ νὰ συγκρατοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀκροατές, ἁπλὲς καὶ οἰκοδομητικές. Στοὺς ἀναγνῶστες καὶ ἀκροατές, προσφέρουν μεγάλη πνευματικὴ ὠφέλεια.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ
21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2014
Ἀπόστολος: Ἑβρ. ια΄ 9-10, 32-40
Εὐαγγέλιον: Ματθ. α΄ 1-25
Ἦχος: γ΄.– Ἑωθινόν: ΣΤ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

«καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν»

Καθὼς πλησιάζουμε στὴν μεγάλη ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων, ἡ διάθεση τῶν ἀνθρώπων καὶ οἱ στολισμοὶ φανερώνουν ἕνα γενικότερο ἑορταστικὸ κλῖμα χαρᾶς καὶ προσμονῆς γιὰ τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων. Μπορεῖ τὰ κριτήρια αὐτοῦ τοῦ ἑορταστικοῦ κλίματος νὰ εἶναι ὑλικά, κοσμικά, μὲ ἀνταλλαγὲς δώρων καὶ ἐπισκέψεις, ὅμως ἡ πραγματικότητα παραμένει ὅτι οἱ ἄνθρωποι λαμβάνουν ἀφορμὴ νὰ ἑορτάσουν ἀπὸ τὸ γεγονὸς τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως.

Καὶ ἡ Ἐκκλησία μας στέκεται ἐμπρὸς στὸ χαρμόσυνο γεγονὸς τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως καὶ μᾶς καλεῖ μὲ τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο νὰ προσεγγίσουμε τὸ μέγα μυστήριο τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, ποὺ γεννᾶται ὡς "παιδίον νέον", καὶ νὰ κατανοήσουμε τὶς σωτηριολογικὲς διαστάσεις τοῦ γεγονότος πέραν τῶν συνηθισμένων ἐπιφανειακῶν ἑορτασμῶν.

Μέσα ἀπὸ τὴν ἐκ Παρθένου Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἔρχεται στὸν κόσμο ὁ Θεάνθρωπος, τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος. Ὁ Θεὸς ἀπὸ ἄπειρη συγκατάβαση καὶ ἀγάπη γιὰ τὸν ἄνθρωπο, συγκαταβαίνει καὶ σαρκοῦται, ὥστε νὰ σώσει τὸ ἀνθρώπινο γένος ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἢ ὅπως ψάλλομε στὴν Ἐκκλησία, "ἄνθρωπος γενόμενος διά φιλανθρωπίαν ὤφθη ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστράφη".

Γενεὲς ἐπὶ γενεῶν ἀνέμεναν μὲ προσμονὴ νὰ ἔλθει τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ὥστε νὰ ἐκπληρωθοῦν οἱ ἐπαγγελίες τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν ἀποστολὴ ἑνὸς Σωτῆρος ποὺ θὰ λυτρώσει τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὰ ἀδιέξοδα καὶ τὶς ἁμαρτίες της. Ὁ Χριστός, ἐκτὸς ἀπὸ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, εἶναι καὶ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου. Ἡ ἀνθρώπινη καταγωγὴ τοῦ Χριστοῦ ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὴν γενεαλογία τῶν ὀνομάτων ποὺ παραθέτει ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, μεταξὺ τῶν ὁποίων περιλαμβάνονται καὶ δίκαιοι τοῦ Θεοῦ καὶ Πατριάρχες, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι ταπεινοὶ καὶ ἁμαρτωλοί, ὡς φανέρωση ὅτι ὁ Θεάνθρωπος ἔρχεται, γιὰ νὰ λυτρώσει πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. Κανεὶς δὲν ἀποκλείεται ἀπὸ τὴν σωτηρία ποὺ φέρνει ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ.

Μέσα ἀπὸ τὴν γενεαλογία τοῦ Χριστοῦ, ποὺ περιλαμβάνει καὶ ἀνθρώπους δολοφόνους, μοιχούς, ἁμαρτωλούς, φανερώνεται ἡ συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ Λόγου ποὺ προσλαμβάνει τὴν ἀνθρώπινη φύση στὴν κατάσταση ποὺ αὐτὴ εὑρίσκεται, μέσα στὴν πτώση καὶ τὴν ἁμαρτία, γιὰ νὰ τὴν καθαγιάσει καὶ νὰ τὴν θεώσει. Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος συμπυκνώνει τὸ μυστήριο τῆς Ἐνανθρωπήσεως μὲ τὴν φράση: "Αὐτὸς γὰρ ἐνηνθρώπησεν, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν".

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς πρόκειται γιὰ μέγα μυστήριο, ἐκδήλωση θεϊκῆς ταπεινώσεως καὶ ἄκρας συγκαταβάσεως, ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δυσκολεύεται νὰ τὸ κατανοήσει καὶ στὴν πρώτη προσέγγιση μὲ τὴν λογικὴ γεννῶνται ἀπορίες καὶ ἀμφιβολίες.

Μία τέτοια πρώτη ἀντίδραση στὸ πρωτοφανὲς τῆς θείας Ἐνανθρωπήσεως ἔχουμε ἀπὸ τὸν μνήστορα Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἀρχικῶς σκανδαλίζεται καὶ σκέπτεται νὰ ἀπομακρύνει τὴν Παρθένο Μαρία ὑπὸ τὴν σκιὰν λογισμῶν καὶ ὑποψιῶν. Ἄγγελος Κυρίου ὅμως φανερώνεται στὸν Ἰωσήφ, τοῦ ἐξηγεῖ ὅτι τὸ παιδίον, ποὺ θὰ γεννηθεῖ, θὰ εἶναι ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ θὰ καταστεῖ σωτῆρας γιὰ πολλούς. Στὴν καρδιὰ τοῦ Ἰωσὴφ διαλύονται ἀμέσως οἱ λογισμοί, καὶ καλοπροαίρετος ὤν, συμμορφώνεται μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ ἐμᾶς πολλὲς φορές, ὅταν ἀδυνατοῦμε μὲ τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ νὰ κατανοήσουμε τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ καὶ τότε ἔρχονται λογισμοὶ ἀμφιβολίας, ἀπορίες καὶ δεύτερες σκέψεις. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀκριβῶς ἐλλοχεύει ὁ κίνδυνος τὸ φτωχό μας μυαλὸ νὰ γίνει αἰτία σκανδαλισμοῦ, νὰ σκοντάψουμε στὰ πνευματικὰ καὶ νὰ χαθοῦμε. Τότε ἀκριβῶς στοὺς ἀνθρώπους καλῆς προαιρέσεως ἔρχεται ὁ Θεὸς καὶ φωτίζει τὸν νοῦ, συμπληρώνει τὰ κενά, ἀπομακρύνει τὶς ἀμφιβολίες καὶ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο στὴν κατανόηση καὶ τὴν ἀποδοχὴ τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ ζοῦμε μέσα στὰ σκοτάδια τῆς ἀμφιβολίας. Σὲ στιγμὲς ποὺ πρέπει νὰ λάβουμε κρίσιμες πνευματικὲς ἀποφάσεις γιὰ τὴν ζωή μας, παρεμβαίνει καὶ μᾶς δείχνει "ὁδὸν ἐν ᾗ πορευσόμεθα", ὅπως συνέβη μὲ τὸν Ἰωσήφ. Τότε πλέον καὶ ἐμεῖς δὲν ἔχουμε καμία δικαιολογία. Ἀμέσως, δίχως δισταγμό, νὰ ἀφήσουμε τὶς προσωπικές μας θέσεις καὶ νὰ ἀκολουθήσουμε μὲ πίστη τὴν ὁδό, ποὺ μᾶς φανερώνει ὁ Θεός.

Καὶ σήμερα, ἡ Ἔλευση τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ γῆς ἀποτελεῖ γιὰ πολλοὺς σημεῖον ἀντιλεγόμενον, ποὺ πολλοὺς προβληματίζει καὶ σκανδαλίζει. Εἶναι δύσκολο νὰ εγκαταλείψουμε τὴν λογικὴ πίσω ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὀχυρωνόμαστε, καὶ νὰ ἀφεθοῦμε μὲ ἐμπιστοσύνη στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ.

Νὰ εἴμαστε πάντοτε ἕτοιμοι νὰ συνεργαζόμασθε μὲ τὸν Θεὸ σὲ ὅ,τι μᾶς ζητήσει, ὅπως τὸ ἔπραξαν ὁ Μνήστωρ Ἰωσὴφ καὶ ἡ Παρθένος Μαρία, καὶ νὰ αἰσθανόμασθε τὴν ἀσφάλειαν τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου στὴν ζωή μας, νὰ ἔχουμε τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ Ἐμμανουὴλ εἶναι ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν.

Ἀρχιμανδρίτης π. Κύριλλος Κεφαλόπουλος

Μόλις ἐκυκλοφορήθη

Ἡ «Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος Ἕνωσις» καὶ ὁ «Ὀρθόδοξος Τύπος» ἑτοίμασαν γιὰ τοὺς ἀγαπητοὺς φίλους καὶ ἀδελφοὺς τετράδιον σημειώσεων, πανόδετο, ἔγχρωμο, εὔχρηστο μὲ ἑκατὸ λευκὰ γραμμωτὰ φύλλα, κατάλληλο γιὰ προσωπικὲς σημειώσεις, ἐπαγγελματίες κ.λπ. Περιέχει καὶ ἡμερολόγιο τοῦ ἔτους 2015. Τιμὴ 5 εὐρώ.

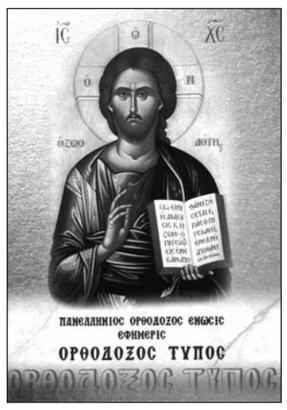

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Αἱ Παραδρησκευτικαί κινήσεις

Βασικαί Ἐπισημάνσεις

Τοῦ ***πρωτ. π. Βασιλείου Ἀ. Γεωργοπούλου,*** *Ἐπικ. Καθ. Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ*

Οἱ Παραδρησκευτικές κινήσεις εἶναι ἕνα ξεχωριστό καί διακριτό σύνολο ὁμάδων καί κινήσεων ἀπό τίς αἱρέσεις, πού δραστηριοποιοῦνται διεθνῶς ὑπό ποικίλες μορφές καί πίσω ἀπό ποικίλες παραλλαγές ὀνομάτων.

Ἡ πνευματική σύγχυση, τό ἔλλειμμα ἐπαρκοῦς γνώσης τῆς χριστιανικῆς πίστης πού ὑπάρχει στούς χριστιανούς μας, τά ὑπαρξιακά κενά καί οἱ ἀναζητήσεις, ἡ ἐκκοσμίκευση κ.ἄ, εἶναι κάποιοι ἀπό τούς παράγοντες οἱ ὁποῖοι συνδράμουν στήν ἐμπλοκή τῶν ἀνθρώπων μέ τέτοιους ἐπικίνδυνους χώρους.

Οἱ Παραδρησκευτικές κινήσεις ἀναπτύχθηκαν κατ' ἐξοχήν τόν εἰκοστό αἰώνα καί δραστηριοποιήθηκαν μέ μία ποικιλία τρόπων, πρακτικῶν , ἐνῶ συγκροτοῦν ἀπό πλευρᾶς μορφολογικῆς, πολλές ἐξ' αὐτῶν, διακριτά ὑποσύνολα.

Ἡ εἴσοδος ἑνός ἀνθρώπου σέ μία Παραδρησκευτική κίνηση ἔχει ἄσχημες συνέπειες γιά τήν προσωπικότητά του ἀφ' ἑνός, καί γιά τήν οἰκογένειά του ἀφ'ἑτέρου, ὅπως ἀποδεικνύει καί ἡ διεθνής ἐμπειρία.

Πολλές ἀπό τίς κινήσεις αὐτές χρησιμοποιοῦν, συνήθως προσωπεῖο. Χρησιμοποιοῦν ἀνακρίβειες καί ἀναληθεῖς ἰσχυρισμούς γιά τό τί πραγματικά εἶναι. Καλύπτονται πίσω ἀπό φιλοσοφικά, ψυχολογικά, οἰκολογικά , πολιτιστικά προσωπεῖα.

Ἀπό ὁρισμένες

Ἔπαινοι καὶ μόνον συνεχῶς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν Πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖον;

Τοῦ Ἀρχιμ. Νεκταρίου Ζιόμπολα

Τὸ ραδιόφωνον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς γνωστόν, τὰ πρω - ϊνὰ ἔχει εἰς τὸ πρόγραμμά του καὶ τὴν μετάδοσιν ποικίλων ἐκκλησιαστικῶν εἰδήσεων καὶ ὄχι μόνον. Μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ καθιερωθὲν εἰς τὰ ΜΜΕ «σὰν σήμερα» τὸ τί συνέβησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὸν κόσμον. Συνέπεσε τὸ πρωινὸ τῆς 22ας Ὀκτωβρίου νὰ ἀνοίξω τὸ ραδιόφωνο καὶ νὰ ἀκούσω τὸ τί συνέβη ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Μεταξὺ ἄλλων εἶχαν προσθέσει στὸ τέλος καὶ ἡ ἐκφωνήτρια ἀνέφερε ὅτι ἦταν τὴν ἡμέρα αὐτὴ καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ κ. Βαρθολομαίου εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τὸ 1991. Ἀλλὰ δὲν ἀνέφερε μόνον αὐτὸ καὶ νὰ δώσει τέλος, ἀλλὰ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ - προφανῶς διά μίαν ἀκόμη φορὰν κατ' ἔτος τὴν ἡμέραν αὐτὴν - ὡμίλησε γενικὰ διὰ τὴν ζωὴν του ἐξ ὑπαρχῆς, διὰ τὰς σπουδάς του εἰς τὴν Χάλκην καὶ κατόπιν εἰς τὸ Βατικανὸν διὰ μεγάλο σχετικὰ χρονικὸν διάστημα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. Συνέχισε διὰ τὴν ἱερατικήν του ἄνοδον καὶ διακονίαν ὡς καὶ ποῦ ὑπηρέτησε ἢ ἔλαβε μέρος, μεταξὺ αὐτῶν καὶ εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ὡς τὴν ἐκλογήν του ὡς Πατριάρχου. Ἀλλὰ δὲν σταμάτησε εἰς αὐτὸ ὅπου ἦταν τὸ θέμα τῆς ἡμέρας, τέλος πάντων καὶ δι' αὐτό. Μετὰ ὁ λόγος ἀπὸ πόσα Πανεπιστήμια, ἄλλας Σχολάς, ποικίλους Ὀργανισμοὺς καὶ πέραν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου ἀνὰ τὸν κόσμον ὡς ταξιδιάρης ὅπου δηλαδὴ τιμήθηκε, βραβεύθηκε, ἔλαβε τοὺς ἀναλόγους τίτλους, ὡς καὶ ὡς «πράσινος» Πατριάρχης, μὲ τελευταίαν βράβευσιν εἰς τὴν Καβάλαν. Τὰ εἶπε ὅλα· περὶ τὶς τριάκοντα περίπου περιπτώσεις. Καὶ τί τὸ ἀπάδον ἴσως τονίσει κάποιος βιαστικός.

Ὁ κάθε ἀκροατὴς ὡσὰν νὰ ἐκλάμβανε ὅτι τὰ πρὸς τὸν Πατριάρχην τοῦ Γένους ὑποτίθεται ὅτι εἶναι καὶ ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀφοῦ λόγῳ θέσεως αὐτὴν ἐκπροσωπεῖ.

Ὅλα ὑπὲρ του, ὅλα «ρόδινα» οὔτε ὑπαινιγμὸν κατά του. Ἀστειεύεσθε νὰ εἰπωθῆ τί εἰς βάρος τοῦ Πρώτου τῇ τάξει καὶ ἀφοῦ παράλληλα τὸ ραδιόφωνο αὐτὸ καλύπτει πλήρως τὰ τοῦ προγράμματός του; Ἐδῶ φαίνεται ἀρχίζει τὸ πρόβλημα διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἐνῶ ἐκ τῶν πραγμάτων σφάλλει καίρια ἐμεῖς ἐδῶ τοῦ προσφέρομεν λιβανωτόν. Ἀρκεῖ νὰ ὑπενθυμίσωμεν τὸ γνωστὸν ἐκστομιθὲν ἐκ μέρους του ὅτι: «...Οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τὴν διάσπασιν προπάτορες ἡμῶν ὑπῆρξαν ἀτυχῆ θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως... ἀλλ' ὀφείλομεν ἐνώπιον Αὐτοῦ, ὅπως ἐπανορθώσωμεν τὰ σφάλματα ἐκείνων». Δι' αὐτὴν του τὴν ἀχαρακτήριστον ἔκφρασιν - δήλωσιν ἴχνος ἐκ μέρους του συναισθήσεως ἔστω ἐκ τῶν ὑστέρων, ἀφοῦ χωρὶς ἄλλο καίρια ἔθιξε τόσους καὶ τόσους, οἱ ὁποῖοι πολέμησαν τὸν αἱρετικὸν παπισμόν, μεταξὺ αὐτῶν καὶ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας!

Καὶ μόνον δι' αὐτὴν τὴν ἐπίσημον δήλωσίν του δὲν δύναται κατ' οὐσίαν νὰ εἶναι ὄχι Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἀλλ' οὔτε ἁπλὸς κληρικός, ἐὰν ἐφαρμοσθοῦν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, οἱ ὁποῖοι δὲν χαρίζουν. Ἀλλὰ ἀπὸ ποιοὺς τοῦτο; Δυστυχῶς μὲ ἐκείνες τὶς δηλώσεις του καίρια ἔθιξε τὴν θέσιν του καὶ τὸν ἱστορικὸν θρόνον. Ὅμως ἰδοὺ ἐξεχάσθησαν.

Παράλληλα ἔνοχος διότι ἔχει τὴν «τόλμην» νὰ τιμᾷ, νὰ προβάλλῃ ὡς «ἐκκλησιαστικὸν ἄνδρα» τὸν ἄσχετον διὰ τὴν θέσιν ὅπου κατεῖχε μακαρίτην Ἀθηναγόραν, διότι βλέπετε τοῦ «ἄνοιξε τὸν δρόμον» διὰ τὴν ψευδοένωσιν καὶ τὸν φιλοπαπισμὸν ἂν καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὴν μετάβασίν του διά σπουδὰς πρωτίστως εἰς τὸ Βατικανὸν ὑπέστη θεληματικὴν ἀσφαλῶς πνευματικὴν φθορὰν ἀπὸ τὸ νὰ ὀρθοδοξῇ πέρα ὡς πέρα. Καὶ ἐνῶ λοιπὸν ὀρθοδόξως παραπαίει, τί δὲν ἔχουν πολλοὶ ἀκούσει ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια μὲ τὶς ποικίλες σχέσεις - ἐπαφές του καὶ πέραν αὐτῶν ἀσφαλῶς μὲ τὶς συμπροσευχές. Καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα ἐφθάσαμεν εἰς τὸ τελείως ἀντίθετον σημεῖον νὰ τὸν τιμοῦμε ὑπερβολικὰ καὶ δι' αὐτῶν τῶν ἀνακοινώσεων ὡς ὑπεύθυνον ταγόν.

Οἱ κύριοι ὑπεύθυνοι τοῦ ραδιοφώνου, καὶ ὄχι μόνον, ἀφοῦ δι' αὐτοῦ ὡς ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας ἐκπροσωπεῖται ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, δέον νὰ σκέπτωνται ποῦ ἀπευθύνεται τὸ ραδιόφωνο. Ἀσφαλῶς εἰς τοὺς πιστούς· αὐτοὶ τὸ ἀκούουν. Γίνεται γνωστὸν ὅτι μέρος ἔστω τοῦ προιμνίου γνωρίζει τὸ πῶς πορεύεται ὁ Πατριάρχης. Συνεπῶς ἐρωτᾶται, τέτοιου εἴδους «λιβανωτὸν» δὲν εἶναι ὠμὴ πρόκλησις καὶ σκανδαλισμὸς τοῦ προιμνίου; Δὲν νομίζετε ὅτι τὸ πρόσωπον ποὺ ἄκρως συνεχῶς τιμᾶτε ὅτι ἐξώκειλε ἀπὸ τὸ ὅλο παρελθὸν καὶ ἑπομένως ἡ ἐνέργειά σας εἶναι ἀστήρικτος; Ἀποτέλεσμα, εἰσπράττετε ἀπὸ ἐπαίοντας ἀντίδρασιν καὶ ἀποδοκιμασία, ἀφοῦ «ἄλλα ντάλλα» ἐνεργεῖτε, χωρὶς προφανῶς νὰ σᾶς ὑποχρεώνῃ κανεὶς διά τοιαύτας προκλητικὰς παρουσιάσεις, ἀφοῦ μὲ αὐτὸ τὸ «κατεβατὸ» ἀναστατώνονται συνειδήσεις πιστῶν.

Ὡς πρὸς τὰ βραβεῖα καὶ τὶς τιμητικὲς διακρίσεις - ἐπαίνους ποὺ τοῦ ἔγιναν διὰ ποικίλους λόγους καὶ ἐλατήρια, τὸν τίμησαν προφανῶς ὡς Πατριάρχην τοῦ Ὀρθοδόξου χώρου, ἐπειδὴ εὑρέθη ἢ προσεκλήθη εἰς τὸν χῶρον τους. Ρουτίνα θὰ λέγαμε σήμερα οἱ πολλὲς τοιαῦτες βραβεύσεις. Συμβαίνει τιμῶντας τον νὰ μὴ εἶναι γνῶστες τοῦ ὀρθοδόξου ἢ ὄχι φρονήματός του ἢ νὰ μὴ τοὺς ἐνδιαφέρει. Ἐξάλλου προσωπικὰ του αὐτὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ ταυτίζωνται μὲ τὴν ἐν γένει πορεία του, καθότι μὲ τὴν ἰδικήν σας παρουσίασιν φέρετε ἀποπροσανατολισμόν, κοινῶς «στάχτη στὰ μάτια» τοῦ πιστοῦ λαοῦ. Οὕτω πῶς παίζεται ἕνα θέατρο ἀνεπίτρεπτο καὶ δὲν ἀντέχει εἰς τὴν πραγματικότητα.

Γεγονὸς πάντως εἶναι καὶ συνάμα ἄκρως λυπηρὸν ὅτι ἐπίσημα ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δὲν ἔχει γίνει καὶ εἰς τὶς τόσες συνεδριάσεις τῆς Ἱεραρχίας οὔτε ἁπλὸς ὑπαινιγμὸς εἰς βάρος του, ὅτι δηλαδὴ τὸ Φανάριον «παραπαίει» Ὀρθοδόξως. Ἄκρως ἐλάχιστοι Ἐπίσκοποι ἔχουν γράψει διά τὴν ὀλισθήρὰν πορείαν του. Ἀπουσιάζει τὸ μετωπικὰ ποὺ τοῦ ἀνήκει, ἀφοῦ ἔχει προδώσει τὴν θέσιν ὁπού κατέχει. Κρατοῦνται οἱ τύποι θὰ εἴπουν κάποιοι. Ὅταν καίρια θίγεται ἡ πίστις, «περίπατο» οἱ τύποι καὶ πατερικὰ πλέον. Ἀντ' αὐτοῦ «πλούσια» συνεχῶς ἐγκωμιάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, τὸν προσκαλοῦν συνεχῶς Ἐπίσκοποι εἰς τὰς ἐπισκοπάς των, τὸν «θεοποιοῦν» διά γνώσεις ὡσὰν ὅλα τοῦ ἄριστα καὶ Ὀρθόδοξα! Ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἔχει «στὸ χέρι» ὡς «ἰχθύας ἀφώνους». Ἐδῶ εὑρισκόμεθα καὶ δικαίως ὑπάρχουν δίκαιες ἀντιδράσεις.

Ἐρωτᾶται, διατί συνεχῶς ὑποχώρησις - ἀνοχή; Δὲν εἶναι Πάπας ἐφ' ὅσον παραμένει εἰς τὴν θέσιν αὐτήν. Εἶναι ἁπλῶς ἐκκλησιαστικὰ «πρῶτος τῇ τάξει», ἕως ἐκεῖ. Μήπως τὸν φοβοῦνται ἢ τὸν ὑπερσέβονται; Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι αὐτόνομος καὶ ὄχι ἄμεσα ἐξαρτήσιμος ἀπὸ τὸ Φανάριον, τὸ ὁποῖον πέραν προσώπων ὀρθῶς σέβεται. Ὅμως πλέον εὑρίσκεται σὲ σημεῖον ταπεινώσεως μὲ τὴν σιγὴν ἰχθύος εἰς τὰς ἐκτροπάς του. Χωρὶς ἄλλο μὲ τὸ οὕτω πῶς φέρσιμόν της ἡ ἐδῶ Ἐκκλησία ὡσὰν νὰ καταρρακώνῃ τὸ κῦρος της ἐμπρὸς εἰς τὸν «ἀέρα» τοῦ κ. Βαρθολομαίου καὶ καθίσταται ἔνοχη ἀπέναντι τοῦ πληρώματος τῶν πιστῶν τὸ ποῦ ὁδηγεῖται τὸ ἱερὸν σκάφος τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὰ τόσα εἰς βάρος του.

Β΄

Καλὰ καὶ εὐχάριστα, Μακαριώτατε, τὸ ταπεινόν Σας φρόνημα, ἡ ἁπλότητά Σας, τὸ ὅλον ἐνδιαφέρον διά τὰ ἱδρύματα τῆς Ἐκκλησίας, τὰ συσσίτια τῶν ἐνοριῶν, ὁ ἐποικοδομητικός Σας λόγος. Ἀκόμη ὅπου «ἀγαλλομένῳ ποδὶ» ἐκλέγετε ἐπισκόπους καὶ ἐνθρονίζετε αὐτούς.

Ἀλλ' ἐδῶ μὲ τὸν ἀφέντην τοῦ Φαναρίου χωρὶς ἄλλο ἔχομεν τρόπον τινὰ παραχάραξιν τῆς πίστεως μὲ τὶς ὅλες σχέσεις του μὲ τὸν «Ἁγιώτατόν του» Πάπαν Φραγκίσκον πλέον. Καὶ παρὰ τὰ τόσα ὅπου ἔχουν γραφῆ εἰς βάρος του παραμένει ἀκάθεκτος καὶ ἐγὼ τονίζω συνεχῶς ἐπικίνδυνος καὶ ἀδίστακτος εἰς τὴν χαραγμένην ὑπ' αὐτοῦ ὀλισθηράν πορείαν. Ποῦ βαίνομεν λοιπόν; Ἡ εὐθύνη σας Ἰμαλάϊα. Ἕνας λοιπὸν αὐτὸς κάνει ὅ,τι θέλει; Ἤδη οὐδεὶς Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ κλίματος τοῦ Πατριαρχείου καὶ κατ' ἐπέκτασιν πάμπολλοι Ἐπίσκοποι παραμένουν «ἄφωνοι» καὶ πειθαρχοῦν. Ἀκολουθοῦν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν Ὑμετέραν Ἡγεσίαν ἐπίσης σιγὴ ἰχθύος.

Πάλιν ἐρωτᾶται, πρὸς τί τὰ τελευταῖα χρόνια ἐν πρώτοις οἱ τόσες ἐπαφὲς μὲ τὸν Πάπαν - Παπισμόν; Ποιὸς τέλος πάντων ὁ ἀποχρῶν λόγος, ἡ τόση σπουδή. Πρὸς τί ἡ συνέχισις τῶν «διαλόγων» μὲ τόσα ἀδιέξοδα, ἀφοῦ μύρια μᾶς χωρίζουν μὲ τὸν ἀγνώριστον ἐκκλησιαστικὰ Παπισμόν;

Κυρίως καὶ προπαντός, ἡ λεγόμενη **«Παπικὴ Ἐκκλησία» στερεῖται Ἱερωσύνης, ἁγιαστικῆς χάριτος Θεοῦ**. Τὰ ὀνόματα τῆς Ἁγίας Τριάδος ὅπου χρησιμοποιεῖ εἶναι ἀνενεργὰ ὅπως εὔστοχα καὶ τεκμηριωμένα τονίζει εἰς τὸ ἱερὸν Πηδάλιον ὁ ἅγιος Νικόδημος. Ἑπομένως πρὸς τί ἡ περαιτέρω κίνησις εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας; Ταυτόχρονα μὲ ὅλα αὐτὰ ὁ Παπισμὸς ἀπώλεσε καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχήν. Μὰ τόσα ἑκατομμύρια ὄπισθεν τοῦ Παπισμοῦ τί θὰ γίνουν; Θεοῦ θέμα, καὶ ἀφοῦ ἡ Ἀλήθεια δὲν μετριέται μὲ τὰ νούμερα. Κοινῶς δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν «τοὺς παίρνει στὸ λαιμὸν του» τὸ παπικὸ κοσμικὸ σύστημα κλπ. Χιλιετία πλέον καὶ μέ τὴν ἐγωιστικὴν πλάνην ἔπαψε νὰ εἶναι ὄντως Ἐκκλησία Χριστοῦ. Ἄκρως λυπηρὸν ἀλλὰ δὲν πταίει ἡ Ἁγία Ὀρθοδοξία. Εἶναι κατ' οὐσίαν ἡ Μητέρα Ἐκκλησία, αὐτὴ ἡ μία, διὰ τὴν ὁποίαν τόσα εἶπεν ὁΧριστὸς περὶ ΜΙΑΣ καὶ ὄχι πολλῶν.

Εἰς τὴν χιλιετίαν ὅπου διέρρευσε ὡς ἀποκομμένη μὲ τὸ ἐκεῖ σύστημα, ἐρωτᾶται· ὑπάρχει ἐκεῖ ὄντως Ἅγιος; Γιὰ παράδειγμα ἔμεινε ἐκεῖ κανενὸς τὸ σκήνωμά του ἀδιάφθορο καὶ εὐωδιάζον ὅπως εἰς τὸν χῶρον τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἀσκήσεως ἀρκετοί, κυρίως εἰς Οὐκρανίαν - Ρωσίαν, ἀλλὰ καὶ στὸν Ἑλληνικὸν χῶρον. Ὑπάρχουν ἐκεῖ Πατροκοσμάδες, Ἅγιοι Σεραφεὶμ τοῦ Σάρωφ, Ἅγιοι Πορφύριοι καὶ Παΐσιοι; Φρονῶ οὔτε ἕνας.

Πέραν αὐτῶν, μετενόησε τὸ παπικὸν ἁμαρτωλὸν κατεστημένον, διότι ἀπὸ τὰ τόσα ἁμαρτωλὰ τερτίπια του προῆλθεν ὁ πλέον ἐκτὸς Ἐκκλησίας, πολύμορφος Προτεσταντισμός; Διατί αὐτὸ ἐξεχνέται; Φαντάζεσθε τί θὰ ἐσήμαινε, ἐὰν ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος δὲν εἶχε ἀποκοπῆ ἀπὸ τὴν ὄντως Ἐκκλησίαν; Ἔγραψα προσφάτως τὸ τί ἀναφέρει εἰς βάρος τοῦ Παπισμοῦ ὁ Ἱεροσολύμων Δοσίθεος, ὁ Παπομάστιξ κατὰ τὸν Ἅγιον Νικόδημον. Ὅτι ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Φωτίου ἕως τὸ 1707 (κοίμησις Δοσιθέου), πάνω ἀπὸ 150 Ἕλληνες εἶχαν γράψει κατὰ τοῦ αἱρετικοῦ Παπισμοῦ ἐκτὸς πάμπολλων Ἁγιορειτῶν. Ἕως σήμερον πόσοι μεταξὺ αὐτῶν καὶ προκάτοχοι τοῦ κ. Βαρθολομαίου; Ὅπου γῆς Ἑλληνισμὸς πάντως εἰς τὸ ἄκουσμα. Πάπας - Παπισμὸς «κουμπώνεται». Μὲ τὸ δεδομένο ὅτι πλέον τὸ χάσμα μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτῶν ἔχει γίνει χάος.

Οὐδεμία λοιπὸν προϋπόθεσις ὑπάρχει ὡς πρὸς τὴν ἐκεῖ ἀγνώριστη ἐκκλησιαστικῶς παρασυναγωγὴ γιὰ τὴν ποθητὴν ἕνωσιν. Λάθος μέγα πλέον ἡ πορεία συνέχισις τῶν «Διαλόγων» ὅπως τόσοι ἔχουν ἀποφανθῆ. Τονίζομεν μόνο δύο ἐξ αὐτῶν ὅπου ἐξ ἀρχῆς ἔλαβον τὴν πρέπουσαν θέσιν. Τοῦ μακαριστοῦ Φωτίου Κόντογλου: «...Τί δὲ «διάλογοι» εἶναι αὐτοὶ μὲ τοὺς δικολάβους τῆς Ρώμης... Ὥστε ἐχάσαμεν τὴν ἀλήθειαν καὶ θὰ τὴν εὕρωμεν μὲ τὴν διαλεκτικήν; Ὦ τῆς μωρίας!...». Καὶ τοῦ ἐπίσης μακαριστοῦ καὶ ἐπιφανοῦς Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου: «...Ὁ δὲν νῦν διεξαγόμενος «Διάλογος» ἔχει ἄραγε ὀρθὰς βάσεις καὶ ὑγιεῖς προϋποθέσεις; Ἀπαντῶμεν ἀπεριφράστως: Οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον! Οὔτε καλῶς ἐξεκίνησεν, οὔτε καλῶς ἐξελίχθη. Παρ' ἡμῖν ἡ ἀλήθεια δὲν «ζητεῖται», δὲν γίνεται ἀντικείμενον ἐρεύνης· Ἁπλῶς προσφέρεται. Καὶ προσφέρεται διότι ὑπάρχει. Καὶ ὑπάρχει, διότι παρεδόθη καὶ φυλάσσεται... Ἂν δὲ οἱ Ἀντιπρόσωποι τῆς ἡμετέρας πλευρᾶς δὲν ἐπιθυμῶσι νὰ ρίψωσι τὴν Ἐκκλησίαν εἰς χαλεπὸν κλύδωνα, ἂς προσέξωσι πολύ. Ὁ κίνδυνος μέγας...». Καὶ ἐντούτοις ἐπίσημα εἰς τὴν Ἱεραρχίαν πρὸ ἡμερῶν ἠκούσθη ὅτι ὁ «Διάλογος» ἀνάγκη νὰ συνεχισθῆ. Ἐρωτᾶται ἐναγωνίως, δὲν ὑπάρχει σοβαρότης καὶ ὑπευθυνότης; Ἕως πότε θὰ συρώμεθα ἀσκόπως καὶ ἐπικινδύνως;

Λοιπὸν ποῦ ὁδεύει τὸ «Σκάφος» τῆς Ἐκκλησίας; Μήπως παίζομεν μὲ τὴν «φωτιά»; Ἕως πότε λοιπὸν καὶ ἐπίσημα θὰ ὑπάρξῃ στηλίτευσις τοῦ ἑνόχου Παπικοῦ κατεστημένου καὶ STOP συμμετοχὴ τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς «Διαλόγους» καὶ μάλιστα «ἐπὶ ἴσοις ὅροις»; Ὀκ. Βαρθολομαῖος βλέπετε πρὸς ὑπεκφυγὴν καὶ «θόλωσιν» ἀνακινεῖ πλέον καὶ θέμα Νέων Χωρῶν καὶ ἐκεῖ τὸ «παίζει» αὐστηρά.

* * *

Ὡς μία ἀνάγκη νὰ γίνῃ λόγος διά πρώτην φορὰν θὰ κλείσωμεν ὡς ἑξῆς:

Διά νὰ ἔλθῃ ὁ Χριστὸς εἰς τὸν κόσμον, ὡς ἕνα πλήρωμα χρόνου ἔπρεπε νὰ ὑπάρξουν ἄνθρωποι ἄκρως ἀντίθετοι μεταξὺ των ἠθικά. Καὶ ταῦτα εὑρέθησαν ἀφ' ἑνὸς εἰς τὸ Πρόσωπον τῆς Παρθένου Μαρίας καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τοὺς ἀσπόνδους ἐχθροὺς Αὐτοῦ, Γραμματεῖς, Φαρισαίους, Ἀρχιερεῖς καὶ ἄλλους καὶ οἱ ὁποῖοι τελικὰ καὶ τὸν ἐσταύρωσαν.

Ζῶμεν χωρὶς ἄλλο εἰς ἀποκαλυπτικοὺς καιρούς. Ὄντως «αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσι» ἡ «ὁσμὴ» τοῦ Ἀντιχρίστου «ἐπὶ θύραις» διά τὴν παρουσίαν τοῦ «Μεσσίου» τῶν Ἑβραίων. Ὡς δείχνουν τὰ σημεῖα, προκειμένου νὰ ἔλθῃ «ὁ ἄνομος» κατὰ τὸν Ἀποστ. Παῦλον (Β Θεσ. β 8), ἀνάγκη νὰ γίνουν προεργασίες, διά νὰ εὕρῃ τὸ «ἔδαφος» πρὸς κυριαρχίαν εἰς τὸν κόσμον. Ἐν προκειμένῳ ὡς πρὸς τὸν Οἰκουμενισμόν, ἔνωσιν τῶν Χριστιανῶν εἰς τὸν πλανήτην καὶ ἄκρως παράλληλα ὡς πρὸς τὴν Πανθρησκείαν ἕνωσιν ὅλων τῶν θρησκειῶν, ἐννοεῖται ἐντὸς καὶ ὁ Χριστιανισμὸς διά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Τὰ Κράτη, οἱ πολιτικοὶ δι' αὐτῶν προφανῶς χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζουν τουλάχιστον ὅλοι, μὲ τὶς καλόηχες ἐκ πρώτης ὄψεως λέξεις - φράσεις «Παγκοσμιοποίησις», «Νέα τάξις πραγμάτων», «Νέα Ἐποχή», ἀθορύβως πῶς ἑτοιμάζουν νὰ τοῦ προσφέρουν τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν. Οἱ δὲν πνευματικοὶ ταγοὶ τὴν Πανθρησκείαν, τὴν οἰκονομικὴν ἐν πολλοῖς τὴν ἔχουν, ἀφοῦ κατὰ τὰ γραφόμενα θὰ ἄρχῃ τῶν τριῶν τούτων.

Ὡς πρὸς τὸν Οἰκουμενισμόν, ὅπου φαίνεται μᾶς ἀφορᾷ, «ἀνάγκη» νὰ γίνῃ ὑποχώρησις. Καὶ σ' αὐτὸ ὅπως τὰ πράγματα δείχνουν προέχει «ὁ πρῶτος τῇ τάξει». Κύριε ἐλέησον! Πρὸς τοῦτο θέλετε παράδειγμα; Συνέχεια μετὰ τὶς ἀπαράδεκτες ὀρθοδόξους συναντήσεις εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν μεταξὺ Πάπα καὶ Πατριάρχου διά τὰ 50 γνωστὰ χρόνια ἐκείνων τῶν δύο καὶ πάλι, Κύριε ἐλέησον, ὅπου καὶ τόσα ἐγράφησαν, ὁ Πάπας ἐκάλεσεν εἰς τὴν Ρώμην τὸν Σίμων Πέρες (Ἑβραῖο), τὸν Ἀχμὲτ Ἀμπὰς (Μουσουλμάνο), τὸν κ. Βαρθολομαῖον καὶ τὸν κ. Θεόφιλον διά συμπροσευχὴ ὑπὲρ εἰρήνης! Ἰδοὺ εἰς τὸ πρωτάκουστον αὐτὸ ἀνόμοιον μῖγμα καὶ ὁ Οἰκουμενισμὸς καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς Πανθρησκείας. Ἐρωτᾶται: Οἱ δύο ἡμέτεροι πῶς δέχθηκαν τοιαύτην συμμετοχήν; Νὰ εἴπωμεν ντροπὴ τὸ ὀλιγώτερον;

Συνεπῶς πάντως ὁ κ. Βαρθολομαῖος εἰς τὴν χαραγμένην γραμμὴν προχωρᾷ συνεχῶς ἐν πρώτοις ταίρι ταίρι μὲ τὸν «Ἁγιώτατόν» του Πάπαν καὶ ταυτόχρονα διά παρασυρμοῦ τῶν Ἐπισκόπων καὶ μάλιστα ἐκ μέρους των ἀδιαμαρτύρητα! «Σιωπηλὰ» δὲ καὶ Ἐπίσκοποι τῆς Ἑλλάδος, ἄγνωστον πόσοι. Ἐφόσον πάντως ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία παραμένει εἰς τὸ ὅλον θέμα «ἄφωνη», καθίσταται συνένοχη ὡς πρὸς τὸ τί τεκταίνεται.

Ἀπ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν «σκοπιὰ» πάντως ὡς μικροὶ καὶ ἀσήμαντοι ἐντόνως διαμαρτυρόμενοι, κρούοντες τὸν κώδωνα πρὸς ψυχικὴν ἀφύπνισιν. Ἀγνοοῦμεν δὲ τὸ τί θὰ φέρῃ καὶ ἡ διατυμπανιζομένη πλέον Σύνοδος τὸ 2016. Ταῦτα μὲ ἀφορμὴν καὶ ἐξ αἰτίας τὸ πόσους ἐπαίνους ἔχει λάβει ὁ «πρῶτος τῇ τάξει».

Πόσο μακριὰ ὄντως ἔβλεπον ὡς πρὸς τὸν Οἰκουμενισμὸν ὁ ἐν πρώτοις Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόπβιτς καὶ ὁ μακαριστὸς π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος, ποὺ ἔγραψαν τὰ γνωστὰ ἔργα καὶ ἀρχικὰ οἱ πολλοὶ ἐμείναμε περίεργοι ἢ καὶ ἀδιάφοροι ὡς πρὸς τὸ ὅλον αὐτὸ θέμα.

Ὁ Προφήτης Δανιήλ

Τὴν 17ην Δεκεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ Προφήτου Δανιήλ.

Τοιχογραφία τοῦ Ἁγίου ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Διονυσίου Ἁγίου Ὄρους.

Ἐκκλησιαστικὸν ἦθος - Ζητούμενον εἶδος

Ὑπὸ τοῦ ***Σεβ. Φθιώτιδος κ. Νικολάου***

Εἰς τὸ ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος, «Φθιωτικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Φωνὴ», ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Νικόλαος κατεχώρησεν ἄρθρον του, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπισημαίνει ὅτι δυστυχῶς οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐνστερνίζονται εἰς τὴν ζωὴν των τὸ ἦθος τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ τὸ χρησιμοποιοῦν διά λόγους ἐντυπωσιασμοῦ. Τὸ πλῆρες κείμενον τοῦ ἄρθρου (ἀρ. φ. 95) ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Εἶναι ζητούμενο εἶδος, μάλιστα στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Παρ' ὅτι εἶναι αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ διακρίνει τοὺς πιστοὺς καὶ μάλιστα τοὺς ἀφιερωμένους στὴ διακονία τῆς Ἐκκλησίας κληρικούς, ἐν τούτοις εἶναι τόσο παραμορφωμένο καὶ κακοποιημένο, ὥστε νὰ χρησιμοποιεῖται ὡς διαφημιστικὸ εἶδος γιὰ τὴν δημιουργία ἐντυπώσεων καὶ ἐπίτευξη σκοπῶν.

Τὸ ἦθος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ ἦθος καὶ ὁ χαρακτήρας τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι τὸ ἦθος τῶν ἁγίων.

Ὅταν λέμε ὅτι αὐτὸς ἔχει ἐκκλησιαστικὸ ἦθος, πρέπει νὰ ἐννοοῦμε ὅτι ἔχει πίστη στὸ Θεὸ ἀκλόνητη, ὅτι βιάζει τὸν ἑαυτό του προὸς εὐσέβειαν, ὅτι ἔχει συμπεριφορὰ ἀνυπόκριτη, ὅτι διακρίνεται γιὰ τὴν ἁπλότητα καὶ ταπείνωσή του, ὅτι διά τὴν ἐπίτευξη τῶν στόχων του δὲν χρησιμοποιεῖ ἄθεσμα, ὕπουλα, ὑπόγεια καὶ διεφθαρμένα μέσα, ὅτι δέχεται τὶς θλίψεις μὲ ὑπομονή, ὅτι καθίσταται καθημερινὰ μιμητὴς τῶν ἁγίων, ὅτι ἀγαπᾷ οὐσιαστικὰ τοὺς πάντες.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὡς ἐξῆς περιγράφει τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἦθος: «Τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἁγνοίᾳ».(Α΄ Τιμόθ. 4,12)

Σπάνιο εἶδος στὶς μέρες μας τὸ Ἐκκλησιαστικὸ ἦθος. Τὸ ἔχει προσπεράσει ἡ ἐπιτηδειότητα, ἡ διπλωματία, ὁ καιροσκοπισμός, ἡ χρησιμοθηρία, ἡ ἔπαρση, ἡ ἀνηθικότης καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ μηχανεύματα, ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ κόσμος καὶ οἱ τοῦ κόσμου.

Τὸ τραγικὸ δὲν εἶναι, ὅτι πολεμεῖται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σκότους τὸ Ἐκκλησιαστικὸ ἦθος.

Τὸ δραματικὸ καὶ τραγικὸ μαζὶ εἶναι, ὅτι ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐνστερνιζόμαστε στὴ ζωή μας τὸ ἦθος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τὸ χρησιμοποιοῦμε «ὡς χαλκὸς ἠχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον» (Α΄ Κορινθ. 13,1) προκειμένου νὰ ἐντυπωσιάσουμε καὶ νὰ ἐπιτύχουμε τοὺς στόχους μας.

Στὴν προκειμένη περίπτωση μᾶς συμβουλεύει ὁ θεῖος Παῦλος:

«Εἰ ζῶμεν Πνεύματι, Πνεύματι καὶ στοιχῶμεν». (Γαλ. 5, 25)».

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

«Οὐκ ἔξεστί σοι», κύριε βουλευτά,

ὁ ὁποῖος ἐψήφισες τὸν ἀντιρατσιστικὸν νόμον

Εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν «Ἡ Δράση μας» (Νοέμβριος 2014) ἐδημοσιεύθη ἡ ἀκό

«Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς». (Κολ. γ΄ 5)*

Τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη

Πρόλογος

Σὲ ὅλα, εὐσεβεῖς χριστιανοί, πρέπει νὰ ἀντιγράφουμε τὸν Κύριό μας. Ἔτσι ἀνάμεσα στὰ ἄλλα, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος σήμερα μᾶς καλεῖ νὰ μιμηθοῦμε τὸν Χριστὸ καὶ στὴ νέκρωσί Του πάνω στὸ Σταυρό, μετέχοντας στὸ πάθος Του καὶ καρφώνοντας ὅλες τὶς γήϊνες ἐπιθυμίες, σταυρωμένοι μαζί Του.

Α΄

Ὁ θρόνος τοῦ Βασιλέως μας

Δὲν ἔμεινε γιὰ πάντα, ἡ ἐπιγραφὴ ποὺ ἔβαλε νὰ φτιάξουν καὶ τοποθέτησε πάνω στὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου ὁ Πιλᾶτος. Διότι δὲν ἔλεγε τὸν ἀληθινὸ τίτλο τοῦ Κυρίου. Ἔγραφε Ἑλληνικά, ρωμαϊκὰ κι ἑβραϊκὰ ὅτι αὐτὸς ποὺ κρεμόταν σ' ἐκεῖνο τὸ ξύλο ἦταν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.

Ἀντὶ λοιπὸν γιὰ ἐκείνη τὴν ἄστοχη καὶ πρόσκαιρη ἐπιγραφὴ τοῦ ἡγεμόνος, ἡ πίστις ἔχει καρφώσει στὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου μιὰ ἄλλη, ποὺ καὶ τὸν πραγματικό του τίτλο ἀναφέρει καὶ μένει πάντα: Ἰησοῦς ὁ βασιλεὺς τῶν Χριστιανῶν.

Ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου δὲν εἶναι ὄργανο θανάτου καὶ ξύλο ἀτιμίας, ἀλλὰ σύμβολο καὶ πηγὴ ζωῆς, τρόπος δόξης καὶ θρόνος ἐπίγειος τοῦ Παμβασιλέως. Ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ Ἕδρα τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δεσπόζει στὸν κόσμο, κυβερνᾶ τὶς ψυχές, προσκυνεῖται καὶ λατρεύεται. Ὁ Σταυρὸς εἶναι τὸ βῆμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὁ Ἰησοῦς διδάσκει ἄφωνος πιὸ πολλὰ ἀπ' ὅσα δίδαξε, ὅταν ἐκινεῖτο στὴ γῆ καὶ κήρυττε στὰ πλήθη. Ὁ Σταυρὸς μὲ ἄλλα λόγια, εἶναι τὸ σημεῖο τῆς δυνάμεως καὶ τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ κηρύσσει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «Ἡμεῖς κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν».

Ἂς δοῦμε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὸν βασιλέα μας στὸν παράδοξο αὐτὸ θρόνο Του. Ὁ Ἰησοῦς δὲν φορᾶ στέμμα ἀπὸ πολύτιμα πετράδια, ἀλλὰ ἀγκαθένιο στεφάνι. Καὶ δὲν φορᾶ ἄλλη πορφύρα παρὰ τὸ αἷμα του, ποὺ τρέχει ἀπὸ τὰ πανάγια ἄκρα του καὶ τὸ ζωήρυτο πλευρό του. Εἶναι, ὅπως τὸν περιέγραψε ἀπὸ πρὶν ὁ προφήτης Ἡσαΐας, ὁ ἄνθρωπος, ποὺ βρίσκεται σὲ πληγὴ καὶ δὲν ἔχει ἄλλο σκοπὸ κι ἄλλη ἱκανότητα παρὰ νὰ κρατᾶ πάνω του τὶς νόσους μας, τὴν ἐνοχή μας, τὰ ὅσα ἐμεῖς θὰ ἔπρεπε νὰ ὑποστοῦμε.

Β΄

Ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ ὑπήκοοι

Αὐτὸς εἶναι ὁ βασιλεύς μας. Κι ὅμως ἡ δόξα του εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνώτερη ἀπὸ τὴ δόξα τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς κι ἡ ἰσχύς του ἀπεριόριστη. Αὐτὸς κι ὄχι ἐκεῖνοι βασιλεύει αἰώνια. Αὐτὸς κι ὄχι ἐκεῖνοι λατρεύεται καὶ προσκυνεῖται καὶ ὑπακούεται ἀπὸ τὰ οὐράνια, τὰ ἐπίγεια καὶ τὰ ὑποχθόνια.

Καὶ πῶς ἰσχύει καὶ βασιλεύει; Ἀντίθετα ἀπ' ὅτι ἐκεῖνοι. Μὲ τὴν ἀγάπη ἀντὶ γιὰ τὸ μῖσος. Μὲ τὴ συγχώρησι ἀντὶ γιὰ τὴν ἐκδίκησι. Μὲ τὸν λόγο ἀντὶ γιὰ τὴν βία. Μὲ τὴν πτωχεία, ἀντὶ γιὰ τὸν ἐπίγειο

πλοῦτο. Μὲ τοὺς διωγμοὺς ἀντὶ γιὰ τὶς ἀνέσεις. Μὲ τὶς θλίψεις ἀντὶ γιὰ τὶς ἀπολαύσεις. Μὲ τὸν Σταυρό, ἀντὶ γιὰ τὸν χρυσὸ καὶ ἀδαμαντοκόλλητο θρόνο.

Ὅπως δὲ ὁ ἴδιος πολιτεύεται, ἔτσι θέλει νὰ ζοῦν κι οἱ ὑπήκοοί του. Ὁ ἀληθινὸς χριστιανὸς εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ μπορεῖ νὰ πῆ μαζὶ μὲ τὸν Ἀπ. Παῦλο: «Χριστῷ συνεσταύρωμαι». Εἶμαι σταυρωμένος μαζὶ μὲ τὸν Χριστό. Ὁ ἀληθινὸς χριστιανὸς εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ ὑποφέρει καὶ στερεῖται σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ὅπως κι ὁ Ἰησοῦς. Δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ καλοπερνᾶ, θησαυρίζει χρήματα, κτίζει μέγαρα καὶ πολυκατοικίες, κυκλοφορεῖ μὲ πολυτελῆ ἀμάξια, κάθεται σὲ πλούσιο τραπέζι, ξαπλώνει σὲ μαλακὰ κρεββάτια, ντύνεται ἀκριβὰ κι ἐπιδεικτικὰ ροῦχα. Ἀλλὰ ποιὸς εἶναι ὁ γνήσιος ὑπήκοος τοῦ Χριστοῦ; Ἐκεῖνος ποὺ περιορίζεται στὰ ἀπαραίτητα, ἔχει δὲ τὴν προθυμία κι αὐτὸ τὸ ἀπαραίτητο νὰ στερηθῆ, ἂν τὸν καλέση ὁ Θεὸς (παράδειγμα πτωχοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἔδωσε τὴν Ἁγ. Γραφή). Εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ γυμνώνεται, γιὰ νὰ ντυθοῦν ἄλλοι, ποὺ θυσιάζεται γιὰ τοὺς ἄλλους, ὅπως ἀκριβῶς ἔπραξε κι ὁ Χριστός.

* * *

Πολλοὶ ἀπὸ μᾶς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, δὲν κατορθώνουμε νὰ μιμούμεθα τὸν βασιλέα μας Χριστό, καὶ νὰ βαδίζουμε σύμφωνα μὲ τὰ προστάγματά του. Γιατί δὲν ἀγαποῦμε οὔτε ἀνεχόμαστε τὶς εὐλογημένες κι ἔνδοξες ἐκεῖνες θλίψεις, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ περάσουμε, γιὰ νὰ τοῦ μοιάζουμε. Φέρνουμε ἕνα σωρὸ δικαιολογίες. Δὲν ἀκούσατε καὶ τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο (Λουκ. ιδ΄ 16-24); Ὁ πρῶτος καλεσμένος λέγει: «Ἀγρὸν ἠγόρασα καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν». Ἀγόρασα ἕνα χωράφι καὶ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ βγῶ ἀπὸ τὴν πόλι, γιὰ νὰ τὸ ἰδῶ. Ὁ δεύτερος εἶπε: «ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε, καί πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά». Ἐκπροσωποῦν τοὺς πλουσίους, ποὺ προσκολλημένοι στὰ φθαρτὰ ἀγαθά, στὶς γήϊνες ἀπολαύσεις κι ἀπολαβές, δὲν ἔχουν οὔτε διάθεσι οὔτε καιρὸ νὰ ἐνδιαφερθοῦν γιὰ τὰ ἄφθαρτα καὶ τὰ οὐράνια. Δὲν θέλουν νὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ ὁ τρίτος καλεσμένος λέγει: «γυναῖκα ἔγημα καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν». Γυναῖκα παντρεύτηκα καὶ γιὰ αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ ἔλθω. Ἡ σάρκα τὸν κρατεῖ, τὸν ἔχει δέσμιο. Γι' αὐτὸ ὅπιοος δὲν κατορθώνει νὰ καταπατήση τὴν σάρκα, χάνει κάθε ἐλπίδα νὰ ἔχη μέρος μὲ τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Ὅσο βρίσκεται δοῦλος στὶς σαρκικὲς ἐπιθυμίες δὲν μπορεῖ νὰ πάη στὸ δεῖπνο. Μένει ἔξω ἀπὸ τὴν θεία πανδαισία, ἀνίκανος νὰ πῆ τὸ ἀποφασιστικὸ ναὶ στὸ κάλεσμα, ποὺ τοῦ γίνεται.

Μὴ "μείνουμε", ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ, ἀδελφοί. Ἂς μὴ ἀρνηθοῦμε τὴν πρόσκλησι, ποὺ μᾶς γίνεται γιὰ τὸ οὐράνιο δεῖπνο τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Νὰ μὴ ἐφαρμόζεται σὲ μᾶς ἐκεῖνο τοῦ Προφήτου, «ἐγγίζει μοι ὁ λαὸς οὗτος».

* Ὁμιλία εἰς τὸν Ἀπόστολον τῆς ΚΘ΄ Κυριακῆς (ΙΑ΄ Λουκᾶ).

Θρησκεία καὶ βία*

Τοῦ **Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου**

Θά ἀρχίσω μέ τήν σκέψη τοῦ π. Ἰωάννου Ρωμανίδη, ὅτι ὁ ἀγώνας τῶν προφητῶν καί τῶν Ἀποστόλων στρεφόταν ἐναντίον τῆς θρησκείας, πού εἶναι μιά ἀσθένεια τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας. Ὁ Χριστός θεράπευσε τόν ἄνθρωπο ἀπό τήν ἀσθένεια τῆς θρησκείας καί δημιούργησε τήν Ἐκκλησία. Ὑπάρχει διαφορά μεταξύ θρησκείας καί Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ἡ θρησκεία λειτουργεῖ ὡς ἰδεολογία, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία βιώνεται ὡς κοινωνία ἀγάπης μέ τόν Θεό καί τούς ἀνθρώπους.

Οἱ θρησκεῖες συνδέονται στενά μέ τήν μαγεία, ὡς ἐξευμένιση τοῦ Θεοῦ, τήν δεισιδαιμονία ὡς ταύτιση τοῦ Θεοῦ μέ τήν κτίση, ὅπως τό βλέπουμε στόν πανθεϊσμό, καί τόν μυστικισμό ὡς ἐπαναφορά τῆς φύσει ἀθανάτου ψυχῆς στόν ἀγέννητο κόσμο τῶν ἰδεῶν, ἀπό τόν ὁποῖον ἐξέπεσε, ὅπως τό βλέπουμε στόν πλατωνισμό καί τόν νεοπλατωνισμό. Ἀντίθετα, ὁ Χριστιανισμός παρουσιάσθηκε, καί σήμερα παρουσιάζεται ὅταν λειτουργῆ σωστά, ὡς Ἐκκλησία, ὡς ἑνότητα Θεοῦ καί ἀνθρώπων, ὡς ἐλευθέρωση ἀπό τήν μαγεία, τήν δεισιδαιμονία καί τόν μυστικισμό, ὡς φιλοθεΐα καί φιλανθρωπία.

Πάντως, ἡ λέξη θρησκεία, πού κατά πᾶσα πιθανότητα προέρχεται ἀπό τό ρῆμα θρώσκω, πού σημαίνει ἀνεβαίνω, δηλώνει τήν σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό καί οἱ θρησκευόμενοι ἑνώνονται μεταξύ τους, προκειμένου νά ἐκφράζουν τήν ἴδια πίστη στόν ἕνα Θεό, ὅπως τόν ἐκλαμβάνει κάθε θρησκεία. Συνεπάγεται ὅτι μποροῦν νά ἀναπτυχθοῦν κλειστές ὁμάδες μέ ἴδια πίστη καί λατρεία, μέ ἴδια ἰδεολογία καί πολλές φορές κοινή ἰδεοληψία, πού ἐπηρεάζουν καί τίς κοινωνικές καταστάσεις.

Ἡ βία διακρίνεται σέ διάφορα εἴδη –θρησκευτική, κοινωνική, ψυχολογική– καί πάντοτε χρησιμοποιεῖ φυσική ἤ τεχνική δύναμη, προκειμένου νά κυριαρχήση πάνω στούς ἀνθρώπους καί τελικά στίς κοινωνίες.

Καί οἱ δύο αὐτές καταστάσεις –θρησκεία καί βία– μποροῦν νά ἐνεργοῦν ἀνεξάρτητα μεταξύ τους, ἀλλά καί νά συνδέωνται στενά. Ἡ θρησκεία μπορεῖ νά θεωρηθῆ ὡς «ὄπιο τοῦ λαοῦ», μέ ἀποτέλεσμα νά ἀποχαυνώνη τούς ἀνθρώπους, ὅπως συμβαίνει στίς κατώτερες θρησκεῖες, ἀλλά μπορεῖ καί νά τούς ἐξευγενίζη ἤ νά τούς ἐκπολιτίζη, ὅπως γίνεται μέ τίς ἀνώτερες θρησκεῖες. Ἀλλά καί ἡ βία μπορεῖ νά λειτουργῆ θετικά, ἀπό τήν ἄποψη ὅτι ἀσκεῖται ἐναντίον τῶν προσωπικῶν παθῶν, ἐνδέχεται ὅμως νά ἐξελίσσεται σέ καταστροφή τῆς κοινωνίας, νά γίνη μιά ἐπικίνδυνη κατάσταση γιά τούς ἀνθρώπους.

Ἔτσι, δέν μπορεῖ κανείς νά βλέπη αὐτά τά γεγονότα –θρησκεία καί βία– πάντοτε ἀρνητικά, ἀφοῦ ὑπάρχουν καί θετικά στοιχεῖα, ἀπό τήν ἄποψη ὅτι ὁ θρησκευόμενος πού θέλει νά ἑνωθῆ μέ τόν Θεό, βιάζει τόν ἑαυτό του γιά νά ὑπερβῆ τίς φυσικές ὁρμές του καί νά ἀνυψωθῆ σέ ἄλλο ἐπίπεδο.

Τελικά, ἡ θρησκεία καί ἡ βία εἶναι δύο ἐκρηκτικές δυνάμεις πού, ὅταν ἑνωθοῦν μεταξύ τους καί ἐκδηλωθοῦν ἀρνητικά, δημιουργοῦν τρομακτικές καταστάσεις. Τό χειρότερο εἶναι, ὅταν αὐτές οἱ δύο δυνάμεις κατευθύνονται ἀπό ἄλλες ἐξωγενεῖς δυνάμεις, ὅπως εἶναι ἡ πολιτική, ὁ ἐθνοφυλετισμός ἤ ἄλλες ἐνδογενεῖς δυνάμεις, ὅπως εἶναι ἡ σχιζοφρένεια, ἡ παράνοια καί οἱ διπολικές συμπεριφορές. Μέσα στά πλαίσια αὐτά ἐντάσσονται οἱ θρησκευτικοί πόλεμοι πού ἐξάπτουν τά πάθη καί δημιουργοῦν ἀναστατώσεις.

Ἔχει ὑποστηριχθῆ (Augustine Comte) ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι ἡ παιδική ἡλικία τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ φιλοσοφία ἡ ἐφηβική ἡλικία της καί ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη εἶναι ἡ ὥριμη ἡλικία τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅπως φαίνεται στήν ἐποχή μας ἡ φιλοσοφία μέ τήν ἰδεολογία της, χρησιμοποιώντας καί τήν ἐπιστημονική γνώση, ἐξάπτει τήν θρησκεία, γιά νά ἐπιβάλη τήν ἐξουσία της πάνω στούς ἀνθρώπους.

Ἔτσι, τίς περισσότερες φορές ἡ θρησκεία χρησιμοποιεῖται ἀπό τούς ἰσχυρούς τῆς γῆς γιά δικούς τους σκοπούς σέ βάρος τῶν θρησκευομένων. Ἔχω μέσα μου ἕνα προβληματισμό γιά τό ποιός πυροδοτεῖ τίς συγκρούσεις καί τήν βία: ἡ θρησκεία καί οἱ θρησκευόμενοι πού ἐπηρεάζουν τούς ἡγέτες ἤ οἱ πολιτικοί ἡγέτες πού χρησιμοποιοῦν τίς θρησκεῖες; Καί μέ ἄλλον τρόπο: ἡ θρησκεία προκαλεῖ τούς πολέμους ἤ οἱ σχιζοφρενεῖς θρησκευόμενοι χρησιμοποιοῦν τίς θρησκεῖες; Μᾶλλον καταλήγω στό δεύτερο.

Γιά παράδειγμα, ἀπό μελέτες ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι τό Ἰσλάμ, ὅταν ἐμφανίσθηκε στήν ἱστορία, ἔγινε γνωστό ὡς αἵρεση τοῦ Χριστιανισμοῦ, οἱ Ἰσλαμιστές θαύμαζαν τήν Χριστιανική Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία (Βυζάντιο) καί ἀντέγραψαν τόν πολιτισμό της. Ὅμως, ὅταν τό Ἰσλάμ ἐπεκτάθηκε πρός ἀνατολάς καί ἐξισλαμίσθηκαν οἱ Πέρσες, τότε τό αἰώνιο ἐθνικό μῖσος τῶν Περσῶν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων ἔγινε θρησκευτικό μῖσος τῶν Ἰσλαμιστῶν ἐναντίον τῶν Ρωμιῶν-Χριστιανῶν.

Τελικά, σήμερα μέλη διαφόρων θρησκειῶν χρησιμοποιοῦν τήν θρησκεία ὡς πυριτιδαποθήκη πολέμων καί σφαγῶν, ἀλλά καί ὁ δυτικός Χριστιανισμός ἔχει ἀπομακρυνθῆ ἀπό τό εἰρηνικό μήνυμα τοῦ Χριστοῦ, ἔγινε ἰδεολογία, γι' αὐτό οἱ σταυροφορίες ἐπικρατοῦν παντοῦ. Καί ἄν προσέξη κανείς ἐπισταμένως, θά διαπιστώση ὅτι ὁ δυτικός Χριστιανισμός μέ τήν ἐκκοσμίκευσή του ὁμοιάζει περισσότερο μέ τόν Ἰσλαμισμό ἀπό πλευρᾶς ἰδεολογίας καί μεθόδων, παρά μέ τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἀλλά αὐτό χρειάζεται χρόνο νά ἀναπτυχθῆ.

Οἱ θρησκεῖες χρησιμοποιοῦν στήν λατρεία τά πιό ἁγνά ὑλικά, ὅπως τό λάδι, τό κερί, τό κρασί, τό ψωμί, τό λιβάνι, καί ὅμως μερικές ἀπό αὐτές μετατρέπουν τά ὑλικά αὐτά σέ πυρίτιδα, σέ βόμβες, σέ πυραύλους πού σκορπίζουν τόν ὄλεθρο καί τήν καταστροφή. Αὐτό εἶναι φρικτό.

* Ἐκκλησιαστικὴ Παρέμβαση, τ. 219.

Τὸ νέον Δ.Σ. τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου Κληρικῶν

Ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ΙΣΚΕ) ἐξεδόθη ἀνακοίνωσις διὰ τὴν νέαν σύνθεσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Συμφώνως πρὸς τὴν ἀνακοίνωσιν:

«Πρόεδρος: Πρωτοπρεσβύτερος Ἰωάννης Κατωπόδης (Ἱερὰ Μητρόπολις Πατρῶν). **Ἀντιπρόεδρος:** Πρωτοπρεσβύτερος Εὐάγγελος Φεγγούλης (Ἱερὰ Μητρόπολις Καρπενησίου). **Γενικὸς Γραμματέας:** Πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Χρηστίδης (Ἱερὰ Μητρόπολις Κηφισίας). **Ταμίας:** Πρεσβύτερος Μιχαὴλ Μετζάκης (Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀργολίδος).

Μέλη: Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Κωνσταντίνου (Ἱερὰ Μητρόπολις Χίου). Πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντῖνος Τσομπάνης (Ἱερὰ Μητρόπολις Ζιχνῶν). Πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντῖνος Μιχαηλίδης (Ἱερὰ Μητρόπολις Κηφισίας). Πρεσβύτερος Ἐμμανουὴλ Ντάκαρης (Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀργολίδος). Οἰκονόμος Χριστοφόρος Μουτάφης (Ἱερὰ Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας). **Ἐκπρόσωπος Τύπου** ὁρίστηκε ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Κωνσταντίνου.

Βάσει τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ι.Σ.Κ.Ε. ὁρίζεται ὡς τακτικὸς ἐκπρόσωπος στὸ ΤΑΠΕΔΥ ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Εὐάγγελος Φεγγούλης μὲ ἀναπληρωματικὸ τὸν Πρεσβύτερο Μιχαὴλ Μετζάκη.

Ὁ ἀπερχόμενος Πρόεδρος τοῦ Ι.Σ.Κ.Ε. Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Σελλῆς μετὰ τὴ λήξη τῆς συνεδρίασης εὐχήθηκε στὰ μέλη τοῦ νέου Δ.Σ. καλὴ δύναμη στὸ ἔργο τους καὶ δήλωσε ὅτι θὰ εἶναι πάντοτε ἀρωγὸς σὲ ὅ,τι τοῦ ζητηθεῖ».

«Οὐρανοῦ Κρίσις». Δέν χρειάζονται οἱ διάλογοι. Τόν Πάπαν ἀπορρίπτει ὁ οὐρανός.*

Τοῦ **πρωτοπρεσβ. π. Ἀγγέλου Ἀγγελακοπούλου**

Στήν ἀσματική ἀκολουθία καί τόν βίο τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος Κερκύρας, πού ἐκδόθηκε ἀπό τόν Μητροπολίτη Κερκύρας κυρό Μεθόδιο, περιγράφεται τό μέγα θαῦμα τοῦ Ἁγίου, πού ἔγινε τή νύκτα τῆς 12ης Νοεμβρίου 1716, κατά τό ὁποῖο, «ἀφοῦ ἐμφανίσθηκε δύο φορές ὁ ἅγιος προηγουμένως κατ' ὄναρ στόν τότε ἡγεμόνα τῆς νήσου Κερκύρας, Ἀνδρέα Πιζάνη, καί ἀφοῦ τοῦ σύστησε νά μή κατασκευάσει παπικό θυσιαστήριο (ἀλτάριο) στό ἱερό τοῦ ναοῦ Του στήν πόλη τῆς Κέρκυρας, ὅπου φυλάσσεται τό ἅγιο λείψανό του ἄφθαρτο, χωρίς νά εἰσακουσθεῖ, κατά τίς 12 ἡ ὥρα τή νύκτα ἐμφανίσθηκε στόν σκοπό, πού φρουροῦσε τήν Ἀκρόπολη τῆς νήσου, ὡς μοναχός, κρατώντας ἀναμμένο δαυλό. Θέλοντας ὁ σκοπός νά πυροβολήσει ἐναντίον του, διότι δέν ἀπάντησε στίς ἐρωτήσεις του «ποιός ἦταν...», τόν μέν σκοπό τόν ἄρπαξε ὁ ἅγιος ἀπό τό χέρι καί τόν ἐκσφενδόνισε ἔξω ἀπό τήν ἀκρόπολη, γιά νά βρεθεῖ ὄρθιος κοντά στόν Ἱ. Ναό τοῦ Ἐσταυρωμένου, κρατῶντας τό ὅπλο του· τήν δέ πυριτιδαποθήκη τοῦ φρουρίου ἀνατίναξε, μέ τόν ἀναμμένο δαυλό. Συνέπεια τῆς ἐκρήξεως ἦταν νά σκοτωθοῦν ὁ ἡγεμόνας Andrea Pisani, ὁ σύμβουλός του δομηνικανός θεολόγος Φραγκίσκος Frangipum καί 900 περίπου Λατῖνοι, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσαν ἐντός τῆς ἀκροπόλεως. Ταυτόχρονα, κεραυνός κατέστρεψε μόνο τήν εἰκόνα τοῦ ἡγεμόνος στήν οἰκία του στή Βενετία, καί ἡ μεγάλη ἀργυρῆ καντήλα, πού ἀφιερώθηκε ἀπό τόν ἡγεμόνα καί ἦταν κρεμασμένη μέ ἀργυρῆ ἁλυσίδα μπροστά στό ἅγιο λείψανό του, ἔπεσε κάτω καί συνετρίβη», καθώς περιγράφει ὁ διδάχος τοῦ Γένους, ἱερός καί λόγιος, Ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος στό βιβλίο του «Οὐρανοῦ κρίσις» (Λειψία Σαξωνίας, 1805). Γιά διηνεκῆ ὑπόμνηση αὐτοῦ τοῦ θαύματος, συντάχθηκε ἀκολουθία καί γίνεται κατ' ἔτος μέ βάση αὐτή Θεία Λειτουργία, στήν ὁποία ψάλλεται καί τό μελοποιημένο ἐκφραστικώτατο ἀπολυτίκιο, πού λέει : «Οὐκ ἔδει σε, Φράτορ, βαλεῖν τήν βέβηλον λατινομίαν σου ἐν τῷ ναῷ Σπυρίδωνος τοῦ ἁγίου· οὐ βούλεται Σπυρίδων τά ἄζυμα, ὡς οὐδέ τό Σύμβολον ἐν προσθήκῃ ψαλλόμενον, διό ἐν βορβόρῳ ῥίπτει σε, βόρβορον ὄντα». Φρικτές ἀποδείξεις τοῦ θαύματος παραμένουν γιά πάντα ὁ κενός χῶρος στόν Ἱερό Ναό τοῦ Παναγίου Σπυρίδωνος, ὅπου θά τοποθετοῦνταν τό παπικό ἀλτάριο, καί ἡ μεγάλη ἀργυρά καντήλα, πού συνετρίβη, ἡ ὁποία, γιά μόνιμη καί διηνεκῆ παράσταση τοῦ θαύματος, ἀναρτήθηκε στόν ἱερό Ναό Του.

Αὐτό πλέον, ποὺ ἀβίαστα ἐξάγεται εἶναι ὅτι ὁ παπισμὸς δὲν εἶναι Ἐκκλησία Χριστοῦ, ἀλλὰ παναίρεση, ὅτι αἰῶνες (χιλιετία) ἔχει ἀπόλυτα παρεκκλίνει ἀπὸ τὴν Εὐαγγελικὴ ἀλήθεια. Ὁ ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος μεταξὺ ἄλλων χαρακτηρίζει τὸν παπισμὸ ὡς δυτικὴ ὀχλαγωγία. Οἱ Λατῖνοι καί οἱ «Ὀρθόδοξοι» οἰκουμενιστές δὲν πῆραν τὸ ἐξ Οὐρανοῦ μήνυμα. Πάγια ἡ ἐμμονή τους στὸν «πάπα». Πλέον ἀπαξ διαπαντὸς ὁ Οὐρανὸς τόνισε ὅτι ἀποστρέφεται τὸν αἱρετικὸ παπισμό. Τελεσίδικα, ἀπευθείας ἀπὸ τὸν Θεό, κατ' ἀνάγκη, μέσῳ ἐκείνης τῆς τιμωρίας, δόθηκε ἡ «καυτὴ» ἀπάντηση γιὰ τὴν ἐκεῖ παρέκκλιση ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια. Δὲν πρέπει νὰ ζητεῖται πλέον ἀνθρώπινη ἄποψη γιὰ τὸ τί εἶναι τὸ Βατικανό.

Τηρουμένων τώρα τῶν ἀναλογιῶν, πόσο σήμερα ἀποστρέφεται καί βδελύσσεται ὁ Ἅγιος Τριαδικός Θεὸς τὰ ὅσα εἶδαν τὸ φῶς ὡς πρὸς τὶς τολμηρὲς σχέσεις, ἐπαφές καί ἀναφορὲς τοῦ πασίγνωστου γιά τά παναιρετικά, πανθρησκειακά καί οἰκουμενιστικά λε-χθέντα καί πρα - χθέντα, Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη κ. Βαρθολαίου μέ τόν Ἰησουΐτη αἱρεσιάρχη «πάπα» Φραγκίσκο στὸ Φανάρι καὶ τὰ ὅσα ἀπαράδεκτα, ἐπαίσχυντα, ἀντικανονικά καί προδοτικά τῆς πίστεως συνέβησαν ἐκεῖ μόλις πρίν ἀπό μία ἑβδομάδα; Πλέον οἱ ἔνοχες σχέσεις συμβαίνουν μεταξύ Πατριάρχη καὶ «πάπα». Στό Φανάρι γι'ἀκόμη μία φορά, ὅπως καί τό 2006 μέ τήν τότε ἐπίσκεψη τοῦ ἐπιτίμου «πάπα» Βενεδίκτου ΙΣΤ΄, ἡ Ὀρθοδοξία, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία βιάστηκε. Οἱ θύτες, οἱ βιαστές ἦταν ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος καί ὁ «πάπας» Φραγκίσκος μέ τίς συνοδεῖες τους. Παρακολουθήσαμε ὅλοι μας τίς προηγούμενες ἡμέρες τά ὅσα ἄθεσμα συνέβησαν στό οἰκουμενιστικό καί ἐσβεσμένο Φανάρι. Ὁ «πάπας», ὁ ὁποῖος λίγο πρίν τήν ἐπίσκεψή του στό Φανάρι προσέβαλε καί βλασφήμησε μέ τόν χειρότερο τρόπο τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀποκαλώντας την «ἀσθενῆ» καί «ἄρρωστη», ἐπειδή δέν ἀναγνωρίζει τό παγκόσμιο πρωτεῖο ἐξουσίας του, ἔγινε δεκτός ἀπό τούς ἐκεῖ οἰκουμενιστές μετά χορῶν, τυμπάνων, κωδωνοκρουσιῶν, ἐπισήμου δοξολογίας καί τροπαρίου εἰδικά συντεθημένου γιά τήν περίσταση. Στό Φανάρι εἴχαμε πλήρη ἐξουνιτισμό τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου, ἀφοῦ μνημονεύθηκε ὁ αἱρεσιάρχης «πάπας» μαζί μέ τόν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο σέ εἰδική αἴτηση κατά τήν ἐπίσημη δοξολογία. Ἔγινε ἐπίσης μερικό συλλειτουργο ἤ ἡμισυλλειτουργο, δηλ. λειτουργικός ἀσπασμός «πάπα»-Πατριάρχη στό «ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους», ἀπαγγελία τῆς Κυριακῆς προσευχῆς ἀπό τόν Ποντίφικα, κήρυγμα ἀπό ἄμβωνος τοῦ κ. Φραγκίσκου, κοινή εὐλογία καί συμπροσευχή. Ὅλ'αὐτά σέ Ὀρθόδοξη Θεία Λειτουργία μέ τόν «πάπα» νά φορᾶ τό ὠμοφόριό του! Τέλος, ὑπογράφτηκε κοινό κείμενο, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο «πάπας» καί Πατριάρχης προωθοῦν ἀπροκάλυπτα, ἔργῳ καί λόγῳ, τήν παναίρεση τοῦ συγκρητιστικοῦ οἰκουμενισμοῦ, τούς διαχριστιανικούς καί διαθρησκειακούς διαλόγους, τήν ἀντίχριστη πανθρησκεία καί ὑπόσχονται νά ἐντείνουν τίς προσπάθειές τους γιά ἐπίσπευση τῆς πλήρους ἑνώσεως Ὀρθοδόξων καί παπικῶν, μέσῳ τῆς διαμυστηριακῆς κοινωνίας, δηλ. τοῦ κοινοῦ συλλειτούργου καί τοῦ κοινοῦ ποτηρίου.

Γιά ὅλες τίς παραπάνω κανονικές παραβάσεις τοῦ κ. Βαρθολομαίου, ἰσχύουν τά ἐπιτίμια τῶν παρακάτω Ἱερῶν Κανόνων, ποὺ ἔχουν πλέον κουρελιασθεῖ ἀπὸ τοὺς παραβαίνοντες : «Ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ διάκονος αἱρετικοῖς συνευξάμενος μόνον, ἀφοριζέσθω, εἰ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς ὡς κληρικοῖς ἐνεργῆσαι τι, καθαιρείσθω». «Ἐπίσκοπον ἢ πρεσβύτερον αἱρετικῶν δεξαμένους Βάπτισμα ἢ θυσίαν, καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν· τίς γὰρ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ; Ἢ τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου». «Περὶ τοῦ μὴ συγχωρεῖν τοῖς αἱρετικοῖς εἰσιέναι εἰς οἶκον Θεοῦ, ἐπιμένοντας τῇ αἱρέσει». «Ὅτι οὐ δεῖ αἱρετικῶν εὐλογίας λαμβάνειν, αἴτινες εἰσιν, ἀλογίαι μᾶλλον, ἢ εὐλογίαι». «Ὅτι οὐ δεῖ αἱρετικοῖς ἢ σχισματικοῖς συνεύχεσθαι».

Ὡς ἀντίδραση στά προαναφερθέντα οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα τοῦ κ. Βαρθολομαίου, ἡ γνωστή Σύναξη Κληρικῶν καί Μ

Ἡ ἐπικαιρότης τοῦ Βίου καὶ τῶν Διδαχῶν τοῦ Ἁγίου Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου

Τοῦ ***κ. Φωτίου Μιχαήλ***

Οἱ Ἅγιοι εἶναι οἱ πνευματικοί μας ὁδοδεῖκτες. Τὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ, αὐτοί μᾶς τὸν δείχνουν. Καὶ μᾶς τὸν δείχνουν ὄχι βεβαίως ἀκαδημαϊκά, ἀλλὰ μέσα ἀπὸ τὴν πνευματική τους ἐμπειρία. Μὲ τὶς διδαχές τους καὶ προπάντων μὲ τὴν ἴδια τους τὴν ζωή.

Οἱ Ἅγιοι, δηλαδὴ οἱ Ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, εἶναι οἱ δάσκαλοί μας καὶ οἱ βοηθοί μας στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν κάθαρση, τὸν φωτισμὸ καὶ τὴν θέωση. Οἱ ἀγῶνες τους οἱ πνευματικοὶ καὶ οἱ διδασκαλίες τους ἔχουν ἰσχὺ διαχρονικὴ καὶ ὁ λόγος τους εἶναι πάντοτε σύγχρονος, ἀκέραιος καὶ ἀσφαλής.

Εἶναι θαυμαστό, τὸ πόσο ἐπίκαιροι ἀναδεικνύονται κάθε φορά, ποὺ καλοῦνται νὰ δώσουν ἀπαντήσεις σὲ προβλήματα εἴτε προσωπικὰ εἴτε γενικὰ τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα αὐτῆς τῆς ἐπικαιρότητας τοῦ λόγου καὶ τῶν ἔργων τῶν Ἁγίων μας ἀποτελεῖ ἕνας Ἅγιος καταγόμενος ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῆς Μακεδονίας μας, ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη. Τὸν γιορτάζουμε στὶς 27 Νοεμβρίου καὶ ὀνομάζεται Δαμασκηνός. Εἶναι ὁ Ἅγιος Δαμασκηνὸς ὁ Στουδίτης, Ἐπίσκοπος Λητῆς καὶ Ρεντίνης.

Γεννήθηκε τὸ 1520 στὴν Πόλη τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Σπούδασε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου καὶ ἐκάρη μοναχὸς στὴν Ἀδελφότητα τῶν Στουδιτῶν καὶ στὰ 1560 χειροτονήθηκε Ἐπίσκοπος Λητῆς καὶ Ρεντίνης. Τὸ σύγγραμμά του μὲ τὸν τίτλο "Θησαυρὸς" στήριξε ἀποφασιστικὰ τὸ δοῦλο Γένος καὶ ἀπέτρεψε τὸν ἐκτουρκισμὸ τῶν Ὀρθοδόξων Βουλγάρων.

Ὁ Γερμανὸς θεολόγος Στέφαν Γκέρλαχ, μολονότι ἐχθρικὸς πρὸς τὴν Ὀρθοδοξία, μᾶς βεβαιώνει ὅτι ὁ Ἅγιος Δαμασκηνὸς ὁ Στουδίτης ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς πιὸ μορφωμένους Ὀρθοδόξους Κληρικοὺς τῆς ἐποχῆς του καὶ μάλιστα ὁ πιὸ ἐπαινετὸς "λόγῳ τῆς ἰδιαιτέρας μετριοφροσύνης, ὀλιγάρκειας καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν του".[1]

Καὶ πῶς, αὐτὸς ὁ "λαμπρᾶς παιδείας καὶ ἄμετρης ταπεινοφροσύνης Ἐπίσκοπος", ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ Λαγκαδᾶ βρέθηκε στὰ μέρη τῆς

Μικρᾶς Ρωσσίας, στὴν σημερινὴ Οὐκρανία, δηλαδή;

Βρέθηκε ἐκεῖ ὡς εἰδικὸς ἀπεσταλμένος καὶ ἔμπιστος τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση ἑνὸς πολὺ μεγάλου καὶ σοβαροῦ προβλήματος.

Καὶ ποιὸ ἦταν τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ πρόβλημα, γιὰ τὸ ὁποῖο στάλθηκε στὴν Οὐκρανία, ὡς ἔξαρχος, ὁ Ἅγιος Δαμασκηνὸς ὁ Στουδίτης;

Ἀπὸ ποιὸν κίνδυνο, ἔσπευσε ὁ Ἅγιος Ἐπίσκοπος Λητῆς καὶ Ρεντίνης, νὰ σώσει τοὺς Ὀρθοδόξους τῆς Οὐκρανίας;

Ὁ κίνδυνος προερχόταν ἀπὸ τοὺς παπικοὺς καὶ ἀπὸ τὴν διάδοση τῆς παναίρεσης τοῦ παπισμοῦ. Μισιονάριοι τοῦ πάπα διασκορπίστηκαν τότε σὲ ὁλόκληρη τὴν χώρα καὶ βάλθηκαν νὰ παρασύρουν τοὺς Οὐκρανοὺς Ὀρθοδόξους διαδίδοντας τὶς ὀλέθριες κακοδοξίες τους.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ἁγίου Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτη ἦταν νὰ ἀντιμετωπίσει τὴν δράση τῶν αἱρετικῶν Λατίνων καὶ νὰ προστατέψει τοὺς Ὀρθοδόξους Οὐκρανοὺς ἀπὸ τὶς πλάνες τοῦ Βατικανοῦ.

Ὁ ἀγώνας δὲν ἦταν εὔκολος. Ὁ Ἅγιος εἶχε νὰ παλέψει μὲ τοὺς ἱκανότερους καὶ πλέον ἐπιτήδειους συνεργάτες τοῦ πάπα. Τὸ Πατριαρχεῖο τὸ ἐγνώριζε αὐτὸ πολὺ καλά, γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἀπέστειλε τὸν ὁποιοδήποτε, ἀλλὰ διάλεξε πρὸς τοῦτο τὴν "σοφία τῶν Ἑλλήνων".

Ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς αἱρετικῆς προπαγάνδας τῶν παπικῶν κράτησε γιὰ τὸν Ἐπίσκοπο Δαμασκηνὸ ἑπτὰ ὁλόκληρα χρόνια. Ἀπὸ τὸ 1565 ἕως τὸ 1572. Ἡ κατάρτισή του, οἱ ἀρετές του καὶ προπάντων ἡ ἁγιότητά του ἔσωσαν τοὺς Ὀρθοδόξους Οὐκρανοὺς ἀπὸ τὴν αἵρεση τοῦ ρωμαιοκαθολικισμοῦ καὶ ἔδωσαν ἕνα καλὸ μάθημα στοὺς μέχρι σήμερα ἀμετανόητους παπικούς.

Ἡ ἐπικαιρότητα τοῦ βίου καὶ τῶν διδαχῶν τοῦ Ἁγίου Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου, Ἐπισκόπου Λητῆς καὶ Ρεντίνης, εἶναι τόσο φανερὴ καὶ κατανοητή, ποὺ καθιστοῦν τὶς ἐξηγήσεις ἐντελῶς περιττές.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι οἱ ἀγῶνες του καὶ ἡ διδασκαλία του, ἀναφορικὰ μὲ τὰ τεκταινόμενα αὐτὲς τὶς ἡμέρες στὴν Πόλη τῶν Ὀνείρων μας, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ὁρίσουν, ὡς Ὀρθοδόξων, καὶ τὴν δική μας στάση.

Ἡ Ἐκκλησία μας, ἄλλωστε, τὸ τονίζει καθαρά: "Ἑορτὴ Ἁγίου, μίμησις Ἁγίου". Καὶ ὁ νοῶν, νοήτω.

Σημείωσις:

1. http://www.saint.gr/4349/saint

Πρὸς θοῦν τὴν νομιμοποίησιν...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

σχέδιον διὰ τὰς θρησκευτικὰς κοινότητας ἔπρεπε νὰ εἶχε προωθηθῆ πρὶν ἀπὸ 80 ἔτη. Προωθήθη τώρα καὶ ἀποδίδεται Δικαιοσύνη, ὡς εἶπε. Εἰς τὸ νομοσχέδιον αὐτὸ εἶχε τὴν συμπαράστασιν τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς εἶπε κατ' ἐπανάληψιν. Μετὰ τὸ νομοσχέδιον αὐτὸ ἡ συγκυβέρνησις (ΠΑΣΟΚ - ΝΔ) μὲ τὰς εὐλογίας τῶν κομμάτων τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἑτοιμάζει νομοσχέδιον, τὸ ὁποῖον δὰ ἐπιτρέπη τὰ σύμφωνα ἐλευθέρας συμβιώσεως μεταξὺ τῶν ὁμοφυλοφίλων. Τὰ βασικὰ σημεῖα τοῦ νομοσχεδίου, τὸ ὁποῖον δὰ νομιμοποιῆ τὸν Σοδομισμὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπεκαλύφθησαν ὑπὸ ἐφημερίδων αἱ ὁποῖαι ἐπικρίνουν τὴν κυβέρνησιν, ἐπειδὴ δὲν καθιερώνει γάμους μεταξὺ τῶν ὁμοφυλοφίλων. Τὸ νομοσχέδιον ὅμως δὰ εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα πρὸ τὴν «ὡρίμανσιν τῶν συνθηκῶν», ὥστε ἡ κοινωνία νὰ ἀποδεχθῆ τοὺς γάμους ὁμοφυλοφίλων. Οὐδεὶς πολίτης, μέλος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς «ὑγειῶς σκεπτομένης Ἑλλάδος» ἀνέμενε τοιαῦτα νομοσχέδια ὑπὸ τῆς συγκυβερνήσεως, ἡ ὁποία ἐμφανίζεται μὲ φιλο-εκκλησιαστικὸν προσωπεῖον. Τὸ νομοσχέδιον δὰ κατατεθῆ ἐν ὀνόματι τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, ἡ ὁποία εἶναι διαλυτικὸς παράγων διὰ τὰς ἀξίας τῶν κοινωνιῶν τῶν χωρῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ Ἑλλάς. Ὁ ἔντιμος κλῆρος καὶ ὁ πιστὸς λαὸς ἀναμένει τὴν ἀντίδρασιν τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ ρεπορτάζ

Τὸ σχετικὸν ρεπορτὰζ διὰ τὴν νομιμοποίησιν τῆς ἐλευθέρας συμβιώσεως τῶν ὁμοφυλοφίλων ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Τὴν ἐπέκταση τοῦ Συμφώνου Συμβίωσης καὶ στὰ ὁμόφυλα ζευγάρια προβλέπει, μεταξὺ ἄλλων, τὸ νέο ὑπὸ διαμόρφωση οἰκογενειακὸ δίκαιο, ποὺ ἀλλάζει ριζικὰ μετὰ ἀπὸ 31 χρόνια καὶ ἀναμένεται νὰ προκαλέσει θύελλα ἀντιδράσεων…

Σύμφωνα μὲ τὴν εἰσηγητικὴ ἔκθεση τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύνης πρὸς τὴν νομοπαρασκευαστικὴ ἐπιτροπή, καθιερώνεται γιὰ πρώτη φορὰ τὸ Σύμφωνο Συμβίωσης ὁμόφυλων ζευγαριῶν, ζήτημα γιὰ τὸ ὁποῖο ἡ χώρα μας ἔχει ἤδη καταδικαστεῖ μία φορὰ ἀπὸ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων καὶ κάθεται ἐκ νέου στὸ ἐδώλιο.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων μεταρρυθμίσεων, ποὺ θὰ προβλέπει τὸ νέο οἰκογενειακὸ δίκαιο, θὰ εἶναι ἡ δημιουργία οἰκογενειακῶν δικαστηρίων, ἐνῶ θὰ ὑπάρξουν ἀλλαγὲς γιὰ τὶς υἱοθεσίες καὶ τὴν ἐπιμέλεια παιδιῶν σὲ περίπτωση διαζυγίου.

Τὸ ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης, ὡστόσο, δὲν προτίθεται νὰ καθιερώσει καὶ τὸν γάμο ὁμόφυλων ζευγαριῶν, ὅπως ἀναφέρει τὸ Βῆμα τῆς Κυριακῆς. Αὐτὸ ὅμως ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ αὐτά, ποὺ εἰσηγεῖται. Τελικὰ ποιὸς κοροϊδεύει ποιόν;».

Ὁ ὑπουργὸς Δικαιοσύνης

Ὁ ὑπουργὸς Δικαιοσύνης κ. Χαράλαμπος Ἀθανασίου, εἰς δηλώσεις του εἰς τὸν τηλεοπτικὸν σταθμὸν Mega, ἀπέκλεισε τὸ ἐνδεχόμενον νὰ εἰσηγηθῆ εἰς τὴν κυβέρνησιν τὴν νομοθέτησιν, ἡ ὁποία θὰ ἐπιτρέπη τοὺς γάμους μεταξὺ ὁμοφυλοφίλων. Τοὺς γάμους, ὡς εἶπεν, ἀπαγορεύει ἡ Σύμβασις τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων τῆς Εὐρώπης. Τὸ θέμα ὅμως τῆς ἐλευθέρας συμβιώσεως τῶν ὁμοφυλοφίλων εἶναι ἀνοικτόν, ἀφοῦ ἤδη ἐκκρεμεῖ σχετικὴ συζήτησις εἰς εἰδικὴν Ἐπιτροπήν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐξετασθοῦν αἱ συνέπειαι εἰς βάθος.

Ἡ κοινὴ διακήρυξις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ Πάπα διὰ τὴν συνέχισιν τῶν θεολογικῶν διαλόγων μὲ σκοπὸν τὴν ψευδοένωσιν

Μετὰ τὸ Συλλείτουργον εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἰς τὸ Φανάριον, τὸ ὁποῖον ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Κρατιδίου τοῦ Βατικανοῦ –Αἱρεσιάρχου Πάπα κ. Φραγκίσκου ὑπεγράφη κοινὴ δήλωσις, εἰς τὴν ὁποίαν διακηρύσσουν τὴν ἀποφασιστικότητά των νὰ πορευθῶμεν Ὀρθόδοξοι καὶ Παπικοὶ εἰς τὴν Ἕνωσιν, ἐνῶ λαμβάνουν δέσιν διὰ τὰς διώξεις τῶν Χριστιανῶν εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν, τονίζοντες τὴν ἀνάγκην στηρίξεώς των. Τὸ πλῆρες κείμενον τῆς κοινῆς δηλώσεως, ὡς ἀνεκοινώθη ἐκ τοῦ Φαναρίου, ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Ἡμεῖς, ὁ Πάπας Φραγκίσκος καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, ἐκφράζομεν τὴν βαθεῖαν προς τὸν Θεὸν εὐγνωμοσύνην μας διὰ τὴν δωρεὰν τῆς νέας ταύτης συναντήσεώς μας, ἡ ὁποία μᾶς παρέχει τὴν δυνατότητα, παρουσίᾳ τῶν μελῶν τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, τοῦ κλήρου καὶ τῶν πιστῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, νὰ ἑορτάσωμεν ἀπὸ κοινοῦ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου καὶ αὐταδέλφου τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου. Ἡ μνήμη τῶν Ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι ἐκήρυξαν τὴν καλὴν ἀγγελίαν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὸν κόσμον διὰ τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς μαρτυρίας τοῦ μαρτυρίου των, ἐνισχύει ἐντός ἡμῶν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ συνεχίσωμεν τὴν κοινὴν ἡμῶν πορείαν πρὸς τὴν ὑπέρβασιν, ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀληθείᾳ, τῶν ἐμποδίων, τὰ ὁποῖα μᾶς διαιροῦν.

Κατὰ τὴν εὐκαιρίαν τῆς συναντήσεώς μας εἰς Ἱεροσόλυμα τὸν παρελθόντα Μάϊον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμνήσθημεν τοῦ ἱστορικοῦ ἐναγκαλισμοῦ τῶν ἀοιδίμων προκατόχων ἡμῶν Πάπα Παύλου ς' καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ὑπεγράψαμεν κοινὴν δήλωσιν. Σήμερον, κατὰ τὴν εὐτυχῆ νέαν ταύτην ἀδελφικὴν ἡμῶν συνάντησιν, ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπαναβεβαιώσωμεν τὰς κοινὰς ἡμῶν προθέσεις καὶ ἀνησυχίας.

Πρὸς τὴν ψευδοένωσιν

Ἐκφράζομεν τὴν εἰλικρινῆ καὶ σταθερὰν ἀποφασιστικότητά μας, ὑπακούοντες εἰς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ ἐντείνωμεν τὰς προσπαθείας μας διὰ τὴν προώθησιν τῆς πλήρους ἑνότητος ὅλων τῶν Χριστιανῶν καί, ὑπεράνω ὅλων, μεταξὺ τῶν Καθολικῶν καί τῶν Ὀρθοδόξων. Ὡσαύτως, προτιθέμεθα νὰ στηρίξωμεν τὸν θεολογικὸν διάλογον, ὁ ὁποῖος ἤρχισεν ἀκριβῶς πρὸ τριάκοντα πέντε ἐτῶν ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου καί τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β' ἐδῶ εἰς τὸ Φανάριον, καί ὁ ὁποῖος ἀσχολεῖται κατ' αὐτάς μέ τά πλέον δύσκολα ζητήματα, τά ὁποῖα ἐσημάδευσαν τὴν ἱστορίαν τῶν διαιρέσεών μας καί ἀπαιτοῦν προσεκτικὴν καί λεπτομερῆ μελέτην. Πρός τὸν σκοπὸν αὐτὸν παρέχομεν τὴν διαβεβαίωσιν τῆς διαπύρου προσευχῆς μας ὡς Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, ζητοῦντες ἀπό τούς πιστούς μας νά ἑνώσουν τάς προσευχάς των μέ τάς ἰδικάς μας «ἵνα πάντες ἕν ὦσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ» (Ἰω. ιζ', 21).

Διὰ τὴν Μ. Ἀνατολήν

Ἐκφράζομεν τὴν κοινὴν ἡμῶν ἀνησυχίαν διά τὴν τρέχουσαν κατάστασιν εἰς τό Ἰράκ, τὴν Συρίαν καί ὅλην τὴν Μέσην Ἀνατολήν. Εἴμεθα ἡνωμένοι ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ μας διά εἰρήνην καί σταθερότητα καί εἰς τὴν

θέλησιν νά προωθήσωμεν τὴν ὑπέρβασιν τῶν συγκρούσεων διά τοῦ διαλόγου καί τῆς καταλλαγῆς. Ἐνῷ ἀναγνωρίζομεν τάς προσπαθείας, αἱ ὁποῖαι ἤδη καταβάλλονται πρός προσφοράν βοηθείας εἰς τὴν περιοχήν, συγχρόνως καλοῦμεν ὅλους ὅσοι ἔχουν εὐθύνην διά τάς τύχας τῶν λαῶν νά ἐπιτείνουν τὴν δέσμευσίν των ἔναντι τῶν κοινοτήτων αἱ ὁποῖαι ὑποφέρουν, περιλαμβανομένων καί τῶν χριστιανικῶν, καί νά τάς ἐνισχύσουν νά παραμείνουν εἰς τὴν χώραν τῆς καταγωγῆς των. Δέν δυνάμεθα νά ἀποδεχθῶμεν μίαν Μέσην Ἀνατολήν χωρίς Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι ὁμολογοῦν τό Ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ ἐκεῖ ἐπί δύο χιλιάδες χρόνια. Πολλοί ἀπό τούς ἀδελφούς καί τάς ἀδελφάς μας διώκονται καί ὑπεχρεώθησαν βιαίως νά ἐγκαταλείψουν τάς ἑστίας των. Φαίνεται ὅτι ἀκόμη καί ἡ ἀξία τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἔχει χαθῆ· τό ἀνθρώπινον πρόσωπον δέν ὑπολογίζεται πλέον καί δύναται νά θυσιασθῇ δι' ἄλλους σκοπούς. Καί, τό τραγικώτερον, πάντα ταῦτα συναντοῦν τὴν ἀδιαφορίαν τῶν πολλῶν. Ὅπως μᾶς ὑπενθυμίζει ὁ Ἅγιος Παῦλος, «εἴτε πάσχει ἕν μέλος, συμπάσχει πάντα τά μέλη, εἴτε δοξάζεται ἕν μέλος, συγχαίρει πάντα τά μέλη» (Α' Κορ. ιβ', 26). Τοῦτο ἀποτελεῖ τὸν νόμον τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς, καί μέ τὴν ἔννοιαν αὐτὴν δυνάμεθα νά εἴπωμεν ὅτι ὑπάρχει ἐπίσης καί ἕνας οἰκουμενισμός τῆς ὀδύνης. Ὅπως ἀκριβῶς τό αἷμα τῶν μαρτύρων ὑπῆρξε τό σπέρμα τῆς δυνάμεως καί ἀναπτύξεως τῆς Ἐκκλησίας, κατά τὸν ἴδιον τρόπον ἡ συμμετοχή εἰς τάς καθημερινάς θλίψεις ἠμπορεῖ νά ἀποβῇ ἀποτελεσματικόν ὄργανον ἑνότητος. Ἡ τρομερά κατάστασις τῶν χριστιανῶν καί ὅλων ὅσοι ὑποφέρουν εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολὴν καλεῖ ὄχι μόνον εἰς συνεχῆ προσευχήν, ἀλλά καί εἰς τὴν κατάλληλον ἀνταπόκρισιν ἐκ μέρους τῆς διεθνοῦς κοινότητος.

Προσευχὴ διὰ τὴν Οὐκρανίαν

Αἱ σοβαραί προκλήσεις, τάς ὁποίας ἀντιμετωπίζει ὁ κόσμος εἰς τὴν παροῦσαν κατάστασιν, ἀπαιτοῦν τὴν ἀλληλεγγύην ὅλων τῶν ἀνθρώπων καλῆς θελήσεως, καί διά τοῦτο ἀναγνωρίζομεν ὡσαύτως τὴν σπουδαιότητα τῆς προωθήσεως ἐποικοδομητικοῦ διαλόγου μετά τοῦ Ἰσλάμ ἐπί τῇ βάσει ἀμοιβαίου σεβασμοῦ καί φιλίας. Ἐμπνεόμενοι ἀπό κοινάς ἀξίας καί ἐνισχυόμενοι ἀπό γνήσια ἀδελφικά αἰσθήματα, Μουσουλμάνοι καί Χριστιανοί καλοῦνται νά ἐργασθοῦν ἀπό κοινοῦ χάριν τῆς δικαιοσύνης, τῆς εἰρήνης καί τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἀξιοπρεπείας καί τῶν δικαιωμάτων κάθε προσώπου, ἰδιαιτέρως εἰς τάς περιοχάς ἐκείνας, ὅπου ἄλλοτε ζοῦσαν ἐπί αἰῶνας μέ εἰρηνικὴν συνύπαρξιν, καί ἤδη ὑφίστανται ἀπό κοινοῦ τὴν τραγικότητα τῆς φρίκης τοῦ πολέμου. Ἐπί πλέον, ὡς Χριστιανοί Ἠγέται, καλοῦμεν ὅλους τούς θρησκευτικούς ἡγέτας νά ἐπιδιώξουν καί ἐνισχύσουν τὸν διαθρησκειακόν διάλογον καί νά καταβάλλουν κάθε προσπάθειαν διά τὴν οἰκοδόμησιν ἑνός πολιτισμοῦ εἰρήνης καί ἀλληλεγγύης μεταξύ ἀνθρώπων καί λαῶν. Ἐνθυμούμεθα, ἐπίσης, ὅλους τούς λαούς, οἱ ὁποῖοι δοκιμάζονται ἀπό τά δεινά τοῦ πολέμου. Ἰδιαιτέρως προσευχόμεθα διά τὴν εἰρήνην εἰς τὴν Οὐκρανίαν, χώραν μέ ἀρχαίαν Χριστιανικὴν παράδοσιν, καί ἀπευθύνομεν ἔκκλησιν πρός ὅλα τά ἐμπλεκόμενα μέρη νά ἀκολουθήσουν τὴν ὁδὸν τοῦ διαλόγου καί τοῦ σεβασμοῦ τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου πρός τὸν σκοπὸν τοῦ τερματισμοῦ τῶν συγκρούσεων, ὁ ὁποῖος θά ἐπιτρέψῃ εἰς ὅλους τούς Οὐκρανούς νά ζήσουν μέ ἁρμονίαν.

Ἡ σκέψις μας στρέφεται πρός ὅλους τούς πιστούς τῶν Ἐκκλησιῶν μας ἀνά τὸν κόσμον, τούς ὁποίους χαιρετοῦμεν παραθέτοντες αὐτούς εἰς τὸν Σωτῆρα μας Χριστόν, ὥστε νά εἶναι ἀκαματοι μάρτυρες τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ὑψώνομεν τὴν διάπυρον προσευχήν μας πρός τὸν Κύριον, ὅπως χαρίσῃ τὴν δωρεὰν τῆς εἰρήνης ἐν ἀγάπῃ καί ἑνότητι εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπίνην οἰκογένειαν.

"Αὐτός δέ ὁ Κύριος τῆς εἰρήνης δῴη ὑμῖν τὴν εἰρήνην διά παντός ἐν παντί τρόπῳ. Ὁ Κύριος μετά πάντων ὑμῶν" (Β' Θεσσ. γ, 16)».

Πότε ἐπιτρέπεται ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου (ἀποτείχισις) ἑνὸς Ἐπισκόπου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Αἱρέσεων καὶ Παραθρησκειῶν, διοργάνωσε καὶ πραγματοποίησε τὴν Πέμπτη 27 Νοεμβρίου 2014 καὶ ὥρα 4 μ.μ. στὴν αἴθουσα τοῦ "Πειραϊκοῦ Συνδέσμου" Πειραιώς, Θεολογικὴ Ἡμερίδα μὲ θέμα: "15ος Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου καὶ διακοπή τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας", στὴν ὁποία μετεῖχαν πλῆθος κληρικῶν καὶ ὁ πιστὸς λαὸς τῆς Πειραϊκῆς Ἐκκλησίας. Τὴν ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν τῆς ἡμερίδος ἐκήρυξε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Σεραφείμ. Στὴ συνέχεια τὸ θέμα ἀναπτύχθηκε διεξοδικὰ ἀπὸ τρεῖς ἐκλεκτοὺς ὁμιλητές: **α) τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Πειραιῶς κ.κ. Σεραφείμ, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τὸ θέμα: "'Ἡ ἀποτείχιση ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἀγώνων τοῦ Ὁσίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου", β) τὸν Ἀρχ. π. Βασίλειο Παπαδάκη, Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Ρωμαίας Ρεθύμνου, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τὸ θέμα: "'Ἡ διακοπὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας σύμφωνα μὲ τὴν Ὀρθόδοξη Θεολογία καὶ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας" καὶ γ) τὸν πρωτ. π. Ἰωάννη Φωτόπουλο, Νομικὸ καὶ Θεολόγο, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τὸ θέμα: "'Ἀκοινωνησία καὶ ἀποτείχιση σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλία καὶ τὸν βίο τῶν ἁγίων Πατέρων".**

Ἡ Ἡμερίδα, μετὰ τὸ πέρας τῶν εἰσηγήσεων καὶ μετὰ ἀπὸ ἐκτενῆ συζήτηση ἐπ' αὐτῶν, κατέληξε στὰ ἀκόλουθα πορίσματα:

Πορίσματα

1. Στὴν Ὀρθοδοξία εἶναι σημαντικὴ ἡ μνημόνευση τοῦ ἐπισκόπου ἑκάστης τοπικῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐγγυητοῦ καὶ φύλακος τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκφραστοῦ τῆς ἑνότητος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, ἡ ὁποία (ἑνότης) πραγματώνεται καὶ διαφυλάσσεται ἐν τῇ Θείᾳ Εὐχαριστίᾳ. Ὅταν ἀθετεῖται ἡ πίστις διὰ τῶν αἱρέσεων, τότε ἡ Ἐκκλησία, διὰ τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων Πατέρων της ἐπισημαίνει τὶς ἀποκλίνουσες αἱρετικὲς διδασκαλίες καὶ στὴν συνέχεια, ἀκολουθοῦσα τὴν μακραίωνα Κανονικὴ καὶ Συνοδικὴ Παράδοση, προχωρεῖ στὴν καταδίκη τῆς αἱρέσεως ὡς καὶ τῶν ἀμετανοήτως ἐπιμενόντων στὶς αἱρετικὲς διδασκαλίες αἱρετικῶν μὲ τὴν συγκρότηση Ὀρθοδόξων Συνόδων σὲ τοπικὸ ἢ καὶ σὲ οἰκουμενικὸ ἐπίπεδο.

2. Ἡ ραγδαία ἐξάπλωση τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ 20οῦ αἰῶνος μέχρι τῶν ἡμερῶν μας γέννησε τὴν ἀνάγκη σὲ ὁμάδες κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἀναζητήσεως ἐρεισμάτων στοὺς Ἱεροὺς Κανόνες καὶ στοὺς ἁγίους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, προκειμένου νὰ στηρίξουν σ' αὐτοὺς τὴν ἀποφυγή των ἀπὸ κάθε ἐπικοινωνία μὲ τὴν αἵρεση, διακόπτοντες κάθε ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ αἱρετίζοντες ἐπισκόπους. Ἔτσι ἦλθε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια, στὸ προσκήνιο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπικαιρότητος ὁ 15ος Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου τῆς συγκληθείσης ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ μεγάλου Φωτίου τὸ 861.

3. Ὁ ἐν λόγῳ Ἱερὸς Κανών, (καὶ ἀκριβέστερα τὸ δεύτερο μέρος, ἢ παράγραφος τοῦ ἐν λόγῳ Κανόνος), ἐπιτρέπει τὴν διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου, (ἀποτείχιση), τοῦ ὑφισταμένου κληρικοῦ ἀπὸ τὸν προϊστάμενό του ἀκόμη καὶ πρὸ συνοδικῆς κρίσεως αὐτοῦ, μόνον ὑπὸ τὴν προϋπόθεση, ὅτι κηρύσσει δημοσίως αἵρεση "παρὰ τῶν ἁγίων Συνόδων ἢ Πατέρων κατεγνωσμένην". Ἡ προϋπόθεση αὐτὴ εἶναι πολὺ σημαντική, διότι μᾶς ὑποχρεώνει νὰ βαδίσουμε "ἑπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσι" καὶ νὰ στηριχθοῦμε στὴν διάγνωση, ποὺ ἐκεῖνοι ἔκαμαν, μὲ τὴν δύναμη καὶ τὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς πρὸς τὴν ἐν λόγῳ αἵρεση, ἀκολουθοῦντες καὶ ὄχι προπορευόμενοι τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ προαρπάζοντες τὴν κρίση αὐτῶν σχετικὰ μὲ τὴν αἵρεση. Καὶ τοῦτο διότι δὲν εἶναι ἀρμόδιο τὸ κάθε μέλος τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐπισημάνει καὶ νὰ διαγνώσει μὲ ἀσφάλεια τὴν αἵρεση, διότι δὲν ἔχει τὶς ἀνάλογες πνευματικὲς προϋποθέσεις. Μὲ τὴν παρὰ πάνω φράση: "παρὰ τῶν ἁγίων Συνόδων ἢ Πατέρων κατεγνωσμένην", οἱ συντάκτες τοῦ ἐν λόγῳ Ἱεροῦ Κανόνος, ἐπιδιώκουν νὰ τονίσουν ἐπίσης τὸν σεβασμὸ πρὸς τὸν συνοδικὸ θεσμὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τὴν αὐθεντία τῶν ἁγίων Πατέρων.

**4. Ὁ ἐν λόγῳ

ΠΩΣ Η ΝΕΑ ΤΑΞΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΕΙ ΤΗΝ ΔΙΑΛΥΣΙΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΙΣΛΑΜΟΠΟΙΗΣΙΝ ΤΗΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

στὴν γῆ, θέλει νὰ ἀφανίσει τὸν ἥλιο, θέλει νὰ ἀφανίσει τὴν ζωή, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ παιδιά, τοὺς γέρους, τοὺς ἄνδρες, τὶς γυναῖκες, τοὺς Ἀφρικανούς, τοὺς Σλαύους, τοὺς Ἀμερικανούς, τοὺς Τούρκους, τοὺς μαύρους, τοὺς λευκούς, τοὺς Ἑβραίους, τοὺς Ἄραβες, τοὺς Ἀσιάτες, τοὺς χριστιανούς, τοὺς Μουσουλμάνους καὶ ὁπωσδήποτε τοὺς Ἕλληνες. Ἡ Νέα Τάξη Πραγμάτων κλέβει τὸ χρυσὸ ἀπὸ τοὺς Ἀφρικανούς, τὸ πετρέλαιο ἀπὸ τοὺς Ἄραβες, τὸ φαγητὸ ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς καὶ τὰ παιδιά, τὴν ἐλευθερία ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους καὶ τοὺς Ἀμερικανούς. Ἡ Νέα Τάξη Πραγμάτων κρύβει μὲ τὸ χέρι της τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἀπὸ τὴν γῆ. Αὐτοκτονεῖ ἡ ἴδια καὶ θέλει νὰ αὐτοκτονήσει ὅλη τὴν γῆ καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ Νέα Παγκόσμια Τάξη Πραγμάτων εἶναι ἡ ἀναβίωση στὸν 21ο αἰώνα ὁ συλλογικὸς καὶ παγκόσμιος Χιτλερισμὸς καὶ φασισμός, στὸν ὁποῖο ὄχι μόνο οἱ Ἕλληνες καὶ ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία, ἀλλὰ ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα πρέπει νὰ πεῖ ὄχι.

Ἔ λοιπὸν μέσα σὲ ὅλη αὐτὴ τὴν παράνοια εἶναι αὐτονόητο τὸ Ὄχι. Ἡ ὀρθόδοξη Θεολογία δὲν εἶναι πολυτέλεια οὔτε ἰδιοκτησία τῶν θεολόγων ἢ ὅποιου ἄλλου. Ἡ ὀρθόδοξη θεολογία εἶναι ἀνάγκη, γιὰ νὰ ζήσει ὁ ἄνθρωπος. Ναὶ ἡ ὀρθόδοξη Θεολογία εἶναι ἀνάγκη, γιὰ νὰ ζήσει ὁ ἄνθρωπος, γιὰ νὰ ζήσει ὁ κόσμος, γιὰ νὰ ζήσουν ὅλα, ὁρατὰ καὶ ἀόρατα».

Θὰ καταστῇ μόνιμος πυριτιδαποθήκη

«Οἱ ἄλλοι ὁμιληταὶ ἐπέκριναν καὶ τοὺς τέσσαρας Σεβ. Μητροπολίτας τῆς Θράκης καὶ ἰδιαιτέρως τὸν Σεβ. Ἀλεξανδρουπόλεως, διότι διὰ κοινῆς γραπτῆς δηλώσεως συνέπλευσαν μὲ τὴν «γραμμὴν» τοῦ Εἰδικοῦ Γραμματέως τοῦ ὑπουργείου Παιδείας καὶ ἔδωσαν τὸ «πράσινον φῶς», διὰ νὰ ἱδρυθῇ καὶ νὰ λειτουργήσει τὸ Τμῆμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν εἰς τὴν Θεολογικὴν Θεσσαλονίκης. Ἐνῶ ἐπεκρίθησαν καὶ οἱ Μουφτῆδες τῆς Θράκης, οἱ ὁποῖοι ἐχαιρέτησαν τὴν ἀπόφασιν διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Τμήματος, παραδίδοντες οὐσιαστικῶς (οἱ Μουφτῆδες) καὶ μαθήματα Πατριωτισμοῦ. Ὁ τέως κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ τέως πρόεδρος τοῦ Τμήματος Ποιμαντικῆς Θεολογίας τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου κ. Κωνσταντῖνος Οἰκονόμου, ἀφοῦ κατήγγειλεν ὅτι στόχος τοῦ Τμήματος εἶναι ἡ ἀλλοίωσις τῶν Θεολογικῶν Σπουδῶν, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ ὑπουργείου Παιδείας, ἐκάλεσε τοὺς Μουφτῆδες, ἐὰν διαδέτουν «τέτοιο πατριωτισμὸν» νὰ συνυπογράψουν ἕνα ἔγγραφον «καταδίκης τῆς Τουρκικῆς εἰσβολῆς στὴν Κύπρο καὶ τῆς καταστροφῆς τῆς πολιτιστικῆς κληρονομίας στὴν κατεχόμενη Κύπρο». Προειδοποίησεν ὅτι ἡ δημιουργία τοῦ Τμήματος δὰ εἶναι μία μόνιμος πυριτιδαποθήκη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐξήτησεν ἀπὸ τὸν Πρόεδρον τοῦ Τμήματος τῆς Θεολογικῆς νὰ μὴ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν ἀπόφασιν διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Τμήματος τονίζων ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη ἀπὸ μίαν ἐλαχίστην μειοψηφίαν, ὅταν ἡ πλειοψηφία τῶν Καθηγητῶν ἀπορρίπτει τὴν ἵδρυσίν του. Ἐκάλεσε δὲ τοὺς Μητροπολίτας τῆς Θράκης, ἐὰν δὲν φοβοῦνται τὸ «πολιτικόν – ἐκκλησιαστικὸν κόστος» νὰ φιλοξενήσουν τὸ Τμῆμα τῆς Σχολῆς Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν εἰς μίαν ἐκ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεών των. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ κ. Οἰκονόμου ἐτόνισε:

Μεθοδεύουν τὴν ἀπόσπασιν τῆς Θεολογίας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν

«Θεωρῶ τὴν ἐμμονὴ τῶν Μητροπολιτῶν ποὺ προανέφερα ὡς εὔσχημο τρόπο νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ δικό τους πρόβλημα καὶ μὲ εὐκολία νὰ ἐμπλέξουν ἄλλους. Εἶναι χαρακτηριστικὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀγνοεῖται καὶ προκαλεῖται ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος καθὼς ἐπίσης ἀποσιωπεῖται ἡ ἄποψη τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερωνύμου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀσφαλῶς εἶναι σαφῆ τὰ διοικητικὰ ὅρια καὶ οἱ ἁρμοδιότητες τῆς διοικούσας Ἐκκλησίας καὶ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν ὡς Πανεπιστημιακῶν μονάδων. **Ὅμως θεωρῶ τὸ παιχνίδι συμπόρευσης μόνο τεσσάρων Μητροπολιτῶν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸν Πρόεδρο τοῦ Τμήματος Θεολογίας ὡς ἀνεξαρτητοποίηση τῆς Θεολογίας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Στὴ δική μου θεολογικὴ σκέψη Θεολογία ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει καὶ Ἐκκλησία χωρὶς Θεολογία δὲ νοεῖται. Διά ταῦτα, ἡ ἄποψή μου εἶναι νὰ χαραχθοῦν δύο κόκκινες γραμμές.** Στὴν πρώτη, σὲ καμία περίπτωση δὲν πρέπει νὰ ἐνταχθοῦν οἱ ἰσλαμικὲς σπουδές, συνολικά, στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ Θεσσαλονίκης. Στὴ δεύτερη, σὲ καμία περίπτωση δὲν πρέπει στὸ χῶρο ποὺ στεγάζεται ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ Θεσσαλονίκης νὰ λειτουργήσουν καὶ οἱ ἰσλαμικὲς σπουδές. Τὸ ἐπιχείρημα τοῦ κ. Σταμούλη ὅτι ἂν δὲν πετύχει τὸ πρόγραμμα, τὸ διαλύουμε, ἀποτελεῖ τουλάχιστον ἄστοχη τοποθέτηση. **Τὸ Ἰσλὰμ ὅ,τι καταλαμβάνει δὲν τὸ ἐπαναφέρει ποτὲ στὴν ἀρχική του κατάσταση. Κάθε εἴδους σκοπιμότητες δὲν πρέπει νὰ ὑπερκερνοῦν τὰ θέματα τῆς Ἐπιστήμης, πολὺ δὲ περισσότερο τῆς Θεολογίας».**

Οἱ Καθηγούμενοι Ἱ. Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους

Εἰς γραπτὸν χαιρετισμόν, τὸν ὁποῖον ἀπέστειλεν ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κουτλουμουσίου Ἁγίου Ὄρους Ἀρχιμανδρίτης Χριστόδουλος θεωρεῖ ἀσύμβατον τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κορανίου εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολήν, διότι τὸ Κοράνιον διδάσκει τὸν Ἱερὸν Πόλεμον, τὴν πάταξιν τῶν ἀπίστων, καὶ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ θεοκρατικοῦ νόμου. Ἐν τοιοῦτον Τμῆμα δὰ ἐξελιχθῇ συντόμως εἰς ἀνεξέλεγκτον φυτώριον Ἰσλαμικοῦ φανατισμοῦ. Τὸ πλῆρες κείμενον τοῦ χαιρετισμοῦ του ἔχει ὡς ἀκολούθως:

« Παναγιώτατε (Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης), ἀγαπητοί φίλοι καὶ ἀδελφοί,

Δέχθηκα εὐχαρίστως νὰ ἀπευθύνω χαιρετισμὸ στὴ σύναξη αὐτή, γιατί εἶναι καρπὸς βαθειᾶς ἀγωνίας γιὰ τὴν κοινωνία καὶ τὸν πολιτισμό. Ἐσεῖς ποὺ ἔχετε ἀσχοληθεῖ εἰδικὰ μὲ τὸ θέμα καὶ τίς παραμέτρους του γνωρίζετε περισσότερα. Ἐγὼ μιὰ μόνο σκέψη θὰ καταθέσω στὴν κρίση σας.

Δέν ὑπάρχει, καί δέν χωρᾶ ρατσισμός καί φανατισμός στὴν Ὀρθοδοξία. Εἴμεθα ὅλοι παιδιά τοῦ Θεοῦ, καί ἡ φιλόξενη Ὀρθόδοξη καρδιά χωρᾶ μέσα της ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ὅπως, ὅμως, χωρᾶ, ἔτσι καί προστατεύει καί ὑπερασπίζεται τούς ἀνθρώπους, κοινωνίες καί ἱερά. Γι' αὐτό τόν λόγο ὁ πιστός πρέπει νά εἶναι ξύπνιος, δηλαδή σέ ἐγρήγορση καί γνώση. Στό προκείμενο λοιπόν, ποῦ τό κακό στήν δημιουργία ἑνός τμήματος ἢ ἀκόμη καί ἑνός κέντρου Ἰσλαμικῶν σπουδῶν; **Διερωτᾶται ὅμως κάποιος: Ὁ τόπος αὐτός, ὅσο ἐπιστημονικός κι ἄν φαίνεται, δέν θά εἶναι στρατευμένος** στήν ὑπόθεση τοῦ κορανίου; Καί μάλιστα θά εἶναι πιό ἰσχυρός, ὡς ἐπιστημονικός. **Καί ὁ Ἱερός Πόλεμος δέν βρίσκεται στό κοράνι; Δέν εἶναι ἱερός σκοπός του ἡ πάταξη τῶν ἀπίστων καί ἡ ἐπιβολή τοῦ θεοκρατικοῦ νόμου;** Δέν εἶναι προδότης ὅποιος δέν στρατεύεται στόν ἱερό αὐτό πόλεμο; Ἕνα τέτοιο Τμῆμα λοιπόν δέν θά παράγει θρησκεία; **Δέν θά γίνει ἀργά ἢ γρήγορα ἕνα ἀνεξέλεγκτο φυτώριο ἰσλαμικοῦ φανατισμοῦ;** Ἔχει πλέον διαπιστωθεῖ ὅτι γιά τούς πιστούς τῆς συγκεκριμένης θρησκείας ὁ μή μουσουλμανικός κόσμος εἶναι ἐμπόλεμη ζώνη. Γιατί νά μή κάνουμε καί ἕνα κέντρο ναζιστικῶν σπουδῶν, ἐάν κάποιος ἔχει τήν εὐφυῆ ἰδέα νά τό ζητήσει στό πλαίσιο τῶν κοινωνικῶν καί πολιτικῶν ἐπιστημῶν; Γινόμεθα δέκτες μεγάλης ἀνησυχίας ἀπό πολῖτες Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, πού βλέπουν πλέον ὅτι τό τζιχάντ δέν ἀφορᾶ σέ μιά περιθωριακή μειονότητα μέσα στίς κοινότητες τῶν μουσουλμάνων. Αὐτό βέβαια δέν θά πρέπει νά μᾶς δημουργεῖ μισαλλαδοξία. Ἁπλῶς ὑπαγορεύει τήν ἀνάγκη νά εἴμεθα λιγότερο ἀφελεῖς στά ἀνοίγματα καί στίς σχέσεις μας μέ τήν πνευματική ἡγεσία ἄλλων θρησκειῶν καί ἰδεολογιῶν. Μέ τό δεδομένο μάλιστα ὅτι ζοῦμε σέ καιρούς πού τό κράτος δέν ἐγγυᾶται τίποτα ὡς πρός τήν προστασία τῆς πνευματικῆς ταυτότητας τῆς πατρίδας μας.

Μέ ἐγκάρδιες εὐχές
Ὁ Καθηγούμενος
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κουτλουμουσίου
Ἀρχιμανδρίτης Χριστόδουλος»

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Φιλοθέου

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φιλοθέου Ἁγίου Ὄρους εἰς χαιρετιστήριον μήνυμά του πρὸς τὴν ἡμερίδα, διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου καὶ τοῦ Συλλόγου Φοιτητῶν τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, δεωρεῖ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν ἀπαράδεκτον, ἄδικον καὶ προδοτικὴν διὰ τὸ Ἔθνος καὶ τὴν Ὀρδοδοξίαν. Τὸ μήνυμά του ἔχει ὡς ἀκολούδως:

« Ἀξιότιμοι Κύριοι,

Σᾶς συγχαίρομεν ἐγκαρδίως διά τήν χριστιανική αὐτοθυσιαστικήν καί ὁμολογιακήν προσφοράν σας, ὑπερασπιζόμενοι τῶν ἱερῶν καί ὁσίων τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεώς μας καί τοῦ Ἔθνους.

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερά Μονή τοῦ Φιλοθέου, συμμερίζεται ἀπολύτως καί ὑποστηρίζει τόν ἀγῶνα σας διά τήν, ὡς μή ὠφειλε, ἀπαράδεκτον, ἄδικον προδοτικήν διά τήν Ὀρθοδοξίαν καί τό Ἔθνος, καί ἐγκληματικήν κατά τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ μας ἀπόφασιν τῶν "ἁρμοδίων", περί ἱδρύσεως τμήματος ἰσλαμικῶν σπουδῶν εἰς τήν θεολογικήν Σχολήν τοῦ Α.Π.Θ. -Αἰδὼς Ἀργεῖοι-

Εὐχόμεθα ὁ Ἅγιος Τριαδικός Θεός, πρεσβείαις καί ἱκεσίαις τῆς Κυρίας Θεοτόκου καί τοῦ Ἁγίου Μεγαλομ. Δημητρίου, νά μεταβάλῃ τούς λογισμούς των καί ἀκυρώσῃ μίαν τοιαύτην ἐπιεικῶς ἀπαράδεκτον ἀπόφασιν».

Αἰτωλίας: Λησμονοῦν τοὺς Νεομάρτυρας καὶ τὰ ἐγκλήματα τοῦ Ἰσλάμ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κοσμᾶς εἰς τὸ χαιρετιστήριον μήνυμα, τὸ ὁποῖον ἀπέστειλε πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης, ἀφοῦ ζητεῖ νὰ παραμείνῃ ἐλευθέρα ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ ἀπὸ τὴν παρουσίαν τῶν Ἰσλαμιστῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου νὰ ἀνακληθῇ ἡ σχετικὴ ἀπόφασις διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν ὑπογραμμίζει: Τόσο εὔκολα λησμονοῦνται αἱ σφαγαὶ τῶν νεομαρτύρων, τοῦ Ἀττίλα εἰς τὴν Κύπρον καὶ προδίδουν τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Ὀρδοδοξίαν; Τὸ μήνυμά του πρὸς τοὺς φοιτητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἔχει ὡς ἀκολούδως:

«Ζητῶν τήν εὐλογίαν τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου, ταπεινά ἔρχομαι καί ἐγώ νά ἑνώσω τήν φωνήν μου, φωνήν διαμαρτυρίας, μαζί σας, γιά τήν ἀπαράδεκτο ἀπόφασι τοῦ Τμήματος Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης νά δημιουργηθῆ ἰδιαίτερο τμῆμα Ἰσλαμικῶν σπουδῶν στήν Σχολή. Ζοῦμε καί ἀναπνέουμε στήν ὀρθόδοξο Ἑλλάδα μας, στήν Ἑλλάδα τῶν ἡρώων, τῶν ἁγίων, τῶν μαρτύρων.

Ζοῦμε στήν Ἑλλάδα μέ τό Ἅγιο Ὄρος, ζοῦμε στήν Ἑλλάδα μέ τούς ἀναριθμήτους νεομάρτυρας. Κάθε γωνιά τῆς πατρίδος μας εἶναι ποτισμένη μέ τά ἁγιαμένα αἵματα τῶν νεομαρτύρων. Τόσο εὔκολα προδίδουμε τήν Ὀρθοδοξία μας καί τήν πατρίδα μας; Λησμονοῦμε ποιοί σφαγίασαν τούς νεομάρτυρας; Λησμονοῦμε τά πρόσφατα φοβερά κατορθώματα τῶν Ἰσλαμιστῶν τοῦ Ἀττίλα στήν πολύπαθη Κύπρο;

Δέν μισοῦμε κανένα, τούς ἀγαποῦμε ὡς συνανθρώπους. Ποτέ ὅμως δέν ἀνεχόμαστε νά φέρουμε στά ἕδρανα πού κάθονται ὀρθόδοξοι χριστιανοί φοιτηταί καί γνωρίζουν τήν ὀρθόδοξο ἀλήθεια, ἰσλαμιστάς φοιτητάς, οἱ ὁποῖοι ἀρνοῦνται καί μισοῦν τήν Ὀρθοδοξία καί τό ἱερό Εὐαγγέλιο.

Πονοῦμε ἀλήθεια! Ἀντί οἱ ὑπεύθυνοι νά ἀνακαινίσουν πνευματικά τίς Θεολογικές Σχολές, ἀντί νά ἀπομακρύνουν τήν ἐκκοσμίκευσι, τόν ὀρθολογισμό, ἀντί νά φυτέψουν καί νά ἑδραιώσουν πατερικό, ὁμολογιακό ὀρθόδοξο φρόνημα, **ἀντί νά φέρουν μέσα στίς Θεολογικές Σχολὲς μηνύματα καί παιδεία Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, ἀγωνίζονται νά φυτέψουν ὅ,τι θά καταλύσῃ τελείως τήν ὀρθόδοξο θεολογική σκέψι καί σπουδή.**

Ὡς ἐλάχιστος Ἐπίσκοπος, πού ἀγωνιᾶ καί ἀνησυχεῖ γιά τήν διαφύλαξι τῆς ὀρθοδόξου ἀληθείας καί τήν ἀνάδειξι γνησίων ἁγιασμένων Θολόγων, παρακαλῶ νά ἀνακληθῆ ἡ ἀπόφασι, νά μείνῃ ἐλευθέρα ἡ Θεολογική Σχολή ἀπό τήν παρουσία Ἰσλαμιστῶν καί τά δύο Τμήματα τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς ἀπρόσκοπτα νά συνεχίσουν τήν ἱστορική θεάρεστη διδαχή τους. Διότι θεολογικές σπουδές σημαίνει λόγος περί τοῦ ἑνός καί μόνου ἀληθινοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ».

Γόρτυνος: Θυμηθεῖτε τὸν Ἅγιον Κοσμᾶν

Ὁ Σεβ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Ἱερεμίας ἐξήγησε, διατὶ «λέμε ὄχι» εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν. «Δὲν δέλουμε στὸν χῶρο τῆς παρδένου μας Θολογίας, νὰ ἀκούγεται διδασκαλία γιὰ ἄλλη πίστη καὶ ἄλλο δρησκευμα πέρα ἀπὸ τὴν Ὀρδόδοξη πίστη». Ἀκολούδως ὑπενδύμισε τοὺς ἀγῶνας τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ διὰ τὴν Ὀρδοδοξίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Εἰς τὸ μήνυμά του πρὸς τοὺς φοιτητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, τονίζει τὰ ἀκόλουδα:

«Λυπᾶμαι, γιατί οἱ ποιμαντικές μου ἀνάγκες δέν μοῦ τό ἐπέτρεψαν, ἀφοῦ πρῶτα ἔπαιρνα τήν ἄδεια τοῦ πολυσεβάστου μου Παναγιωτάτου Ποιμενάρχου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου, νά εὐρεθῶ κοντά σας, γιά νά χαρῶ τήν πάλλουσα ἀπό ὀρθόδοξο ἐνθουσιασμό θεολογική σας καρδιά, καί νά ἑνώσω καί ἐγώ τήν διαμαρτυρία μου μαζί σας, γιά νά φωνάξω καί νά πῶ: Ὄχι στήν ἔνδοξη καί φημισμένη ἀπό παλαιά ἱερά Θεολογική Σχολή τῆς Θεσσαλονίκης, πού μοσχοβολοῦσε ἀπό τό ἄρωμα τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὄχι, ποτέ τμῆμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν σ' αὐτήν. Ὁ χῶρος τῶν Θεολογικῶν μας Σχολῶν εἶναι ἅγιος ναός, εἶναι ἱερό βῆμα καί λειτουργοῦνται σ' αὐτές τό μυστήριο τῆς παναρέτου Θεολογίας.

Τό ἀκούσαμε ὡς περίεργο καί ὡς ἀλλόκοτο ἄκουσμα αὐτό. Τό θεωρήσαμε ὡς ἀπίστευτο στήν ἀρχή, ὡς μία κωμική σκέψη καί δέν περιμέναμε ποτέ ὅτι σοφοί καί σεβαστοί μας Καθηγηταί θά δώσουν τήν ψῆφο τους, γιά νά γίνει αὐτό πραγματικότητα, τό νά διδάσκεται δηλαδή ἡ Ἰσλαμική ἰδεολογία στόν ἱερό χῶρο τῶν θεολογικῶν ἀκουσμάτων. Δέν εἶναι ἡ ὥρα αὐτή γιά μένα νά πῶ ἐπιχειρήματα ὅτι δέν πρέπει αὐτό νά γίνει. Ἀπό ἰσχυρούς θεολόγους καί ἀγωνιστές τῆς πίστης μας, κληρικούς καί λαϊκούς, ἀκούσαμε τοιαῦτα δυναμικά ἐπιχειρήματα καί δοξάσαμε τόν Θεό γι' αὐτούς, γιατί δέν ἐξέλιπαν οἱ ἀγωνιστές τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἀλλά ἴσως, εἰδικά γιά τό θέμα αὐτό δέν χρειάζονται ἐπιχειρήματα, γιατί καί μόνο ἡ σκέψη καί μόνο τό ἄκουσμα διδασκαλίας τοῦ Ἰσλαμισμοῦ στήν ἁγιασμένη Θεολογική Σχολή τῆς πρωτεύουσας τοῦ βορρᾶ, ἀπό τήν ὁποία ἐξῆλθαν παλαιότεροι καί σύγχρονοι Πατέρες καί Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, κληρικοί καί λαϊκοί, καί μόνο τό ἄκουσμα, λέγω, τῆς φοιτήσεως σ' αὐτήν Ἰσλαμιστῶν, γιά νά διδάσκονται σ' αὐτούς μαθήματα τῆς δικῆς τους πίστης, εἶναι τῷ ὄντι περίεργο καί ἀποτροπιαστικό. Ἡ μόνη ἀληθινή πίστη εἶναι ἡ Πίστη τῶν Ὀρθοδόξων, ὅλες οἱ ἄλλες πίστεις καί τά θρησκεύματα εἶναι ψεύτικα. Ἔτσι μᾶς ἔλεγε, ὅταν ἀκόμη εἴμαστε σκλάβοι στήν Τουρκιά, ὁ ἅγιος

Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, πού ὄργωσε τήν Ἑλληνική μας Μακεδονία. Δέν θέλουμε λοιπόν καί φωνάζουμε δυνατά ὅτι, ὄχι! δέν θέλουμε, στόν χῶρο τῆς παρθένου μας Θεολογίας, νά ἀκούγεται διδασκαλία γιά ἄλλη πίστη καί γιά ἄλλο θρήσκευμα, πέρα ἀπό τήν ὀρθόδοξο πίστη.

Ἀπό τήν ἡρωϊκή Δημητσάνα, τήν πατρίδα τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου Ε΄, πού ἀπαγχονίστηκε γιά τήν πίστη καί τήν Πατρίδα, σᾶς ἀπευθύνω, ὦ ἀγαπητοί φερέλπιδες φοιτητές τῆ Θεολογίας, ἀπό ὅλο τόν κλῆρο, τούς μοναχούς καί τόν εὐσεβῆ λαό, θερμό καί ἐγκάρδιο ἀγωνιστικό χαιρετισμό. Θεωρήσατέ με Ὑμέτερον.

Τά βαθύτερα προσκυνήματά μου στόν Παναγιώτατο ἀγωνιστή Ποιμενάρχη σας κ. κ. Ἄνθιμον.

Μέ ἀγάπη Χριστοῦ,
Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος
καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας»

Πρόεδρος τῆς Π.Ε.Θ.: Διατὶ δὲν ὑπάρχουν Ἐθνικοὶ λόγοι, ὡς ὑποστηρίζουν

Ὁ Πρόεδρος τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Θολόγων (Π.Ε.Θ.) κ. Κωνσταντῖνος Σπαλιώρας, ἀφοῦ ἀνεφέρδη εἰς τοὺς σοβαροὺς δεολογικοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπιτρέπουν τὴν ἵδρυσιν τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, καταρρίπτει ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ὑπουργείου Παιδείας καὶ τῶν τεσσάρων Μητροπολιτῶν Θράκης ὅτι τὸ Τμῆμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν δὲ ἐξυπηρετήση ἐδνικοὺς λόγους. Ταυτοχρόνως καταγγέλλει τὰς ἀποκλίσεις Καδηγητῶν Θεολογίας τῶν Ἑλληνικῶν Πανεπιστημίων. Ἐν συνεχείᾳ ταυτίζεται μὲ τὰς δέσεις τοῦ Σεβ. Θεσσαλονίκης συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας:

«Δὲν δέλουμε νὰ πολεμήσουμε κανένα, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε καὶ νὰ ὑποταγοῦμε σὲ κανένα». Προειδοποίησε τέλος ὅτι ἡ Π.Ε.Θ. δὰ κινηδῆ πρὸς πᾶσαν ἁρμοδίαν ἀρχήν, διὰ νὰ μὴ ἱδρυδῆ τὸ Τμῆμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν καὶ νὰ μὴ ἀλλάξη τὸ μάδημα τῶν Θρησκευτικῶν. Τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς ὁμιλίας ἔχουν ὡς ἀκολούδως:

«Γνωρίζετε βεβαίως τούς σοβαρότατους θεολογικούς λόγους πού δέν ἐπιτρέπουν τήν συνύπαρξη τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας μέ τή σπουδή στή Μουσουλμανική Θρησκεία ἐντός μιᾶς Ὀρθόδοξης Θεολογικῆς Σχολῆς. **Δέν σᾶς διαφεύγει οὔτε ὁ ἀντιτριαδισμός οὔτε ἡ ἄρνηση τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου μας ἀπό τή θρησκεία τοῦ Ἰσλάμ, ἐπιπλέον δέ καί ὁ φρικτός ἐν τῇ πράξει ἀντιχριστιανισμός τῶν Ἰσλαμιστῶν, πού προκάλεσε κατά τό παρελθόν ἀλλά καί σήμερα νέφη Νεομαρτύρων.**

Διὰ ποίους Ἐθνικούς λόγους ὁμιλοῦν;

Οἱ προβαλλόμενοι ἐξάλλου ἐθνικοί λόγοι πού θά ἐξυπηρετήσει δῆθεν ἡ ἵδρυση τῆς κατεύθυνσης μουσουλμανικῶν σπουδῶν δέν πείθουν κανένα σκεπτόμενο πολίτη αὐτῆς τῆς χώρας. Ἡ τουρκική ἐπεκτατική πολιτική, πού ἐκδηλώνεται μέ διάφορους τρόπους στήν Κύπρο, στήν ἀκριτική μας Θράκη καί στά παραμεθόρια νησιά τῆς Ἑλληνικῆς ἀκτογραμμῆς τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, δέν ἀναχαιτίζεται μέ τέτοιες ἀποφάσεις, ἀλλά μέ τή χάραξη σαφοῦς ἐξωτερικῆς καί ἐκπαιδευτικῆς πολιτικῆς. Ἐπιπλέον δέ ἐλλοχεύει ὁ κίνδυνος μακροπρόθεσμα οἱ μουσουλμανικές σπουδές νά μή ἐλέγχονται ἀπό ὑγιεῖς ἐθνικά καί θεολογικά δυνάμεις, ἀλλά νά περιέλθουν σταδιακά στά χέρια ἐγχώριων ὑπηρετῶν τῆς φιλοτουρκικῆς καί πανθρησκειακῆς προπαγάνδας.

Δέν μᾶς διαφεύγει ἐπίσης, ὅτι τό σχέδιο ἵδρυσης κατεύθυνσης μουσουλμανικῶν σπουδῶν περιέχει τή σύσταση θέσεων μελῶν ΔΕΠ, γιά τίς ὁποῖες δέν θέλουμε νά υἱοθετήσουμε φῆμες, ὅτι εἶναι ἤδη ἕτοιμα νά ὑποβάλουν αἰτήσεις πρόσωπα πού κατέχουν τίτλους σπουδῶν σχετικούς μέ τό Ἰσλάμ καί τά ὁποῖα μάλιστα, κατέχουν ὑψηλές κυβερνητικές θέσεις. Δέν θέλουμε νά υἱοθετήσουμε ἐπίσης, κατηγορίες πού αἰωροῦνται, ὅτι ὅλα αὐτά ἐντάσσονται στά πλαίσια "ἀνταλλαγμάτων", πού προσφέρονται ἀπό πανεπιστημιακούς καθηγητές καί μάλιστα Θολογικῶν Σχολῶν πρός χάριν τῆς πολιτικῆς τῶν "ἐξυπηρετήσεων".

Ἀπόκλισις καθηγητῶν ἀπὸ τὴν Πατερικὴν Θεολογίαν

Μέ λύπη μας ὅμως διαπιστώνουμε πώς οἱ ἀποκλίνουσες ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Πατερική Θολογία θέσεις καί διδασκαλίες πανεπιστημιακῶν καθηγητῶν τῆς Θολογικῆς Σχολῆς τῆς Θεσσαλονίκης, διαρκῶς αὐξάνονται καί ἕνα πνεῦμα νεωτερισμοῦ διαδέχεται τήν μέχρι χθές πατερική πορεία, πού χάραξαν μεγάλοι πανεπιστημιακοί δάσκαλοι τῆς προειρημένης Σχολῆς. Τή στιγμή, μάλιστα, πού δέν θά ἀφίστατο τῆς πραγματικότητας, ὅταν κανείς ὑποστήριζε ὅτι πολλοί ἐκ τῶν καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ., μέ μένος στρέφονται ἐναντίον τοῦ "ὀρθοδόξου" μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στήν Πρωτοβάθμια καί Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευση, καί ταυτόχρονα ἐργάζονται ἀόκνως γιά τήν λειτουργία κατεύθυνσης πού **θά "κατηχεῖ" φοιτητές στό Κοράνι!**

Πρωτοφανῆ διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν

Δηλώνουμε ὅτι ἡ Πανελλήνιος Ἕνωσις Θολόγων δέν μπορεῖ νά εἶναι ἀντίθετη στή δυνατότητα νά σπουδάζουν τίς Ἰσλαμικές Σπουδές στήν Ἑλλάδα καί νά μή καταφεύγουν σέ ἄλλες χῶρες, οἱ μου

Ὀφειλομένη ἀπάντησις εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς κ. Δημήτριον

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Ἀμερικῆς κ. Δημήτριος εἶναι μία σπουδαία προσωπικότης τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης. Ἔχαιρε καὶ χαίρει μεγάλης ἐκτιμήσεως εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας. Πρίν ἀναλάβη Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς ἦτο παραδοσιακὸς Ἐπίσκοπος. Μετὰ τὴν ἀναρρίχησίν του εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀμερικῆς ἤρχισε τὰς ἐκπτώσεις ἀπὸ τὴν παράδοσιν. Προσεχώρησεν εἰς τὸ ἄλλον στρατόπεδον. Αὐτὸ τῆς Οἰκουμενικῆς ἢ Οἰκουμενιστικῆς (εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ «Ο.Τ.» καὶ τῶν ἐκλεκτῶν συνεργατῶν του) κινήσεως. Δικαιολογεῖ πλέον τὰ ἀδικαιολόγητα. Χαρακτηριστικὸν παράδειγμα ἡ στάσις, τὴν ὁποίαν ἐτήρησε διὰ τὴν πρόσφατον συνάντησιν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ Πάπα εἰς τὸ Φανάριον. Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀμερικῆς δὲν εἶδε συλλείτουργον, τὸ ὁποῖον ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Ἐχαρακτήρισεν «ἀκραίους ἀνθρώπους» ὅσους ἀντεδράσαμεν εἰς τὰς συμπροσευχάς, τὸ Συλλείτουργον, τὸν ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν ἐν μέσῳ θείας Λειτουργίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μὲ τὸν Πάπαν.

«Ἀκραῖοι ἄνθρωποι» ὅσοι ἐπιζητοῦμεν τὴν τήρησιν τῶν θεοπνεύστων Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Τώρα ἀντιλαμβανόμεθα, διατὶ ὅταν κάποιαι πολιτικαὶ δυνάμεις καταγγέλλονται ἀπὸ ἄλλας ὅτι παραβιάζουν τὸ Σύνταγμα, οἱ καταγγελλόμενοι ἀρχίζουν καὶ ὁμιλοῦν «περὶ γραφικῶν», περιθωριακῶν κ.λπ. Ὅπως εἰς τὴν πολιτικὴν δὲν ἔχουν οὐδεμίαν ἀξίαν τὰ Συντάγματα, οἱ θεσμοὶ καὶ οἱ Κανόνες τῆς Δικαιοσύνης, τοιουτοτρόπως δὲν ἔχουν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καὶ ἡ ὅλη Ἐκκλησιολογία.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς δὲν βλέπει πλέον ὅσα ἔβλεπε κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὰ διαπιστώνουν οἱ ἔντιμοι περὶ τὴν θεολογίαν τῶν Πατέρων καὶ τὴν ἐκκλησιολογίαν κληρικοὶ (καὶ Μητροπολῖται), θεολόγοι (ρασοφόροι καὶ μὴ) καὶ ὁ ἁπλὸς λαός. Ἐνῶ ἡ ὅρασίς του εἶναι ἀρκετὰ καλὴ παριστάνει τὸν προσβληθέντα ὑπὸ μίας ἀσθενείας τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ ὁποία ὀνομάζεται «ὠχρὰ κηλίς». Τί εἶδεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς; 1ον) Ὅτι ἀπὸ τὸν διάλογον δὲν κινδυνεύει μὲ συνθηκολόγησιν ἡ ὑποταγὴν ἡ Ὀρθοδοξία. 2ον) Ὅτι μὲ τὸν διάλογον ενισχύεται ἡ συνεργασία Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου - Πάπα εἰς θέματα πενίας, καταπιέσεως, βίας - τρομοκρατίας καὶ νεολαίας, ἡ ὁποία δὲν ἔχει μέλλον ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Τί μᾶς λέγει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς; Ὅτι προέχει ἡ συνεργασία Παπισμοῦ - Ὀρθοδοξίας εἰς θέματα «Λαϊκοῦ Οἰκουμενισμοῦ», ὡς αὐτὰ καθωρίσθησαν πρὸ ἀρκετῶν μηνῶν εἰς συνέδριον τῶν Παπικῶν, ὅταν διεπίστωσαν ὅτι ὁ θεολογικὸς διάλογος μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων (ἐξ αἰτίας τῶν πολλῶν καὶ διαφορετικῶν ἀπόψεων τῶν ἐκπροσώπων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν) ἔχει ναυαγήσει. Τοῦτο εἶχε διαπιστώσει καὶ ὁ ὑπεύθυνος τοῦ Βατικανοῦ διὰ τὴν ἑνότητα τῶν «Ἐκκλησιῶν» - «Ἀρχιεπίσκοπος» κ. Κούρτ Κόχ, ὁ ὁποῖος εἶχε δηλώσει ὅτι ὁ διάλογος συνεχίζεται χάρις εἰς τὰς προσπαθείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ἐρωτῶμεν ὅμως τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Δημήτριον, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ καὶ αὐτὸς τὸν Πάπαν συνετὸν καὶ ταπεινόν: Ποίαν βοήθειαν ἔχει προσφέρει τὸ Βατικανὸν (Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δὲν ἔχει τὸ σύστημα οἰκονομίας καὶ διοικητικῆς ὀργανώσεώς του) εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς πενίας; Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι εἶναι κρατίδιον μὲ τραπέζας, παρατραπέζας, μὲ τὰς ὁποίας «ξεπλένει» μαῦρον χρῆμα καὶ κάνει ὡς ἔχει καταγγελθῆ, ἕως καὶ ἐμπόριον ὅπλων (κατὰ τὸ παρελθόν); Ποῖαι αἱ πρωτοβουλίαι τοῦ Βατικανοῦ διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς τρομοκρατίας - βίας, ὅταν εἶναι κρατίδιον μὲ ἀρχηγὸν τὸν Πάπαν, Καρδιναλίους - ὑπουργούς, μικρὰν ἐθνοφρουρὰν (ἐκ 1500 Ἐλβετῶν στρατιωτῶν), Πρέσβυν εἰς τὸν Ο.Η.Ε. (ὡς παρατηρητὴν εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ Ὀργανισμοῦ), πρέσβεις εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς χώρας, μὲ τὰς ὁποίας ἔχει διπλωματικὰς σχέσεις καὶ «Ἐπισκόπους»; Ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ θέματος ποία ἡ συμβολὴ Πάπα καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ὅταν καὶ οἱ δύο ἔχουν ἀρίστας σχέσεις μὲ τοὺς ἡγέτας τοῦ Μουσουλμανικοῦ Κόσμου καὶ τοὺς Ἑβραίους;

Ἀπάντησιν δὲν θὰ δώσῃ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς, διότι Φανάριον καὶ Βατικανὸν ὑπηρετοῦν τὰς «ἐντολὰς» τῆς Νέας Ἐποχῆς καὶ τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων. Τὸ ἀποδεικνύουν αἱ ἀλλεπάλληλοι διαθρησκειακαὶ διασκέψεις, εἰς τὰς ὁποίας οἱ Ὀρθόδοξοι (τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου) συμμετέχουν εἰς συμπροσευχὴν εἰς τὸν κοινὸν θεὸν ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἤτοι εἰς τὸν Μέγαν Ἀρχιτέκτονα τοῦ Σύμπαντος (τὸν γνωστὸν Μ.Α.Τ.Σ. τῶν Μασώνων) μὲ ἑτεροδόξους, ἀλλοθρήσκους κ.λπ. Αἱ διαθρησκειακαὶ διασκέψεις ἀσχολοῦνται μὲ θέματα, τὰ ὁποῖα ἔθιξεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς. Ὑπάρχουν ἀποτελέσματα; Ὄχι. Διότι αἱ ἡγεσίαι τῶν θρησκειῶν (καὶ ὄχι τῶν Ἐκκλησιῶν) δὲν ἔχουν δύναμιν. Ἁπλῶς ἐκτελοῦν τὰς «ἐντολὰς» ὅλων τῶν «ὑπογείων ρευμάτων» τῆς Ἀμερικῆς. Αὐτὰ τὰ ρεύματα ἐπέβαλον τὸν ἰσοπεδωτικὸν ἐξευτελισμὸν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀφοῦ κατηύθυναν διὰ σκοπιμότητας τῆς «Νέας Ἐποχῆς» τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ τὸν Πατριάρχην Σερβίας εἰς τὰς Συναγωγὰς τῶν Ἰουδαίων, εἰς τὰς ὁποίας ἤναψαν τὴν σημαντικωτέραν λυχνίαν τῆς Συναγωγῆς;

Ποῖα πολιτικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ ὀφέλη ἐκέρδισεν ἡ Σερβία ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐνέργειαν τοῦ Πατριάρχου της; Ὁ Πατριάρχης ἐκλόνισε τὸν πιστὸν λαὸν τῆς Σερβίας καὶ τώρα σπεύδει εἰς τὴν Ρωσίαν καὶ εἰς τὸ Ὀρθόδοξον Πατριαρχεῖον της διὰ «στήριξιν». Τί ἐκέρδισεν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης; Δὲν δύναται νὰ διεκδικήσῃ ἀπὸ τὴν Τουρκίαν τὸν ὅρον ὅτι εἶναι ὁ Οἰκουμενικὸς καὶ τὴν ἐπαναλειτουργίαν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης. Ἐπὶ πλέον ἐξ αἰτίας τῆς πολιτικῆς του τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀπεμονώθη ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ὡς ἐτόνισεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀμερικῆς εἰς τὴν πρόσφατον 42αν κληρικολαϊκὴν συνέλευσιν χρειάζονται πρωτοβουλίαι καὶ ἐπίμονος προσπάθεια, διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτῆς.

Κατανοοῦμεν, βεβαίως, τὴν στάσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Δημητρίου. Ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἐκτὸς αὐτοῦ: Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ἐξεκίνησεν ὁ μακαριστὸς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κυρὸς Ἀθηναγόρας, ὁ ὁποῖος ἔβαλε τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ «χρονοντούλαπα» τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, προχώρησεν εἰς τὴν ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων, «προσεκύνησε» τὴν «θεολογίαν» τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου, ἔθεσε τοὺς ἄξονας τῶν θεολογικῶν διαλόγων καὶ σήμερον προωθοῦνται αἱ βασικαὶ πολιτικαί του, μὲ «βῆμα ταχύ» ὑπὸ τοῦ σημερινοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου.

Ὁ «Ο.Τ.» θὰ προβάλλῃ ὅσα θετικὰ κάνει καὶ ὅσα λέγει ὑπὲρ τῶν δογμάτων τῆς Πίστεως καὶ ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Θὰ τὸν ἐλέγχωμεν ὅμως αὐστηρότερα δι' ὅσα ὑπὲρ τοῦ οἰκουμενισμοῦ ἢ τοῦ παπισμοῦ λέγει. Ὀφείλομεν νὰ τοῦ ὑπενθυμίσωμεν ὅτι οἱ πάντες εἴμεθα ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως μετὰ τῶν Παπικῶν, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι οὗτοι θὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ ὅλας τὰς αἱρέσεις των καὶ τὰς κακοδοξίας των, θὰ ἀναθεματίσουν τὴν αἵρεσίν των καὶ θὰ ἀκολουθήσουν καὶ θὰ ἐφαρμόσουν ὅλα τὰ Ἱερὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ δόγμα τῶν Οἰκουμενιστῶν Ὀρθοδόξων Ἀρχιερέων: Ἕνας ὁ Χριστός, πολλαὶ αἱ πίστεις, πολλὰ τὰ μυστήρια, πολλαὶ αἱ «Ἐκκλησίαι» δὲν ἔχει θέσιν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν Ἁγίων, τῶν μαρτύρων καὶ τῶν Ἁγίων θεοφόρων Πατέρων.

Γ. ΖΕΡΒΟΣ

Ἡ εἰσήλασις τῆς οἰκουμενιστικῆς λαίλαπος εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωήν

Τοῦ ***κ. Λυκούργου Νάνη****, ἰατροῦ*

Σὰν μονιὸς ἄγριος καὶ σὰν χείμαρρος μανιασμένος ἔχει εἰσβάλει ὁ δαιμονοκίνητος οἰκουμενισμὸς στὸν ἐκκλησιαστικὸ βίο μεταίρων τὰ τεθέντα ὑπὸ τοῦ Κυρίου, τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πατέρων ὅρια, μεταθέτων τὰ ἀμετάθετα,καταλύων τὰ ἀκατάλυτα, μειγνύων τὰ ἄμεικτα καὶ συγχέων τὰ ἀσύγχυτα.

Δυστυχέστατα γιὰ τὴν ἱερώτατη ὑπόθεση τῆς προασπίσεως τοῦ Ὀρθοδόξου Δόγματος, πρὸς μεγίστη χαρὰ τοῦ σατανᾶ καὶ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ὀργάνων του, ἐπὶ τεραστίᾳ βλάβῃ τῆς πανορθοδόξου ἑνότητος καὶ πρὸς δεινὸ σκανδαλισμὸ τοῦ πιστοῦ λαοῦ ἔνιοι ἐκκλησιαστικοὶ ταγοί, μὲ "πρώτους καὶ καλύτερους" τοὺς ἀρχιερεῖς τοῦ πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν πατριάρχη Βαρθολομαῖο ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴν ἀνάγνωση καὶ μελέτη τῶν κατὰ καιροὺς δηλώσεών τους καὶ τὴν ἀναδίφηση τῆς ἐν γένει πολιτικῆς ποὺ ἀκολουθοῦν στὸν κατ' ἐξοχὴν εὐαίσθητο τομέα τῶν διαχριστιανικῶν καὶ διαθρησκειακῶν σχέσεων, ὑπηρετοῦν δυστυχῶς τὸ δαιμονικῆς ἐμπνεύσεως οἰκουμενιστικὸ-πανθρησκειακὸ ὅραμα, δέσμιοι, προφανῶς, ὀλέθριων συγκρητιστικῶν ἰδεοληψιῶν καὶ ἀγκυλώσεων, ἀπότοκων, ἴσως, τῆς "μαθητείας τους" "παρὰ τοὺς πόδας" ἐγνωσμένων τοῖς πᾶσι,οἰκουμενιστικοῦ προσανατολισμοῦ, ἡγετικῶν παραγόντων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου, κεκοιμημένων ὄντων (ἀναφέρομαι, κυρίως,στοὺς μακαριστοὺς Ἀθηναγόρα Σπύρου καὶ Μελίτωνα Χατζῆ).

Τὸ πεπαρρησιασμένο, ὁμολογιακὸ καὶ γέμον ἐμπόνου ἀγωνίας κείμενο τῆς συνάξεως ἑκτὸς ἀπὸ ἔκφραση διαμαρτυρίας γιὰ τὴν εἰσήλαση τῆς οἰκουμενιστικῆς λαίλαπας στὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωή, ἔχω τὴ γνώμη ὅτι θέτει καὶ ὅλους μας, κληρικοὺς καὶ λαϊκούς, πρὸ τῶν εὐθυνῶν μας, ἀναφορικὰ μὲ τὴ στάση μας ἔναντι τῶν ἐκφυλιστικῶν αὐτῶν φαινομένων καὶ τῶν ἐμπνευστῶν καὶ πρωτουργῶν τους. Εἰδικὰ οἱ κληρικοὶ καὶ δὴ οἱ ἔχοντες τὸν τρίτο βαθμὸ τῆς ἱερωσύνης σταθμίζοντας τὶς εὐθύνες τους θὰ πρέπει νὰ σκεφθοῦν σοβαρὰ καὶ τὴν προοπτικὴ καὶ τὸ ἐνδεχόμενο τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου τοῦ πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως μιμούμενοι τὸ παράδειγμα τῶν μακαριστῶν συνεπισκόπων τους Αὐγουστίνου τοῦ νεοχρυσοστόμου, Ἀμβροσίου τοῦ λεοντόκαρδου καὶ Παύλου τοῦ ἁπλοῦ καὶ κεχαριτωμένου.

ΠΩΣ Η ΝΕΑ ΤΑΞΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 7ης ΣΕΛ.

σχῆμα ἐπί τά χείρω (στίς τρεῖς πρῶτες ἐπιλογές). Λέει, λοιπόν, τό ἐδάφιο: **"Ἡ τιμωρία ἐκείνων οἱ ὁποῖοι πολεμοῦν τόν Ἀλλάχ καί τόν Ἀπόστολό Του (: τόν Μωάμεθ) καί διαβιοῦν στή γῆ ἄσχημα εἶναι ΝΑ ΕΚΤΕΛΟΥΝΤΑΙ ἤ ΝΑ ΣΤΑΥΡΩΝΟΝΤΑΙ ἤ ΝΑ ΚΟΒΟΝΤΑΙ τά χέρια καί τά πόδια ἀντίπλευρα..."[4]. Στό ἀγγλικό κείμενο: "The recompence of those who wage war against Allah and His Messenger and do mischief in the land is only that they shall be KILLED or CRUCIFIED or their hands and their feet BE CUT OFF from opposite sides..."[5].**

Πῶς πολεμεῖται ἕνας Ἀλλάχ, ἕνας θεός; Μέ ὅπλα; Ὄχι. Μέ τά λόγια κάποιου πού διαφοροποιεῖται. Φανταστεῖτε, λοιπόν, ἕνα Ἰσλαμιστή, κάποιον ἄλλον πού δέν συμφωνεῖ μαζί του, νά τόν καρφώνει, νά τόν ὑψώνει (δηλ. νά τόν σταυρώνει) καί νά χαιρεκακῆ γιά κάποιες ὧρες μέχρι νά πεθάνη ὁ σταυρωμένος. Ἐπίσης, ὁ ἄλλος ἀπάνθρωπος τρόπος, ἡ κοπή χεριῶν καί ποδιῶν ἀντίπλευρα (δηλ. δεξί χέρι καί ἀριστερό πόδι ἤ ἀριστερό χέρι καί δεξί πόδι) δέν τοῦ ἀφήνει τήν παραμικρή ἄνεση. Ἐδῶ ὁ ἀκρωτηριασθείς δέν μπορεῖ νά φέρει βακτηρία (πατερίτσα δηλ.).

Στή Σούρα 47 ἐδ. 35 τονίζεται μέ ἔμφαση: **"Μή εἶσθε μικρόψυχοι φωνάζοντας γιά εἰρήνη ἐφόσον εἶσθε ἀνώτεροί τους"[6]. "So be not weak (: μήν εἶσθε ἄτολμοι) and ASK NOT FOR PEACE (: καί μή ζητᾶτε εἰρήνη) while you are having the upper hand[7] (: ἐφ' ὅσον ἔχετε τό πάνω χέρι).** Μικρόψυχος, λοιπόν, ὅποιος φωνάζει γιά εἰρήνη.

Στή Σούρα 4 ἐδ. 89 τιμωρεῖ ΜΕ ΘΑΝΑΤΟ ὅσους ἐγκαταλείψουν τήν πίστι τους: **"ἄν ὅμως ἐπιστρέψουν στήν ἀπιστία, τότε συλλάβετέ τους καί ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΤΟΥΣ, ὅπου κι ἄν βρίσκονται"[8]. "But if they turn back (from Islam), take (hold of) them and KILL THEM, wherever you find them"[9].**

Σᾶς παρακαλῶ καί σᾶς προκαλῶ νά διαβάσετε τό Κοράνιο, τό ὁποῖο εἶναι κατάσπαρτο μέ τέτοια ἐδάφια καί νά διαπιστώσετε ὅτι ὅλο αὐτό τό βιβλίο ἔχει τέτοιες ἀναφορές. Ἔτσι τά γεγονότα τά ὁποῖα βλέπουμε νά συμβαίνουν στόν κόσμο μέ πράξεις ἀκραίας βίας καί πολέμου δέν διαπράττονται ἀπό κάποιους ἀκραίους φανατικούς, ἐπειδή ἔτσι ἑρμήνευσαν κάποια τμήματα τοῦ κορανίου, ἀλλά ἐφαρμόζουν πιστά αὐτό πού ρητά ἀναφέρει τό κοράνιο.

Πρέπει νά τονισθεῖ ἐπίσης ἀκόμη ἄλλη μία παράμετρος. Τό κοράνιο περιέχει ἐντολές καί καθορίζει συμπεριφορές τῶν πιστῶν του. Οἱ ἀναφορές π.χ. στό νά μή κάνουν φίλους τούς ἀπίστους δημιουργοῦν κάποιο πρόβλημα. Μήπως αὐτές ἐμφανίσουν, ἀναδείξουν ἀπρόσμενες ἐντάσεις ἀπό κάποιους Ἰσλαμιστές; Παραθέτουμε κάποια τέτοια ἐδάφια: **"Οἱ Πιστοί δέν παίρνουν προστάτες καί ΔΕΝ ΚΑΝΟΥΝ ΦΙΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΠΙΣΤΟΥΣ, ἀλλά τούναντίον τούς πιστούς" (328)[10]. "Προάγγειλε στούς ὑποκριτές ὅτι θά τιμωρηθοῦν μέ ἀνυπόφορα βασανιστήρια καί πού παίρνουν ὡς φίλους τους τούς ἀπίστους κι ὄχι τούς πιστούς" (4138, 139)[11]. "Ὦ! Σεῖς πού πιστέψατε! ΜΗ ΠΑΙΡΝΕΤΕ ΓΙΑ ΦΙΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΠΙΣΤΟΥΣ κι ὄχι τούς πιστούς" (4144)[12]. "Ὦ! Σεῖς πού πιστέψατε ΜΗ ΚΑΝΕΤΕ τούς Ἑβραίους καί τούς Χριστιανούς ΦΙΛΟΥΣ καί προστάτες σας" (552)[13].**

Ἡ ἵδρυση αὐτοῦ τοῦ τμήματος δέν εἶναι ἡ λύση τοῦ προβλήματος. Τά ἐπιχειρήματα πού χρησιμοποιοῦνται, δέν εἶναι ἱκανά νά μᾶς πείσουν γιά δῆθεν ἀναγκαιότητα τῶν σπουδῶν αὐτῶν σέ ἰδιαίτερο προπτυχιακό τμῆμα. Αὐτοί πού περιπλέκουν κατά καιρούς τό πρόβλημα τῆς ὕπαρξης καί τῆς αὔξησης τῶν μουσουλμάνων, ἐδῶ καί ἀλλοῦ, εἶναι δυναντόν νά εἶναι ἀξιόπιστοι; Γιατί τόση σπουδή γιά τίς Ἰσλαμικές σπουδές καί καμμία γιά τά κενά σέ θέσεις ἐκπαιδευτικῶν ἀκόμα καί σέ πόλεις, ἐνῶ φθάνουμε σέ λίγες ἡμέρες στά Χριστούγεννα; Αὐτοί πού δημιούργησαν τό πρόβλημα ἄς βροῦν ἄλλο τρόπο γιά τήν ἐπίλυσή του καί ὄχι νά τό ἐπιβαρύνουν μέ κατάληξη ἀπρόοπτων συνεπειῶν. Ὁ χρόνος εἶναι πολύτιμος. Δέν ἐπιτρέπει λάθη οὔτε σπασμωδικές ἐπιπόλαιες ἀποφάσεις. Κάποιες ὅμως εἶναι ὁλέθριες γιά τήν Χώρα καί τόν κόσμο.

Εὐχόμεθα σέ πιό ψύχραιμη ἐπαναθεώρηση ἀπό μέρους τους, τοῦ σοβαρότατου αὐτοῦ θέματος.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ-ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

(1) Ἀπό τό ποίημα "Μονοτονία" τῆς ποιητικῆς συλλογῆς "ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ 1987-1933". (2) "Τό Ἱερό Κοράνιο". Μετάφρασις ἀπό Ἄραβες ἑλληνιστές καθηγητές τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Καΐρου, Ἐλ-Ἐζχερ ἐπιμέλεια Τζιχάντι Μπιλάλα Χαλήλ **(χρηματοδοτήθηκε ἀπό τή Μαριάννα Λάτση).** Ἔκδοση συγκροτήματος Βασιλιᾶ Φάχντ. Ἐκτύπωση Μεδίνα-Σαουδικῆς Ἀραβίας 1998 μ.Χ. σελ 278. (3) "THE NOBLE QUR' AN" Μετάφραση στήν ἀγγλική γλῶσσα ἀπό Dr. Muhammad Tagi-ud-Din al-Hilali καί Dr. Muhammad Ἔκδοση 1430 A.H. Muhsin Khan. Ἔκδοση KING FAHD COMPLEX Madinah K.S.A. σελ. 264 (Σθραη 9 At-Taubah 111). (4) ἔ.ἀ. σελ. 149 (Σούρα ἐλ-Μάϊντε). (5) ἔ.ἀ. σελ. 148 (Surah 5 Al-Ma' idah 33). (6) ἔ.ἀ. σελ. 788 (Σούρα Μουχάμμεντ). (7) ἔ.ἀ. σελ. 695 (Surah 47 Muhammad 35). (8) ἔ.ἀ. σελ. 122 (Σούρα ἐλ-Νισά). (9) ἔ.ἀ. σελ. 123 (Surah 4 An-Nisa 89). (10) ἔ.ἀ. σελ. 69 (Σούρα Ἀλ Ἰμράν). (11) ἔ.ἀ. σελ. 133 (Σούρα ἐλ-Νισά). (12) ἔ.ἀ. σελ. 134 (Σούρα ἐλ-Νισά). (13) ἔ.ἀ. σελ. 153 (Σούρα ἐλ-Μάϊντε)».

ΟΙ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ ΠΡΕΠΕΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΣ ΝΑ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΟΥΝ ΤΗΝ ΑΙΡΕΣΙΝ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ΑΝΗΚΟΝ

Σεβ. Κυθήρων: Οἱ Παπικοὶ κατὰ τοὺς Μεγάλους Πατέρας εἶναι ἀκοινώνητοι καὶ αἱρετικοὶ καὶ ἀπαγορεύονται τὰ «Συλλείτουργα»

• ΟΙ ΑΚΟΙΝΩΝΗΤΟΙ, ΟΙ ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΕΘΝΙΚΟΙ ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΕΚΤΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΜΕ ΑΥΤΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ • ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΚΟΙΝΩΝΗΤΟΝ ΝΑ ΕΙΣΕΛΘΗ ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΒΗΜΑ ΔΙΑ ΤΗΣ ΩΡΑΙΑΣ ΠΥΛΗΣ • ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ ΝΑ ΕΥΛΟΓΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΙΣΤΟΝ.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κυθήρων καὶ Ἀντικυθήρων κ. Σεραφείμ, ὁ ὁποῖος ὑπέγραψε τὴν νέαν Ὁμολογίαν Πίστεως ἐναντίον τῶν ἐκκλησιαστικῶν παρεκτροπῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ὡς αὐτὴ ἀνεδείχθη, κατὰ τὴν πρόσφατον συνάντησιν τοῦ προκαθημένου τῆς Ὀρθοδοξίας, μετὰ τοῦ Αἱρεσιάρχου Πάπα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, παρεχώρησε συνέντευξιν εἰς τὸ «pentapostagma.gr» (καὶ εἰς τὴν δημοσιογράφον κ. Στέλλαν Μεϊμάρη), εἰς τὴν ὁποίαν τονίζει ὅτι οἱ Παπικοὶ κατὰ τοὺς Μεγάλους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀκοινώνητοι καὶ αἱρετικοί, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία μας (προφανῶς σήμερον) τοὺς ἀντιμετωπίζει ὡς σχισματικοὺς (ἀκοινωνήτους) καὶ εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν ὡς αἱρετικούς. Ὑπογραμμίζει ἐπίσης στηριζόμενος εἰς συγκεκριμένους Ἀποστολικοὺς Κανόνας ὅτι αἱ συμπροσευχαὶ καὶ τὰ συλλείτουργα ἀπαγορεύονται. Τονίζει ἐπίσης ὅτι δὲν πρέπει νὰ λαμβάνωμεν εὐλογίαν ἀπὸ αἱρετικόν (τὸ ἔπραξεν ὁ Πάπας παρουσίᾳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Φαναρίου) καὶ πὼς ὅσοι ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὰς αἱρέσεις εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, δὰ πρέπη προηγουμένως νὰ ἀναθεματίσουν τὰς αἱρέσεις καὶ ἰδιαιτέρως τὴν αἵρεσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκον.

Ἡ συνέντευξις

Τὸ πλῆρες κείμενον τῆς συνεντεύξεως ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Γιὰ τὸ πολὺ σοβαρὸ αὐτὸ θέμα τῶν συμπροσευχῶν μὲ τοὺς ἑτεροδόξους καὶ τοὺς ἑτεροθρήσκους προστρέχουμε καὶ ἀναζητοῦμε τὴν θέσι τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία διατυπώνεται καὶ ἐκφράζεται ἀπὸ τοὺς Θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ἁγιωτάτης ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Οἱ Ἅγιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες μας ἀπεφάνθησαν διὰ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὡς καὶ διὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀναγνωρισθεισῶν Τοπικῶν (Συνόδων) καὶ Κανόνων Ἁγίων Πατέρων, διὰ τὰ σπουδαῖα αὐτὰ κανονικὰ καὶ ἐκκλησιολογικὰ θέματα καὶ ἡ συμμόρφωσις πρὸς τὶς ἐπιταγὲς τῶν Ἱερῶν αὐτῶν Κανόνων εἶναι ὑποχρεωτικὴ καὶ ἀνυπέρθετη.

Κατὰ τοὺς Θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας οἱ ἀκοινώνητοι καὶ οἱ ἐθνικοὶ θεωροῦνται ὅτι εἶναι ἐκτὸς τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Μὲ αὐτοὺς δηλ. δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία.

Αὐτό, βέβαια, δὲν γίνεται ἀπὸ μῖσος, βδελυρία ἢ ἀπέχθεια, ἀλλὰ γιὰ λόγους παιδευτικοὺς καὶ παιδαγωγικούς. Τὸ μέν, διότι ἡ αἵρεσις, τὸ σχίσμα καὶ ἡ ξένη θρησκεία στεροῦν ἢ ἀφαιροῦν τὶς προϋποθέσεις καὶ τὴν δυνατότητα συμπροσευχῆς ἢ συλλειτουργίας, καθιστῶσαι ἀνίκανο καὶ ἀδύναμο γι' αὐτὲς τὸν αἱρετικό, σχισματικὸ καὶ ἀλλόθρησκο. Καὶ τὸ δέ, διότι ἐὰν ἐκκλησιάζωνται μὲ τοὺς πιστοὺς οἱ τοιοῦτοι καὶ ὑπάρχῃ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ αὐτούς, χωρὶς προηγουμένως νὰ ἀναν ἡψουν καὶ νὰ ἀποπτύσουν τὴν αἵρεσι, τὴν πλάνη καὶ τὴν κακοδοξίαν των, τότε, κατεχόμενοι ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς πλάνης, τῆς αἱρέσεως καὶ τῆς κακοδοξίας, δὲν θὰ ἀφυπνισθοῦν ποτὲ πνευματικὰ καὶ ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι πιστοί, λαϊκοὶ καὶ κληρικοί, ἔχουμε μεγάλη εὐθύνη γι' αὐτὸ καὶ κοινωνοῦμε ἐν προκειμένῳ «ἁμαρτίαις ἀλλοτρίαις».

###